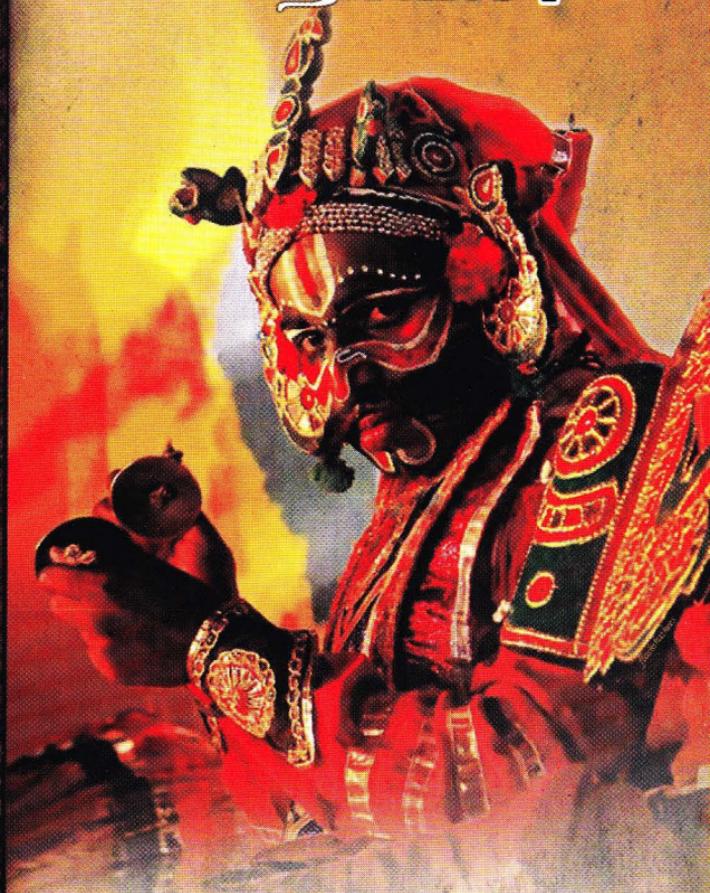

வாசாப்ய

நாவல்

எஸ். ஏ. உதயன்

வாசாப்பு

(நாவல்)

எஸ். ஏ. உதயன்

வெளியீடு:

திருமறைக்கலா மன்றம்

கொழும்பு.

நூன்முகம்

நூலின் தலைப்பு	: வாசாப்பு (நாவல்)
ஆசிரியர்	: எஸ். ஏ. உதயன்
முதற் பதிப்பு	: 12.12.2010.
தாளின் தன்மை	: 11.2 கி.கி
நூலின் அளவு	: 5" X 7"
அச்ச எழுத்து	: 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: 16 + 92 = 108
நூலின் விலை	: 250 (இலங்கை ரூபா)
அச்சிட்போர்	: மன்னார் பிளாஷ் அச்சகத்தினர். மன்னார்.
வெளியிட்போர்	: திருமறைக்கண மன்றம். கொழும்பு.
ISBN	: 978-55-52956-0-2

சமர்ப்பணம்

மண்ணின்

மாபெரும் கலைஞர்களாய்த் திகழ்ந்து

காலத்தால் வாழும் அமரர்களான

அவரான் செபஸ்ரியான் குருஸ் புலவர்.

தாவீது செபஸ்ரியான் பீரிஸ்

ஆகியொருக்கு.

அணிந்துரை

மன்னார் மண்ணின் உணர்வுக்கு வித்திட்டு வரும் உதயனின் படைப்புகள். மன்னார் மண் பெருமையுடன் தந்துள்ள இலக்கிய ஆளுமையாளன் எஸ்.ஏ. உதயனின் மூன்றாவது நாவல் இந்த வாசாப்பு.

லோமியா - 2008 (சிறந்த நூல் இலக்கிய விருது, பவள சுந்தாராம்பாள் தமிழியல் விருது, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது)

தெம்மாடுகள் - 2009 (சிறந்த நூல் இலக்கிய விருது)

வாசாப்பு - 2010

ஒரு பழக்கத்தினூடாகவோ, நட்பினூடாகவோ, அதிலும் முணைப்பான இலக்கியத் தொடர்பாடலூடாகவோ நான் உதயனை அறிந்திருக்கவில்லை.

மலையகத்துக்கும் மன்னாருக்கும் நிறையவே வரலாற்றுத் தொடர்புகள் உண்டு என்றாலும் கூட மன்னாரின் உதயனை நான் அறிந்திருக்கவில்லை. நான் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதால் எந்த நிறமும் பொய்யாகிப் போய்விடுவதில்லையே! அறிந்திருக்க வேண்டிய ஆனால் அறிந்திராத நிறங்கள் கடலளவு என்பது எத்தனை நிறம்.

மண்ணுக்குள் விழுந்த விதை நம் கண்ணுக்கோ அறிவுக்கோ தெரியாமல் மண்ணுக்குள்ளேயே வித்தைகள் பல செய்து திடீரென ஒரு பொழுது மண்ணைக் கிழித்துக் கொண்டு மேலெழுகின்ற இயற்கைத் தத்துவம் போலத்தான் இந்த உதயன் என்கின்ற மன்னாரின் விதையும்.

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் மேலாளர் ஓ.கே.குணநாதன் அவர்கள் 2009 ன் அந்திமத்தில் ஒரு நாள் 2008ம் ஆண்டில் வெளிவந்த நாவல்கள் சிலவற்றைக் கையளித்து அவைகளுள் சிறந்ததான ஒன்றினை தெரிவு செய்து தரும்படி கேட்டிருந்தார். அதில் உதயனின் லோமியாவும் இருந்தது.

லோமியா என்ற அந்தப் பெயர் வித்தியாசமானதாகவும், புதிதானதாகவும், புரியாததாகவும் இருந்தது. எனக்கும் பிடித்திருந்தது.

சிறுகதைப் போட்டிகளுக்காக கதைகள் படிக்கும் நிர்ப்பந்தத்தூன் தான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதுவும் முதலில் இந்த லோமியாவை. அது என்னை உள்ளிழுத்து உள்ளிழுத்து ஆழ்த்திக் கொண்டது. வாசித்து முடித்த பின்பும் அடுத்த நாவலை கையில் எடுக்க விடாமல் என்னை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கியது. சில சில இடங்களை இன்னொரு தடவை, இன்னொரு தடவை என்று வாசிக்கத் தூண்டியது. வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டச் சொன்னதும், வாசித்துக் காட்டத் தொடங்கினேன். வரிசையாக உட்கார வைத்துக் கொண்டு பெரிய எழுத்து இராமாயணம் வாசிக்கும் காலமா இது. தொலைக்காட்சியும் நாடகமுமாக நாம் தொலைந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் தழலில் சுற்றி உட்கார வைத்து லோமியா வாசித்துக் கொண்டிருக்கவா முடியும்.

அகப்பட்டுக் கொண்டது வீட்டுக்கே அன்னையான மனைவி மட்டுந்தான். இரவிரவாக உட்காரவைத்து வாசித்துக் காட்டினேன். நான் பெற்ற சகானுபவத்தை மற்றவர்களும் பெறட்டும் என்று...லோமியா என்ற பெயரே வித்தியாசமானது தான். கடலில் வீசும் காற்றுக்கு அணைந்து விடாமல் வெளிச்சம் கொடுக்கும் விளக்கு என்பதை அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

இரண்டாவது நாவலான தெம்மாடுகளும் இந்த நாவல் வாசாப்பும் அப்படியே தான். இந்தப் பெயர்கள் மூலமாகவும் மன்னார் பிரதேசத்துக்கே உரித்தான சொல்லாடல்களை பரவலாக்கி பிரபலம் படுத்துகிறார் உதயன்.

கிழக்கிலங்கையின் இலக்கியக் காரர் ஆர்.எம். நெனவசாத் ஈழத்து நாவல் உலகிற்கு தந்திருக்கும் 'நட்டுமை' என்னும் பெயரைப் போல...

கத்தோலிக்க செல்வாக்கு மிக்கதான மன்னார்ப் பிரதேசக் கடலோரக் கிராம மக்களின் வாழ்வியல்புகளை ஒரு கலாநேர்த்தியுடன் கொண்டு வந்திருந்த நாவல் லோமியா. லோமியா எஸ்.ஏ.உதயனின் முதல் நாவல் என்பதைப் போலவே, மன்னார்ப் பிரதேசத்திற்கே உரித்தான வாழ்க்கை முறைகளை அந்த மண்ணின் மணத்துடன், நேசிப்புடனும், பெருமையுடனும் பேசுவந்த முதல் நாவல் என்பதும் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட வேண்டியதே.

பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பல கொண்ட மன்னார் மாவட்டத்தின் பேசாஸையை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட எஸ்.ஏ.உதயன் அவர்கள் தான் கல்வி பயின்ற பேசாஸை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் பணிபுரிகின்றவர். பயிற்றப்பட்ட ஒவியத்துறை ஆசிரியர். எல்லாவற்றுக்கு மேலாக ஓர் அரங்கவியலாளர். வானொலி நாடகம், சிறுவர் நாடகம், வீதி நாடகம், நாட்டுக்கூத்து, தெருக்கூத்து, நவீன நாடகம் என்று அதற்குள்ளேயே ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஒரு அருங்கலைஞர்.

1983ன் இனச்சங்காரத்தின் பின்னரான தொடர் கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்ட வட-கிழக்கு மக்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் அகதிகளாக வாழ்கின்றனர். பிந்திய 80 களில் உதயன் அவர்களும் அகதிகளுடன் அகதியாக தமிழகத்தில் அகதி முகாம் வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். அந்த நாட்களில் தமிழகத்தின் நாடக, சினிமாத்துறையினருடன் பழகும் வாய்ப்புக் கொண்டு அத்துறையின் கலை நுணுக்கங்களை அனுபவ ரீதியாகப் பெற்றுக் கொண்டவர். அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டவர். சுமங்கலா ஆசிரியராக இருந்த முற்போக்கு சிந்தனையாளர் அமரர். கோமல் சுவாமிநாதன் அவர்களுடனான பழக்கமும் உதயனுக்கு ஓர் உந்து சக்தியாக விளங்கியிருக்கிறது.

1984ல் சென்னை கலைவாணர் அரங்கில் இவர் மேடையேற்றிய 'துயர இரவுகள்' என்னும் கூத்துருவ நாடகம் அகதி வாழ்வில் துயரங்களை ஒரு சோக இழையுடன் அடையாளப்படுத்தியது. அந்த துயர இரவுகளின் இன்னொரு பரிமாணமாக மேற்கிளம்பியது தான் 'தெம்மாடுகள்' நாவல். 'தெம்மாடு' என்பது மன்னார்ப் பிரதேசத்தின் ஓர் வட்டாரச் சொல். இயல்பு நிலை பிழன்று அறியாமையால் உழலும் அப்பாவினை தெம்மாடுகள் என்று அழைப்பார்கள் என விளக்குகிறார் உதயன். இப்படிப்பட்டவர்களை 'தெம்மாடிப் பயல்கள்' என்று குறிக்கும் சொல்லாடல் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் உண்டு. தென்னியந்திய கிராமங்களில் இருந்து வந்தேறிய ஒரு சொல். உதயன் அவர்களின் அரங்கியல் அனுபவமும், ஞானமும் அவருடைய எழுத்துக்களுக்கு குறிப்பாக நாவல்களுக்கு ஒரு அபரிதமான பலத்தைக் கொடுக்கவே செய்கின்றன.

'அம்பா' உற்சாகம் காட்டத் தொடங்கி விட்டது. விட்டு விட்டு பாடத்தொடங்கிய அம்பாவுக்கு சுதியேத்தி மறுக்கு வரை இழுத்து வந்து பாட்டு வரிகளுக்கு இப்ப வேற மெட்டு...

"வளைச்ச வல இழுத்திட்டோம்...

பனை மீனைப் பிடிச்சிட்டோம்

பங்கு பாகம் பிரிச்சிட்டோம்

பந்தி வைச்ச படைச்சிட்டோம்"

புத்தாளமும், வேகமும் சேர்ந்து புதுப் புனலாய் உயிர் சிரித்தது. (லோமியா பக்கம் 19)

மீனவர்களின் உற்சாகப் பாட்டுக்களும், பாவைக் கூத்துப் பற்றிய செய்திகளும், யேசு நாதரின் மரணத்தை பக்தியோடு ஆடிக்காட்டும் பாஸ்கா நாடகச் சடங்குகளும், ஊர் நன்மைக்காக நேர்த்திக் கடன் வைத்து மேடையேறும் வாசாப்பு நாவல் முழுக்கப் பரவிநிற்கின்றன. நாவலை வழிநடத்தவும் செய்கின்றன.

மூன்று ராசா நாடகமான வாசாப்பு படிப்பதற்காக ஊர்ப் பெரியவர்கள் கூடி வரவு எடுக்கும் போது ஏரோது சடையன் என்று பெயர் சுப்பிடுகையில் நாவல் சுறுசுறுப்படைகிறது. (லோமியா பக்கம் 33)

இந்த வாசாப்பு உதயனின் இந்த நாவலுக்கான கருவுமாகிறது, பெயருமாகிறது. கோணானின் பறையடிப்புடனான நேர்த்தி நாடக அழைப்பு பற்றிய செய்தியுடன் நாவல் தொடங்குகிறது. இந்த ஊரில் படிக்கிறதுக்கும் நேர்த்திக்கும் ரெண்டு மூன்று பெரிய நாடகமும் ஒரு வாசாப்பும் இருக்கு.

முப்பது நாற்பது பேர் படிக்கிற ரெண்டு ராவுக்கன்த நாடகம். ஒரு ராவு படிக்கிறது வாசாப்பு. எப்படியும் நூறுபேர் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாக நிண்டு நடத்துற நாடகம் என்றால் சும்மாவா! பறையடிச்சிட்டாப் போல நாடகம் முடிஞ்சிருமா பறையடிக்கணும், ஏடவுக்கணும், வரவு குடுக்கணும், நேர்த்திக் கூட்டி வந்தல்கால நாட்டணும், நாடகப் பழக்கம், கெச்ச கூட்டி அதிக்குப் பிறகுதான் நாடகம். "நாடகத்துக்குள்ளேயே வாழ்ந்து வருகின்றவன் நான்" என்னும் நாவலாசிரியரின் உணர்வு இந்த வாசாப்பு நாவல் முழுமையும் வியாபித்து வெளிப்படுகின்றது.

ஒரு நடிக்கான, ஒரு ஒப்பனைக் கலைஞனாக, தயாரிப்பாளனாக, நெறியாளனாக அரங்கியல் துறையில் பன்முக ஆளுமை

கொண்டிருக்கும் எஸ்.ஏ.உதயனின் இந்த நாவல் அரங்கின் உள் நிகழ்வுகளை, அதன் நிலைகள் நிர்ப்பந்தங்களை ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்துக் காட்டி, ஒரு ஆவலுடன், ஆர்வத்துடன் எதிர் பார்ப்புடன் வாசகனை உள்விழுத்துக் கொள்ளுகின்றது.

வாசாப்பு ஆட்டத்தில் ஏரோது என்றால் அது அமலதாஸ் தான். கோணான் பறையடித்து முடித்ததும் 'வந்துட்டுதுடா இனி நமக்கு வேல' என்று முன்கிப்படி தூசு படிந்து மேலே கிடக்கும் 'மரமுடியை' தொட்டுத்தூக்கி தூசி தட்டுறாரு... அமலதாசு. நாடகம் என்று துவங்கிட்டா அதில் படிக்கிற அத்தனை பேரும் ஊருக்குள்ள ராசாதான். நெஞ்சை நிமிர்த்தித் திரியறதும், ஆட்டமும் பாட்டும், ஊர்க்குமரிகள் இவனுக்களைப் பார்த்து வீசுகின்ற காதல் பார்வைகளும்.... என்றெழுதுகின்றார் உதயன்.

அரங்கியலுக்குள்ளாக ஆடிவரும் வாழ்க்கைப் பரிணாமங்கள். நிகழ்வுக்கலையான நாடகத்துக்குப் பல பரிமாணங்கள் உண்டு. பார்வையாளர்களை எங்கோ கண்ணைக்கட்டி வைத்துவிட்டு நான்கு கவர்களுக்குள் சகலதையும் செய்து முடித்து, திருத்தித் திருத்தி வெட்டி வெட்டி, ஒட்டி செவ்வீதாக்கம் செய்து வைத்துக் கொண்டு, பார்வையாளர்களைக் கூப்பிட்டுப் போட்டுக்காட்டும் சினிமாவோ, தொலைக்காட்சி நாடகமோ அல்ல நாடகக்கலை என்பது.

இந்தக் கலையரங்கிற்கு முன்று கவர்தான் மேடையின் பின்னாலும் இரண்டு பக்கங்களிலும் இருப்பது மூன்று கவர்! மேடைக்கும் அவையினருக்கும் இடையில் அது இல்லை. நாடகத்தில் அவையினரும் ஒரு அங்கம் தான்.

"தூசு தட்டிய மரமுடியை தலையில் வைத்துப் பார்க்கின்றார் அமலதாஸ். அவருக்கு ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து வயசு. கூத்து வாசாப்பு என்றால் உசரைக் குடுப்பாரு...." என்று அவரது பெருமைகள் கூறி அமலதாஸ் என்கின்ற அந்தக் கூத்துக் கலைஞனை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு வரவு கொடுக்கும் போது அண்ணாவியார் 'ராசவரவு வழமைப் படி அமலதாசுக்குத்தான் என்றவுடன் இந்த முறை ராச வரவை எனக்குத் தாங்க..... அமலதாசுவுக்குத் தான் ராசவரவுன்னு எழுதியா குடுத்திருக்கு' என்னும் புதுக்குரல் கூட்டத்துக்குள்ளிருந்து ஒலிக்கிறது. குரலுக்குரிய இளைஞன் வேறு

யாருமல்ல அமலதாசின் அக்காள் மகன். அவருடைய மருமகன். இப்படியான ஒரு திருப்பம் தான் லோமியாலிலும் வருகிறது என்றாலும் இரண்டுமே உதயனின் படைப்புத்தானே!

அரங்கத்தையே களமாகவும் அரங்கியல் விஷயங்களை, விவகாரங்களையே, கருவாகவும் கொண்டிருந்தாலும், நாவல் என்கின்ற வாசிப்பனுபவத்தை நயத்துடனும் விறுவிறுப்பிடனும் நடத்திச் செல்லும் சாமர்த்தியமும் கைவந்தவராகவே உதயன் காட்சிதருகின்றார்.

அறுபது வயதுக் காரரான அமலதாசின் பிரதான பாத்திரத்தைத் தனக்குத் தரும்படி போர்க்குரல் எழுப்புகின்றான் இளைஞன் பர்னாந்து. அவனால் அது முடிந்ததா என்பது நாவலைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது. மேடையில் ஏறி வசனம் பேசுவது அல்ல நாடகம். நாடகாசிரியரின் வசனம் எழுத்தில் வருவது, உதயனே ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடுவதைப் போல சீ.ஆர்.கொப்பிகளில் வருவது. ஆனாலும் அந்தக் கொப்பிகளின் பக்கங்களில் இருப்பது நாடகாசிரியனின் இதயம். அந்த இதயத்தின் ஆழத்தில் இருந்து முகிழ்ந்தெழும் சிந்தனை! குருசுப் புலவரை அறிமுகம் செய்கையில் " இந்தப் பெரிய ரெண்டு ராவுக் கதையை நாடகமா எழுதிவைச்சிட்டு மனுசன் அம்ச அடக்கமா இருக்கிறாரு... தொட்டுக் குட்டி ணும் போல இருக்கு" என்கிறார் உதயன்.

ஆசிரியரின் அந்த சிந்தனையின் உள்வயத்தை, உள்ளொளியை தனது உடம்பால், அசைவால், குரலால் வெளிக்கொண்டு வருகிறவனே உண்மைக் கலைஞன். என்கின்றனர் அரங்கியல் விற்பன்னர்கள். அந்தக் குரல்தான் பர்னாந்துவை காட்டிக்கொடுத்து விடுகிறது. "பர்னாந்து பேயோட மல்லுக்கட்டுன தினூசில சித்தத்தில் இருந்த கரும்பு எடுபட்டு விட்டது. திமிரு புடிச்சவன் செருக்கு சந்திக்கு செல்லாது என்கிறது நாவல். "ராச வரவு அமலதாசு மாமாவே படிக்கட்டும்" என்று மண்டியிடுகிறான் பர்னாந்து. இந்தத் திருப்பம் இளைஞனை பர்னாந்து முதியவரான அமலதாசுவிடம் தோற்றுப் போனதாக அர்த்தப் படுவதில்லை. நாடகமே உலகம் என்று கிடந்தவர் அமலதாசு. அதனையே தம் வாழ்வாக வாழ்ந்தவர். அவருடைய உழைப்பு அர்ப்பணிப்பு அதன்

வளர்ச்சிக்காக தன் வாழ்வையே செலவிட்ட தியாகம்...
லேசப்பட்டதா!

ஒரு முன்னோடிக் கலைஞனைக் கனம் பண்ணத்தெரியாத, கனம் பண்ண மனம் இல்லாத, தைரியம் இல்லாத இளைஞன் பர்னாந்துவின் ஆணவம் தான் தோற்றுப் போகிறது. அந்த ஆணவத்தைத் தான் ' சித்தத்தில் இருந்த கறுப்பு' என்று குறிக்கின்றார் உதயன். தானே ஒரு மகா கவியாகத் திகழ்ந்த பாரதி தமது முன்னோடிகளை கனம் பண்ணுவது எப்படி என்பதை நமக்கெல்லாம் உணர்த்தி வைக்கிறான். ' யாமறிந்த புலவரிலே, கம்பனைப்போல்; வள்ளுவன் போல், இளங்கோவைப் போல் இப் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை' என்று பாடி வைத்ததன் மூலம். அவர்களுக்கு சளைத்தவனா பாரதி! குருசுப் புலவர் இப்படி நினைக்கிறார். " ந... எப்படிப் பட்ட கலைஞன். ஊர் வம்புல மாட்டி காணாமல் போயிருவானோ... ஒரு உண்மையான கூத்துக் காரனோட வயித்தெரிச்சல், படிக்கப் போற நாடகத்தைக் கெடுத்துருமோ அறம் விழுந்துருமோ" என்று. இப்ப நல்ல விதமா முடிஞ்சதில் குருசுப் புலவர் பூரித்துக் கிடக்கிறார். நாடகக் களரிக்குள்ள ரெண்டாம் ராவு பரபரப்பு. குதிரையேற்ற சண்டைக் காட்சி. அமலதாசவும், தாழையாரும் மேடையில். மேடைக்கு பக்கத்தில் கதிரையைப் போட்டு நாடகம் பார்க்கும் குருசுப் புலவருக்கு அது நாடகமாத் தெரியல்ல. சீவியமா தெரியுது. மேடைக்கு முன்னால் நின்று யாரோ ஒருவன் கத்துகிறான். " குருசுப் புலவர் செத்திட்டாருப்பா"

மேலை நாட்டு நாடகக் கலைஞர் வட்டாரத்தில் ஒரு வழக்கு இருக்கிறதாம். நாடகாசிரியர் உயிரோடு இருக்கும் போது நாடகத்தை மேடையேற்றாதே என்று. ஒரு நாடக மேதையின் பேட்டியில் படித்தது என் நினைவில் ஓடியது.

நாடகம் பழகும் போது, ஒத்திகைகளின் போது அவர்களின் குறுக்கீடுகளுக்காக கூறப்பட்டதுதான் இது. என்றாலும் வாசாப்பில் வரும் குருசுப் புலவரின் மரணம் எனக்கு அதை நினைவு படுத்தியது. குருசுப் புலவர் செத்த செய்தி மன்னார் ராச்சியமெங்கும் பரவியது. " காத்தோட பரவுற தீ மாதிரி"

தலை மன்னார், கட்டுக்காரன் குடியிருப்பு, நடுக்குடா, துள்ளுகுடியிருப்பு, கிழக்கே சிறுத்தோப்பு, கரிசல், தாராபுரம், எருக்கலம்பிட்டி என்று எல்லா இடத்திலும் சனம் கதைக்கிது என்கிறார் உதயன். மன்னார் எங்கிற பிரதேச உணர்வை வாசிப்போரின் மனங்களில் எல்லாம் பதிந்து வைக்கின்றார் இந்த மண்பற்று மிக்க படைப்பாளி.

வடமோடி, தென்மோடி, வடபாங்கு, தென்பாங்கு என்று இன்னும் புரிந்து கொள்ள சிரமப்படுகின்ற வியாக்கியான கடினங்களையெல்லாம் மீறி இலகும், அழகுச் செறிவும் உள்ள தென்விய கூத்துக்கள் கொடிகட்டி வாழ்ந்த மன்னார்க் கிராமங்கள் தான் இந்த நாவலின் கதைக் களம் என்று தனதுரையில குறிப்பிடுகின்றார் உதயன்.

"மன்னார்ப் பகுதி கத்தோலிக்க செல்வாக்கு மிக்க ஒரு பிரதேசம். ஏனைய பகுதிகளைவிட மன்னார்ப் பகுதிக் கூத்துக்கள் தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியவை. இக் கூத்துக்கள் ஐரோப்பியரின் வருகையுடன் முந்திய நிலையில் நின்று வளர்ச்சி பெற்றவை. இங்கு நூற்றிணும்புக்கும் மேற்பட்ட கூத்து நூல்கள் தோன்றியுள்ளதாக அறியக்கிடக்கிறது. இக் கூத்துக்களை வடபாங்கு, தென்பாங்கு என அழைத்த போதிலும் ஏற்கனவே இருந்த கூத்துமரபோடு மேற்கத்தைய அரங்கமரபும் இணைந்ததாக மன்னார்க் கூத்துக்கள் உள்ளன" என்று எழுதிவைக்கின்றார் பாலசுமார்.

கூத்துக்களுடனும், நவீன அரங்கியலுடனும், பரிச்சயமும், அனுபவமும் மிக்கவரான உதயன் அவர்கள் மன்னார் பிரதேசத்து மண்ணுக்குள் இருந்தும், அந்த மண்ணிலே வேரூன்றி நின்ற கூத்துக் கலைக்குள்ளும் இருந்தும் இன்னும் ஏராளமான வாழ்வியல் வளங்களைத் தோண்டியெடுத்து வெளிக்கொண்டு வருவார் என்ற நம்பிக்கை பிரகாசிக்கின்றது. எழுத்தை ஆளும் சக்தி கொண்டவர் எஸ்.ஏ. உதயன்.

துமிழில் எழுதி பிரல்யம் கொண்ட கேரளக்காரரான ஆ. மாதவனுக்கு திருவனந்தபுரம் சாலை கம்போளக் கடைத்தெரு கணக்கு வழக்கின்றி கதைகள் கூறுகின்றது. என்று விமர்சகர்கள் வியந்து கூறுவதுண்டு. அந்தக் கடைத்தெரு பற்றி அவர் எழுதிய

கதைகள் ஒரு தொகுப்பாக வெளியிடப்பட்ட போது அதற்கு அவர் இட்ட பெயர் 'கடைத்தெரு கதைகள்' என்பதாகும். அதே போல் மன்னார் மண்ணும் அதன் அரங்குகளும் உதயன் அவர்களுக்கு நிறையவே கதைகள் கூறுகின்றன. கூறக்காத்திருக்கின்றன. மன்னார் மண்ணின் வாழ்வியற் கோலங்கள் அவை.

மேலும் மேலும் அவை பூத்து மலரவும், இலக்கிய உச்சங்களை எட்டித் தொடவும் எனது இதயம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்.

என்றும் அன்புடன்,
தெளிவத்தை ஜோசப்,
291-12ஏ,
நீர்கொழுப்பு ரோட்,
வத்தளை.

என்னுரை

வணக்கம்!

கிராமியக்கலைகளும், அதன் வீரிய வீச்சங்களும் முனை மழுங்கிப் போயிற்று நகர மயமாதல் என்ற நகர்த்தலில் எமது பண்பாட்டு வாண்மைகள் பதுங்கிப்படுக்கின்றன என்ற இக்காலத்து அச்ச உணர்வுதான் இப்படியொரு நாவலை எனக்கு எழுதத்தூண்டியது.

பாரம்பரியக் கூத்துக் கலையையும், அதனோடு இணைந்த சம்பிரதாயங்களையும் உயிர் மூச்சாகப் பொத்திப் பொத்திப் பாதுகாத்தவர்கள்தான் இந்த நாவலின் கதாபாத்திரங்கள். ஆளுமையுள்ள மனிதர்களாக ஓர் மேம்பட்ட சமூகத்தின் கட்டுமானக்கற்களாக இருந்து நமக்கு வாழ்க்கையைப் போதித்தவர்கள்.. அவர்கள் சம்பாதித்த பேரும், சீரும்.. அவர்கள் ஆடிய கூத்தும் இன்று நம்மை மார் தட்டிப் பெருமைப்பட வைக்கின்றது. ஆனால் அந்த உயிர்ப்புடன் கூடிய சிறகடிப்பு இன்று இல்லையே என்ற கவலையுமல்லவா கூட வருகின்றது..

ஈழவரின் பிரதேசங்களில் ஆடப்பட்ட கூத்துக்கலை பற்றிசில அறிஞர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் பல வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள் சில வரையறைகளும், வரை முறைகளும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.. இவைகளெல்லாம் தமிழரின் முத்திரை பதிக்கப்பட்ட சொத்தாக நம் கூத்துக்கலை இருந்தனால்தானே..

வடமோடி, தென்மோடி, வடபாங்கு, தென்பாங்கு என்று இன்னும் புரிந்து கொள்ள சிரமப்படுகின்ற அவர்கள் கொடுத்த வியாக்கியானக் கடினங்களையெல்லாம் தாண்டி இலகுவும், அழகுச்செறிவுமுள்ள தெள்ளிய தமிழ்க்கூத்துக்கலை கொடிகட்டி வாழ்ந்த மன்னார்க் கிராமங்கள்தான் இந்த நாவலின் கதைக்களம்.. பறை, ஏடவிழ்ப்பு, வரவு கொடுப்பு, பழக்கம், கெச்சைக்கட்டு, கப்புக்கால் நாட்டு, படிப்பு, மங்களங்கட்டி நேத்தி அவிழ்ப்பு ஆகிய எட்டு சம்பிரதாய சடங்குகளுக்கூடாகவே இந்த வாசாப்புக் கதை சொல்லப்படுகின்றது.. அத்தோடு சம்பிரதாய சடங்காச்சாரமிக்க ஓர் சமூகத்திற்கு பணிவிடை புரிந்து வந்த தப்புரவுத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்பு அகற்றப்பட்டதையும், அதனால் அவர்களுக்கேற்பட்ட

வலியையும் இந்த நாவலின் கதையோட்டத்தில் சேர்த்துக் கொண்டேன்.

சுத்துக்கலைஞனுக்கு 'கெச்சக்கட்டு' என்பது இனிமை அநுபவம். அதுதான் அங்கீகாரச் சடங்கு கிராமிய சம்பிரதாயம்.. அந்தச் சடங்கு எனக்கும் நடந்தபோது நான் கர்வப்பட்டுக் கொண்டேன். இப்போது அந்த நினைப்பே சந்தோஷமாக விருக்கிறது.

மன்னாரின் பெரிய கிராமங்கள் தமக்கேயுரித்தான கலைப் பொக்கிசங்களைக் கொண்டிருந்தன. வாசாப்பு எனும் சுத்தம், பாட்டும் கொண்ட பழைய நாடகத்தை நடத்துவதில் அவர்களின் உழைப்பு, நேர்மை, முரண்பாடு இவற்றினூடாக வலி, நோவு.. அப்பப்பா ! சொல்லிமாளாது...

சம்பவங்கள், சடங்குகள் அவற்றில் யாத்திரை செல்லும் மனிதர்கள் வேறு யாருமல்ல நமது தாத்தாவும், அப்பையாவும், பெத்தையாவும் தான். பெயர்கள் மாறுபட்டிருக்கலாம். காலம் முன்பின்னாகியிருக்கலாம். ஆனால் சம்பவங்களும், அதன் தாக்கங்களும் உண்மை... நான் அவற்றை நாவலுக்காக அலங்கரிக்க கற்பனா சுகத்தைப் பூசியிருக்கிறேன்.

மொத்தத்தில் இசை பட வாழ்ந்த அந்தப் பொற்காலம் நம் தலைமுறைக்கு பங்கு தராமலே கடந்து போய் விட்டது என்ற கவலையையும் இன்னுமொரு தடவை வாழுவதற்கு வாய்ப்பில்லையே என்ற ஏக்கமும் எழுதிய எழுத்துக்கள்தான் இந்த நாவல். இதைப் படித்துப்பாருங்கள்... இறந்த காலத்தையும் வாழலாம்.

இனி இந்த நாவலுக்கு பெருமனதுடன் அணிந்துரை எழுதி நல்கிய எனது பெருமதிப்பிற்குரிய பழம் பெரும் இலக்கிய வாதியும், இலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளருமாகிய பவளவிழா நாயகர் தெளிவத்தை ஜோசப் ஐயா அவர்களுக்கு எனது சிரம்தாழ்ந்த நன்றியைப் படைப்பதோடு நாவல் உருவாக்கத்தில் எனது கையெழுத்தினை கணனிப்படுத்திய தங்கை சூ.ஸ்ரெபனி சிராய்வாவுக்கும் நாவலை வெளியீடு செய்து தரும் கொழும்பு திருமறைக் கலாமன்றத்திற்கும் எனது சிரம்தாழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்நாவலை சிறப்புற அச்சிட்டுத் தந்த "மன்னார் பிளாஷ்" அச்சக உரிமையாளர் சதீஸ் அவர்களுக்கும் தொடர்பாடலில் கலந்த எனது அருமை இலக்கிய நண்பர் கவிஞர் மன்னார் அமுதனுக்கும், எனது அரங்கியல் பயணத்தில் எப்போதும் கூடவந்து இந்நாவல் முயற்சியிலும் கலந்துகொண்ட ச.மார்க்கில்லன் குருஸ் அவர்களுக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

அன்புடன்,

எஸ்.ஏ.உதயன்,

பேசாலை.

தொலைபேசி - 077 8960 351

வாசகர்களின் அன்பான கவனத்துக்கு !

தொன்மைத் தமிழின் வளம்சேர்த்தவாசாய்வின் வாசம்பேசும் கதையினை நூலுரு ஆக்கும் முயற்சியில் ஊடிய அளவு பேச்சுத் தமிழுக்கும், இதர நூலுரு அமைப்புகளுக்கு தொன்மையில் பழக்கத்திலிருந்த அச்ச மரபுகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளோம். அந்தவகையில் அத்தியாயத்தின் பக்கங்கள் தமிழ் முறையில் அமைந்த இலக்கங்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் இலக்க அட்டவணை

01	-	க
02	-	உ
03	-	ங
04	-	ச
05	-	ரு
06	-	ஈ
07	-	எ
08	-	அ
09	-	ஊ
10	-	஋
11	-	கக

அத்தியாயம் - க

டும்...டும்...டும்... கோணான் அடிக்கிற மோளச்சத்தம் சங்கீதம் வாடித் தெரு முழுதும் கேட்குது "பறை அடிக்கிறான் என்னென்று பாருங்க" சொல்லிக் கொண்டு படலைக்குத் தாவற பொண்டுகளுக்கு புதினம் கேட்கிற வேகம். அது மத்தியானம் சாஞ்சி போற நேரம். வெயில் வெக்கைக்கு புள்ள குட்டிகள் ஆயாசமா முற்றத்து நிலை தேடி இருந்து தலையை விரிச்சு பேன் பாக்கிறதும், ஊர்க்கத கதைக்கிறதும் இருந்த போதுதான் கோணான் மோளத்தை நொட்டிக் காட்டுறான்.

பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் மோளச் சத்தம் கேட்டு தெருவுக்கு சிட்டுமாதிப் பறக்குதுகள். முதலாம் பாடு வளைச்ச மீனக் கொண்டு வந்து வாடியில் குடுத்த கையோட தவறணையில் கள்ளுக்கு குடிச்சிட்டு வந்து கிறக்கத்தில் கிடக்கிற ஆம்பிள்கள் கோணான் சொல்லப் போற அறிவித்தலுக்கு காது நீட்டுறானுக. "இத்தால் சகலரும் அறிய வேண்டியது என்னவென்றால்." கோணானுக்குத் தெரியும் அவன் குரல் கொடுத்தால் புள்ள குட்டிகள் புதினம் பாக்கிறதற்கு தெருவுக்கு ஓடி வருங்கள். அதனால் அவன் நீட்டி முழக்கித்தான் பறையடிப்பான். இந்த ஊருக்கு பறை அடிக்கிறதென்டால் ஸ்போதம் கோணான் தான் வருவான். நாற்பது நாற்பத்தைஞ்ச வயசிருக்கும். நெடுவளா உயந்து சிவந்த மனுசன் ஆனச் சத்தமும் ஆகடியமுமாக அவன் பறையடிக்கும் போது மூஞ்சி போற போக்க பாக்கணும் சோக்கான ஆள்,கட்டளை காரரு கூப்பிட்டு அனுப்பினா தோதா தலையில் முன்டாசு கட்டி நெத்தியில் பெருசா சிரட்டப் பொட்டும் வைச்சிக்கிண்டு வந்து நிற்பான்.

சமயத்திக்கு தாளம் பிசகாமல் ஆடியும் காட்டுவான். அவன் நினைச்ச மாதிரி சத்துநேரத்தில சனம் கூடி வேடிக்கை பார்க்க கோணானுக்கு தலை கால் தெரியாத சந்தோசம். "ஆம்மா சண்டல் பொறுங்க வாறன்" சொன்னவன் இன்னொருக்கா பறையடிச்சான். "டும்...டும்...டும்...இத்தால் சகலரும் அறிய வேண்டியதென்ன வென்டால் கடவுளுக்கு தோத்திரமா நேத்தி நாடகம் படிக்க ஊர்ப் பெரிய சமூகம் உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் இன்டைக்கு ராவு ஏழு மணிக்கு கோயிலில் நடக்கிற கூட்டத்திற்கு சகலருக்கும் அழைப்பு

டும்...டும்...டும்...இது கட்டள காரர் ஆணைப்படி டும்...டும்...டும்... அவன் பறையோடு தானும் டும் டும் என்று வாயால சொல்லுறது வேடிக்கையாய் இருக்கு. அவன் கிறிஸ்தோசு தீயேசு வீட்டு சந்திக்கு நகர்ந்த போதும் அவனிட சத்தம் கேட்டுக்கிண்டே இருந்தது.

“கோணான் கூத்து முடிச்சிட்டுது. இனி நம்ம ஆட்டம் தான்” தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்ட அமலதாசு அலுமாரிக்கு மேல இருந்த மரமுடியைப் பார்க்கிறாரு. “வந்திட்டுடா நமக்கு வேலை” அவர் முகத்தில் சிரிப்பு முளைச்சு கண்ணு பளபளக்குது. பக்குவமா அந்த மரமுடியத் தொட்டு தூக்கிறாரு. அது தூசு படிச்சி மோரய காட்டுது. வாயக் குமிச்சி காத்த வேகமா ஊதிப்பாக்கிறாரு. கனத்தப் போன தூசி லேசில எடுபடுதில்ல. பழந்துணியொண்ட எடுத்து சாய்மனையில் இருந்து அக்கறையா துடைக்கிறாரு.

அமலதாசுக்கு இல்லையென்று போனாலும் வயது அம்பது அம்பத்தஞ்சு தாண்டுது. மனுசன் கூத்து வாசாப்பு என்பால் உசிர விடுவான் பாவி. பத்தொன்பது வயசில மூவிராசு வாசாப்பில முதல் முறையா ஏரோது ராசு வரவு. தாத்தா காத்தாரு அடி முடிச்சு வயசு போச்சுதெண்டு பேரன் தலையில் தூட்டின மரமுடி. ஆசனி மரத்தில் செஞ்சது. தோரயமா மூணு ராத்தல் பாரம். மிராந்த தச்சருதான் செய்தாராம். கொத்துவேல அலங்காரம் செய்து தஞ்சாவூர் பட்ட ஓட்டின சோக்கான முடி. ரெண்டு பக்கமும் சிறகு மாதிரி வளைஞ்சு இருக்கிறதில் வேலைப்பாடு. த... சுத்திவர மணிமாதிரி தொங்க விட்ட ஜிகினா உருண்ட.” இப்ப சாயம் போயிட்டுது. புதுசா வாங்கிக் கட்டணும். இனி சாகும் வரைக்கும் இதுதான் நம்ம சொத்து. அதுக்கிடயில யாரிட்டையும் தூக்கி குடுத்திடக் கூடாது”

அந்த முடிய தலையில் வைச்சு பாக்கிறாரு...

“சித்திர மணி மனைக்கு
சிங்கேரு போல் நடந்து
செல்வேன் மகிழ்ச்சி நீடவே... சிறப்புலாவ
செல்வேன் மகிழ்ச்சி நீடவே”

ஆசிரியப் பாவ படிச்சி போடுற உலாக் கூத்து அவருக்கு ஞாபகம் வருது. கையில வாள் சுழட்டிக்கொண்டு முன்னடையும் பின்னடையும் காலத்தாக்கி அடினால் மனுசன் அந்தரத்தில சுழலுற மாதிரி இருக்கும். “த...சொக்கிப் போயிரும் சனம்” அவருக்கு வந்த சிரிப்பு அடக்க ஏலுதில்ல.

“லூசு மாரி சிரிக்கிறீரு” தாழையாரு கேட்டுக்கிண்டே வீட்டுக்குள்ள வாராரு. “கோணான் பறையடிச்சான் கேட்டுதா. அதான் வந்தன்” தாழையாருக்கு அமலதாசுவோட சேந்து ஆடுறதெண்டாக் காணும். இடி இடிச்ச மாதிரித்தான் இருக்கும். ரெண்டு பேரும் சேந்து போர்க்கூத்து ஆடுவாங்க பாருங்க மேடை கதிகலங்கும். உள்ளங்கால் மேல தெரியிற மாதிரி ஒரு காலத் தூக்கிக் கிண்டு மறுகாலில நிண்டு இடுப்புக்கு மேல உடம்பு பின்னால சாஞ்சு பறக்கிற மாதிரி கைய விரிச்சுக்கிண்டு ஆடுற ஆட்டம் அது.

இந்த ஊரில நேத்திக்கு படிக்கிறதற்கு ரெண்டு மூணு பெரிய நாடகமும், ஒரு வாசாப்பும் இருக்கு. முப்பது நாப்பது பேரு படிக்கிற ரெண்டு ராவு கதையும் இருக்கு. எப்படியும் நூறு பேர் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் நிண்டு நடத்திற நாடகம் என்டா சும்மாவா? பறையடிச்சாப் போல நாடகம் முடிஞ்சிடுமா...! முதல் பறையடிக்கணும், ஏடவுக்கணும், வரவு குடுக்கணும் நேர்த்திகட்டி பந்தல் கால் நாட்டணும், நாடகப் பழக்கம்... கெச்சகட்டி அதுக்குப் பிறகு தான் நாடகம்... அது நினைக்கிற போது பூத்தூவுற மாதிரி சுகமாயிருக்கு. நாடகம் எண்டு துவங்கிட்டா அதில படிக்கிற அத்தன பேரும் ஊருக்குள்ள ராசாதான். அவனுக்கு நெஞ்ச நிமித்திக்கிண்டு திரிபிற திரிச்சலப் பாக்கணும்... ஊர்க் குமரிகளுக்கு இவனுக்கு போடுற ஆட்டமும், படிக்கிற பாட்டும் வெக்கனையா இனிக்கும். காதல் வசப்பட்டு பாக்கிறதும், கதைக்கிறதும், சிரிக்கிறதும் அது ஏன் கேக்கிறீக!

அண்ணாவிமாருக்கு தனி மவுசு. அவுசு போடுற சத்தமும், தெனாவெட்டும் அமர்க்களந் தான் போங்க. செருமிக்கிண்டு ராகம் பிடிப்பாக, மத்தளத்தை நொட்டிக் காட்டுவாக. சரப்பினாப் பெட்டியில சுருதி புடிப்பாக... மத்தவங்க அண்ணாவி மாருக்கு சரியான மரியாதை கூத்துக் காட்டுறதுக்கெண்டு சபியேல் துரம்

அண்ணாவியார் வருவாரு. வேட்டியத் தூக்கி பெருந்துடை தெரியக் கட்டுவாரு. கையில் மட்டக்கம்பையும் வச்சக்கிண்டு ஆட்டம் பழக்குவாரு. இத்தனைக்கும் குருகப்பலவர் சாதுமாதிரி அம்மாடியோ! இந்தப் பெரிய ரெண்டு ராவுக்கதைய நாடகமா எழுதிவச்சிற்று மனுசன் அம்சஅடக்கமா இருக்கிறதப்பாத்தா தொட்டுக் கும்பிடணும் போல இருக்கு.

கோணானுக்கு தலையிடிச்சது...

ராத்திரி மூக்குமுட்டக் குடிச்சிட்டு வந்து படுத்தவன் விடிஞ்சும் எழும்புறானில்ல. முழிப்பு வந்தும் கண்ணத்தொறக்கிறானில்ல அவனுக்கு நேத்து நடந்ததெல்லாம் ஞாபகமா கோத்துக்கிண்டு வருது...

"வாடா கோணான். எல்லா இடத்திலயும் பறையடிச்சியா?"

"ஆமாங்கையா" தலையச் சொறிஞ்சான்...

"என்னடா... என்ன...கேளு"

கட்டளகாரர் கேட்டுவிட்டு அவன் பதிலுக்கு நிக்காம சட்டப்பையிலிருந்து காசை எடுத்து நீட்டினாரு. கோணான் முகம் சளிக்காம வாங்கினான்... அது அவனுக்குப் போதும்.

"சரி போ. இந்தா தவறணையில் நா சொன்னமிண்டு கள்ளுவாங்கி குடிச்சிட்டுப் போ."

அவன் சந்தோசமா மூசு மூசெண்டு தலையாட்டுறான். அவன் போறதுக்காக திரும்ப "டேய் இங்க வீட்டு வேல செய்யிற மாதிரி புள்ள இருக்காடா"

கோணானுக்கு சட்டென்று பூக்குது.

"ஏன்ஞ் சாமி எம் பொண்ணு இருக்கு"

"பள்ளிக்கூடம் போகலய...?"

கோணான் சுருங்கிறான்.

"அதுக்கு எதுக்கு சாமி படிப்பு... பொட்டப்புள்ள"

"ஆஃ ஆஃபுள்ளபுள்ளயெண்டாப் போலர படிக்க வச்சிருவீகளோ... பறப்பய...?"

கோணான் சொரண கெட்டு முழிக்கிறான். ஐயா வார்த்த குத்தினாலும் வலிக்காத மாதிரி நினைப்பு. இது பழகிப் போச்சு. காய்ப்பு விழுந்த தோல் மாதிரி...

"சரி...சரி...கூட்டிக்கிண்டு வந்து விடு..."

கோணானுக்கு சந்தோசம் பிடிபடவில்ல...

"அட பெரிய ஐயா வீட்டில வேலையென்டா சும்மாவா? அவன் மனசு கிடந்து பறையடிக்குது... பகல் முழுதும் ஊர் முழுக்கப் பறையடிச்ச அலுப்புத்தீரக் குடிச்சான்.

தோ..... மூலையில் சுருங்கிப் போய் உட்காந்திருக்கே... அதுதான் சரயு பெத்த மூத்த பொண்ணு காமாச்சி அமுது அமுது கண்ணு குப்பெண்டு வீங்கிப்போச்சு...

"ஏண்டி... என்னடி செஞ்சான் பொறுக்கி..." பொழுதுக்கும் அப்படியே கேட்டபடி இருந்தா சரயு...

"யம்மோ... நான் எங்கிட்டுப் போனன்..." கிணத்தடியில் தண்ணி மொள்ளத்தான் போனன்..." காமாச்சியும் பித்துப் புடிச்ச மாதிரி சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள்...

சரயுவுக்கு நெஞ்சு ஒரு புடிக்குள்ள அடங்கமாட்டேங்குது... ராவு மொடாவுல குடிச்சிட்டு வந்து என்ன ஏதுன்னு கேட்க ஏலாமக் கிடக்கிற கோணானப் பார்த்து காறித்துப்புறா அவ...

"ந்தா... கெடக்குது...புணம்...ராவு முத்தும் மூக்கு முட்டக் குடிச்சிப் புட்டு பொரண்டு கெடக்குது சனியன்... ஊட்டுல ஆரு வந்து மேல படுத்தட்டுப் போனாலும் த்தெரியா... தூத்தாறி ஆம்புள... கொமருட கையப்புடிச்ச இழுத்தானா...சிறுக்கிமயன்...ஆடிப்பெத்த ராஸ்கலு..." சரயு திட்டிக் கொண்டே வெளிய வாறா... அப்பத்தான் தலையில் சுமந்த சுள்ளியத் தள்ளிட்டு சும்மாட்ட எடுத்து நெற்றியில் அரும்பியிருந்த வியர்வையை துடைச்சிட்டு நிமிர்ந்த கொசலைக்கு சரயு தன்னை நோக்கி வாறது தெரிஞ்சது... ஏழெட்டு மாசக் கர்ப்பினிப் பொம்பளைக்கு மிருக சாதி வாற மாதிரிவாற சரயுவுப்பாக்க பயமா இருக்கு.

"ஏண்டி எங்கடி தொளாவிட்டு வாற... தொங்கப் போட்டுக்கின்னு ஊரு மேயிற கழுத... உம் மயனுக்கென்ன கிளிப்புள்ள கேக்குதாடி... கையப் பிடிச்ச இழுத்தானாமல்ல எடுபட்டய"

“நந்தா சரயு வாத்தய அளந்து பேச...” கொசலைக்கு சரயு அளவுக்கு சண்டை பிடிக்கத்தெரியாது என்டாலும் விட்டுக்குடுக்கயில்ல...”

“யாரரி... ஊர் மேயுற கழுத... நா படுத்தத வெளக்கு வச்ச பாத்தியோ... ஊம் அட்ரசு தெரியாதாக்கும் பேசாலைக் கோயில் த்ருழா நேரம் தேங்கா யாவாரம் செஞ்ச சோனவனுக்கு படுத்தவதாண்டி நீயீ...”

சரயுவுக்கு மானம் போனமாதிரி துடிப்பு...

“அடி சண்டாளப் பாவி... தொங்க விட்டு திரியுறதயில்லாம எங்கிட்டயே வரயா... நந்தா வாறண்டி... ஈரக் குலையத் துன்னாம உட மாட்டன்” சரயு கொசலைக்கு மேல தவ்வீப் பாய்ந்து அவ தலமுடிய கொத்தாப் பிடிச்ச உலுப்ப... அவ திமுறுகிற எல்லாப் பக்கமும் காத்துல விசக்கி விசக்கி குத்துறா...

ஐயோ... ஐயோன்னு கூப்பாடு போட்டு சேரிப் பொம்பிளக பதற அதில ஓடி வந்த இருளன் மடார் மடார் என்று சரயுவிட முதுகில் சாத்தி ரெண்டு பேரையும் பிரிச்சுப் போட போராடுறான்.

“அடி பாதகத்தி வயித்தில அடிச்சிறாதடி புள்ளத்தாச்சி பொம்புள” அவன் சொல்லிக் கொண்டு இழுத்து வீச ரெண்டு பொம்புளகளும் விலகி விழுறான்கு...

பேசாலை பள்ளிக் கூடத்திக்கு தெக்கால அம்புது வருசமா குடிசைபோட்டு இருக்கிற சேரிச்சனம்.. சரயுவும், கொசலையும் சண்டையில் பீத்திக்கிண்ட மாதிரி எப்பையாவது ஒரு தடைவ, ரெண்டு தடைவ முறைகெட்டுப் போயிருந்தாலும் ஆச்சரியமில்ல... இதுகளுக்குத் தொழில் ஊருக்குள்ள சம்மாட்டி மார் வீடுகளில பத்து பாத்திரம் தேய்க்கிறதும், அரிசி மாவு இடிச்சிக் குடுக்கிறதும், விறகு கொத்துறதும், தோட்ட வேல செய்யிறதும் தான். இப்பிடி வேலை தேடிப் போகிற இடத்தில் காசும் அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பமும் வாய்ச்சா சரி...இது பிழை, இது சரி என்று சொல்லுற கலாசாரம், பண்பாடு வாழ்க்க முறை என்று உருப்பனமா சொல்லுறதுக்கு ஒண்ணுமில்லாத கூட்டம். ஆம்புளகள் ஊர்க்காரனுக்கு கைகட்டி, வாய் பொத்தி சேவகம் செய்வானுகள். மனுச கழிவ அசிங்கம் பாக்காம எடுத்து அப்புறப்படுத்துவானுக. ஊர்க்காரனிட வீட்டு வாசற்படி ஏறாம தூரத்தில் நிண்டு கும்பிடு போட்டு குடுக்கிறத வாங்கிக் கிண்டு போவானுக... வீசிச் சும்பளம் போக மீதிக்கெல்லாம்

சுலி வேலைதான். அவனுக் வீட்டுக் கலியாணம், கருமாதிரி எண்டா கொட்டடிச்ச ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி குதிப்பானுக...ஆனா அவனுக்குள்ளயும் தூரனும் இருக்கான். வீரனும் இருக்கான்...

நேத்துப் பகல் சேரிக்குள்ள இருக்கிற வீசிக் கிணத்துக்கு தண்ணியள்ளப் போன காமாச்சிட்ட வம்பிழுத்திருக்கான் கொசல மயன் சந்திரன். அது பொதுக்கிணறு. எப்போதும் குளிர்ந்து கிடக்கும் தண்ணீ...தாகத்துக்கு குடிச்சா தித்திக்கற மாதிரி இருக்கும்... இத்தனைக்கும் ஆணும் பொண்ணுமா குளிக்கிறதும்... தோய்கிறதும், புளங்கிறதும் அந்த கிணத்துல தான். சுத்தி வர வேப்பமர சோலை, தனிய நிண்ட காமாச்சிட்ட வந்து அவ கையில் இருந்த வாளித்தண்ணிய கையில் கோதி காமாச்சி முகத்துக்கு வீசியிருக்கான்.

“இந்தா சேட்ட விடாத” அவ கோபத்தில் சீறினதுக்கு “ஏண்டி ஆகாதோ” என்று கையப் படிச்சி இழுத்து அவ முகத்தில் இவன் மோரைய சேத்து “அவ வாயில உதட்டக் குமிச்சிருக்கான்... திமிறிக்கிண்டு ஓடி வந்தவளை சரயுவால சமாதானப் படுத்த முடிச்சதே தவிர பஞ்சாயத்து பண்ண முடியல. சேரிக்குள்ள ஆம்புள பொம்புள உறவு தாறுமாறுதான் என்டாலும் இந்தக் கிளிமாதிரிப் பொம்புளைய இங்க யாரு பெத்து வைச்சிருக்கா. குட்ட படிச்சவன் கனக்கா மோரையெல்லாம் கட்டியும் பட்டியும் அந்தப் பய காமாச்சியோட சேட்ட விட்டது சரயுவுக்கு பொறுக்க முடியல.. அதோட வாலிபத்துக்கு வந்த பயல்கள வீட்டில வச்சிக்கிண்டு இன்னும் புள்ளத்தாச்சியா இருக்கிற கொசலை மேல் கோபம் பொத்துக்கிண்டு வந்தது.

சரயு கொசலைக்கு அடிச்ச அடி எல்லாத்தையும் நினைச்சிப் பாத்து தணிஞ்ச கிண்டு இருந்தா.

“எங்கிட்டயா வாறா செறுக்கி மவள... கிழிச்சி உப்பு வைச்சிட்டுத்தான் மறுவேல பாப்பன்” அவளின் பொருமல் சந்தடி கேட்டு எழும்பிய கோணானுக்கு நடந்த விசயத்த சொல்லி முடிச்ச சுருக்கப்பாக்கணும்...

“எடி எழுவெடுத்தவள... தொணதொணக்காம பேசாம சொலறதக் கேளு... பெரியய்யா வீட்டு வேலைக்கு ஆள் வேணும்மெண்டு கேக்கிறாரு... அவளப் போகச்சொல்லு”

"அத சொல்லு... இஞ்ச வைச்சி கசாப்புக் கடையில் கறிக்கு விக்கிறதவிட... அங்க போனா குயில் மாதி கூவிட்டுத் திரிபும் நம்ம புள்ள" என்றவன் களவு காண துவங்கிட்டா.

காமாச்சி நல்ல நிறம் துறுதுறுவெண்டு பெரிய கண்ணும், தனமும், வாளைக்குமரி... பாக்கிறதிகள் நல்லாத்தான் இருக்கா எண்டு திரும்பிப் பாத்துட்டுத்தான் போகுதுகள்... இனி பெரியய்யா வீட்டுச் சாப்பாடும், சகவாசமும் நல்லா இருக்கும்.

"ஏய் காமாச்சி... பொட்டியக் கட்டு... நாளைக்கு ஐயாவூட்டு வேலைக்குப் போகணும்..."

அத்தியாயம் - 2

ஒவ்வொரு மண்ணுக்கும் ஒவ்வொரு வாசனை இருக்கிற மாதிரி இந்த ஊருக்கும் ஒண்ணு இருக்குது.. அதுதான் வாசாப்பு. எங்க ஊரு கலாசாரமின்னு மார்தட்டிக்கிண்டு இந்த வாசாப்பு நாடகத்தப்படிப்பானுக... வாசாப்பென்டா சும்மா வந்தான் போனானென்ட மாதிரியில்ல. கூத்துப்போடனும்... நல்லாக்குரல் எடுத்துப் பாட்டுப்படிக்கணும்..

கட்டளை காரர் கூட்டத்தில் கதைச்சு எடுத்த தீர்மானப்படி ஏடவுக்கப்போற சேதி ஊருக்குள்ள பரவிச்சு... வாசாப்பு நாடகம் என்டால் திருவிழா துவங்கின மாதிரித்தான். பெரும்பாட்டு மீன்படிச்ச சந்தோஷம்... குருசுப்புலவருக்கு ஏக திருப்தி... அந்த மனுசன் எழுதின நாடகமெல்லாம் ஒன்னொன்னா மேடையேறி வாறதில் அவருக்கு மனசு நிறைஞ்ச பூரிப்பு...

லோறஞ்சுப் புலவரு எழுதின மூன்று ராசா வாசாப்புக்குப்பிறகு குருசுப்புலவரிட நாமத்தான் பெரிசாப்போச்சு... முதல் பனையோல ஏட்டில எழுத்தாணி வைச்சு எழுதின காலம் போய் இப்ப எல்லாம் சீ ஆர் கொப்பிதான்...

மூவிராசா வாசாப்பு, சந்தொம்மை அப்போஸ்தலு நாடகம், செனகப்பு, ஸ்னாபக அருளப்பர்.. அருளானந்தர் நாடகமெண்டு மூணுவருசத்துக்கொரு தடவை பெரிய நாடகம் படிச்சுக்கொண்டுதான் இருக்கானுக... இங்க படிக்கிற வாசாப்பு

நாடகத்துக்கெல்லாம் பிரிசுதான் பாட்டு அண்ணாவியாரு... நல்ல சோக்கான ஆள்... தியாகராய பாகவதர் மாதிரி சங்கீத வித்துவான்கள் தலையையும் ஆட்டி துடையில் தாளம் போட்டு பாட்டுப்படிக்கிற மாதிரி இவரு எடுத்துவிடுற பாட்டுக்குத்தான் மவுசு கூட... சரப்பினாப்பெட்டி இவரு கைக்கு பயப்பிடும்.

நாடகத்துக்கு ஏடவுக்க சனம் கூடியிருந்தது... வழமையா வரவெடுத்துப் படிக்கிறவங்களும், விடுப்பாக்க வந்தவங்களுமாக ஆணும் பொண்ணுமா அம்பாரம் சனம்.. பொழுது சாஞ்ச நேரமா இருந்த படியால கேஸ் லைந் கொளுத்தி வைச்ச சுத்திவர ஆக்கன் கூடியிருந்தாங்க... நாறு பேரு சேர்ந்து நடத்துற நாடகத்தில் ஒரு குறையும் வந்திரக்கூடாதெண்டு காப்புக் கட்டித்தான் ஏடவுக்கணும்.. குருசுப்புலவரு ஏட்டக் கையில் எடுத்து பிரிசு அண்ணாவியாரிட்டக் குடுக்க, கோயில் சங்கீத்தம் கோயில் மருந்து, வரோணிக்கம், குத்திக்காசு மூண்டையும் ஒரு வெள்ளைச் சீலையில் முடிஞ்ச மிக்கேல் சம்மனசானவர் மந்திரம் சொல்லி மந்திரிச்சு ஏட்டில கட்டினாரு... பிரிசு அண்ணாவியாரு சரப்பினாப் பெட்டியில் சுருதி பிடிச்சு

"வல்ல சிலுவை மரத்தைப் புயத்தேந்தி சொல்லரிய வாதைத் துயரோடு ... கல்வாரி மேட்டுக்கு மேல் நடந்த வேதபரணை எமது பாட்டுக்கு முன்னிப்பதாம். எண்டு காப்பு வெண்பா படிக்கிறாரு... அவரிட தொண்டையும் தொண்டதான்... கனிவும் அசைவும் து.....

வரவு குடுக்க ஆரம்பிச்சாச்சு. மொத்தம் நாப்பத்தியேழு வரவு. அண்ணாவியாரு வாசாப்பில வரவச்சொல்லி அதப்படிக்கிறவன் பேரையும் சொன்னா அவன் முன்னுக்கு வந்து அண்ணாவியாருக்கு தட்சணை வைச்ச வரவெடுக்கணும்.. நாடக வரவக் கொப்பியெழுதிக் குடுக்கிற வாத்தியாருக்கு சந்தோஷம் செய்யணும்..

"ரங்கநாதன் வரவு.. வழமப்படி அமலதாசுக்கு" அண்ணாவியாரு சொல்ல.... கூட்டத்தில் இருந்த அமலதாசு முன்னால எழும்பி வாறாரு...

"ரங்கநாதன் வரவ எனக்குத் தாங்க.." கூட்டத்தில் இருந்து வந்த சத்தத்தக்கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தா... பறுனாந்து நிக்கிறான்.. அமலதாசு விறைச்சிட்டாரு..

விவகாரம் அங்கதான் முளைச்சது.. பறுனாந்து வீம்புக்கு கேட்டமாதிரி கேட்டுக்கிண்டு முன்னுக்கு வாரான்.. அமலதாசுக்கு கையும் ஓடயில்ல.. காலும் ஓடயில்ல.. அதில் இருந்த பெரிசுகளுக்கும் ஒரு மாதிரியாத்தான் இருந்துது... கடுமையான ராச வரவெண்டாலே கூத்துக்காரன் அமலதாசுதான்.. இது இந்த ஊரே ஒத்துக்கொள்ளும் போது... இவன் என்ன மசிரு... குறுக்கால..

இவ்வளத்துக்கும் பறுனாந்து யாரு... அமலதாசுவிட மருமகன்... அக்காச்சி பயல்... ஏதோ முன்னப்பின்ன மனஸ்தாபத்தில் கதைப்பேச்சு இல்லாட்டிலும் உறவு உறவுதானாய்ப்பா... பறுனாந்து இளந்தாரி... பரம விரோதியோட கதைக்கிற மாதிரி வார்த்தைய 'சுள்' னெண்டு கொட்டுறான்... சனத்துக்கு இவங்க ரெண்டு பேரும் சண்டை புடிச்சது விடுப்பாப் போய்ச்சது..

'யப்பா.. இது இப்ப என்ன புதுசா...'

'புதுசாத்தான்... ஏன் ராச வரவு இன்னாருக்குத்தான் எண்டு எழுதியா குடுத்திருக்கு...'

வார்த்தை தடிக்கிறதற்கு முந்தி அண்ணாவி யாரு குறுக்கிட்டாரு..

"அட்ட.. ஏண்டாப்பா குழப்புறிக... அது மெயின்வரவப்பா... மரமுடி வைச்ச ஆடணுமடா"

"ஓம்... மரமுடி எங்க தலையில் நிக்காதோ..." பறுனாந்து விட்டுக்குக்கிறானில்ல...

"பாட்டும் படிச்ச கூத்துப் போட்டுக்காட்டுறன் ஒத்துக்கிள்ளுவீகளா? இந்த முறை ராச வரவு எனக்குத்தான்.."

அவன் குறிவைச்சுப் பாயுற விலங்கு மாதிரி நிக்கிறான்... அவனுக்கிப்பின்னால அவனிட கூட்டாளி மாரும் நிண்டு கிண்டு ஒத்துப்பாடுறானாக... கொஞ்சநேரம் கூ...கூ... வெண்டு இழுபறியாக்கிடந்துது..

அண்ணாவி யாரு யோசிக்கிறாரு...

"ந்தா.. அமலதாசு... நீ வயசில மூத்தவன் அவன் உன்னை மருமகன்தானப்பா... ஆசப்படுறான் இந்த முற படிக்கட்டும் பாப்பம்.."

அமலதாசு வெலவெலத்துப்போனாரு. உசரப்படுங்குற மாதிரி நெஞ்சுக்குள்ள வியர்ந்தது...

"அப்படியென்டா நான் மரமுடியுக்குக்கமாட்டன்"

"ஏன்.. அது உங்கப்பரு வீட்டுச்சொத்தா கோயில் சொத்து.."
பறுனாந்து தேன்கினக்கா கொட்டுறான். அமலதாசுவிட கண்ணில துமிச்சது...

படியிறங்குறதுக்கு முந்தி கட்டளைகாரரு திரும்பி நிண்டு கைய நீட்டினாரு... மனுசி பாக்கியம் சவுக்கத்தக்குடுக்க வாங்கினவரு அது தோளில போட்டபடி சொன்னாரு

"வாசாப்புத் துவங்கியாச்சு.. ஒரு விக்கினமும் இல்லாம நடத்தி முடிக்கணும்"

கட்டளை காரருக்கு தோளில சவுக்கம் போடாட்டி வலது குறைஞ்ச மாதிரி நினைப்பு... இந்த ஊருக்கு கட்டளை காரரா இருக்கிற மதிப்புத்தான் பெரிசு... அம்பது வயசில இவரத்தேடி வந்த பதவி... இற்றவரைக்கும் ஒரு குறையுமில்லாமத்தான் போகுது.. இவருக்கு முன்னுக்கு சந்தியா தீயேசுதான் கட்டளைகாரர்... அவரு பெரிய பணக்காரர்... அவரு செத்தப்பிறகு இவருக்குத்தான் அந்தத்தகுதி இருந்துது... நாலுகரைவலை, பேட்டைவீடு, கோயில் சொத்து... வேற செல்வாக்கு இருந்தாக்காணுமா?.. இருக்கிற சொத்தில ஒண்ணு ரெண்ட ஊர்ப்பொது விஷயத்துக்கு விட்டுக் குடுத்திருக்கணும் குமரு காரியங்களுக்குப் பார்த்தும் பாராம உதவி செய்திருக்கணும்... எல்லாத்துக்கும் மேலாக குணங்குறி நல்லாயிருக்கணும்... மோசே சம்மாட்டிக்கு எல்லாந்தான் இருக்கு... மனுசன் நெடுநெடென்னு வளர்ந்து நடக்கிறதின்னுசப்பாக்கணும்... சண்டக்கோழி கினக்கா.. காதுல கடுக்கண் கழண்டு விழற மாதிரி ஆடிக்கிண்டு கிடக்கும் நரைச்சது பாதி நரைக்காதது மீதி என்ட கணக்கில பிடரிக்கு கீழமட்டும் வளர்ந்த மயிர நடு உச்சி எடுத்து ஒரு புடியாப்புடிச்ச இறுக்கிப் போடுற குடும்பி குமிழங்காய் சைசில இருக்கும். பத்தாக்குறைக்கு முன்னுக்கு ஒரு பல்லு தங்கம்.. சிரிச்சா டாலடிக்கும்... முழுசா சவரம் செஞ்ச மழு மழு வென்ட முகம் கழுத்தில பொக்கணி மட்டும் கிடக்கிற சங்கிலி... ரெண்டு

கையிலயும் நடு விரலில் 'பாட்டா' மோதிரம்... நெத்திக்கு கீழ் சடைச்சுப் பருவத்த சுருக்கித் தூரப்பாக்கிற பார்வை தோரணையும்... து.. அவருதாப்பா கட்டளைக்காரரு. முழங்கை மட்டும் தொங்கிற ஜிப்பாச்சட்ட... ஈந்தியாக்கதர்... மூனு தங்கப்பொத்தான் படிச்சது.. வேட்டியும் சால்வையும், வெளியில் வெளிக்கிட்டா கையில் குடையிருக்கும்.. வானம் பாத்த மாதிரி முன் வளைஞ்ச தோல் செருப்ப காலில் மாட்டிக்கிண்டு தெருவில் நடந்தா.. து.. தனிமரியாததான்.

என்னதான் இருந்தாலும் மனுசனுக்கு வாய்ச்ச குடும்பத்தில கோளாறு இல்லாம இல்ல. ஆணும் பொண்ணுமா பெத்தது மூனு புள்ளைகள்..

முத்த ரெண்டு பெரம்பிளப்புள்ளகளும் கலியாணம் முடிச்சிட்டடுககள்.. ஊர்ப்பள்ளிக்கூடத்து தலைமை மாஸர்தான் முத்தவளக் கலியாணம் முடிச்சாரு..

ரெண்டாவது குட்டி சௌந்தரிக்கு வாய்ச்சவன் மீன்பிடிக்காரன்... லோறன்ஸ் சம்மாட்டி மகன்..

ரெண்டு மருமக்களும் குடியிருக்கிற பெரிய வீட்ட எனக்குத்தா உனக்குத்தா... எண்டு சண்ட படிச்சிக்கிண்டு அந்த வீட்டிலேயே இருக்குதுகள்... காணியந்தாறன் யூமியத்தாறன் எண்டு சொன்னாலும் வீட்ட விட்டுக்குடுக்காம இருக்கிறது அவருக்குப் பெரிய பிரச்சினை. சரி நடக்கிறது நடக்கட்டு மெண்டு கட்டளைக்காரரும் சம்மா இருக்கயில்ல... தன்னிட வயோதிபத்தில வைச்சப்பாக்கிற பொட்டக் குட்டிக்குத்தான் வீடு எண்டு ஒரே போடாப் போட்டுட்டாரு..

இப்ப கப்பிப்பெண்டு இருக்குதுகள்..

முணாவது பயல் சீமான் கொழும்பில சென் பெனடிக்டில படிக்கிறான். பெரிய சம்மாட்டி மாரிட புள்ளகள்தான் அந்தப்படிப்பெல்லாம் படிக்கலாம்.

"ஞ்சேங்க.. யாவாரிக்கு துண்டு குடுத்து விடுங்க. பயல் நாடகத்துக்கு அனுப்பி வைக்கட்டும்..." பாக்கியத்துக்கு புள்ளயப்பாக்கிற ஆசை..

"சரி"

வெளிக்கிட்ட கட்டளைக்காரருக்கு கிணத்தடியில் கண்போய்ச்ச... புதுசா வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற வேலக்காரக்குட்டி..

உடுப்புத்தோய்ச்சக்க கிண்டு இருக்குது... காலமதான் கோணான் கூட்டிவந்து விட்டிட்டுப் போயிருந்தான்...

"பேரு என்னவாம்.."

"காமாச்சி" பாக்கியம்தான் பதில் சொன்னாக..

"கோணாம் புள்ளதான்..."

"ஓமாக்கும்.. அவந்தான் கூட்டிக்கிண்டு வந்தான்"

தூரத்தில நிண்டு கொண்டே கட்டளைக்காரரு அந்தப்புள்ளய பாத்தாரு... வணப்புபூசின கட்டுடம்பு... குமரிப்புள்ள. அவருக்கு ஞான சவுந்தரியில நடிச்ச ச.வி சரோஜா மனசுக்குள்ள தெரிஞ்சான்.. மெல்லியதாய் சிரிப்பு வந்தது..

"ந்தா.. புள்ள .."

நிமிர்ந்த காமாச்சி அவசரமா எழும்பி முழங்காலத்தாண்டி மேலேறின பாவாடையை இழுத்து விட்டிட்டு வேகமா வந்து தூரத்திலேயே நின்று கொண்டான்... சொல்லி வைச்ச மாதிரி அவ தலையக் குனிஞ்ச பவ்யமா நிண்டதப் பாக்க கழிவிரக்கமாய் இருந்துது..

"ந்தா.. வேல செய்யறமெண்டு தனியக்கிடந்து சாவாத.. அம்மாவுக்கு கூட மாட ஒத்தாசையா இருந்தாக்காணும்.. என்ன" காமாச்சி தலையாட்டினான்..

"சரி...போ" சொல்லிவிட்டு கட்டளை காரரு வெளிப்படலையத் திறக்க... பீரிச அண்ணாவியாரும், கொப்பியெழுதிற வாத்தியாரும் வளவுக்குள்ள நுழைய சரியாய் இருந்தது.

"என்னப்பா.. விஷயம்.."

"கட்டளை காரருக்கு ராத்திரி நாடகம் கூடின இடத்தில நடந்த விவகாரம் அரசல் புரசலா காதில விழுந்திருந்தாலும் கேட்டாரு.."

"பிரச்சினையாப் போய்ச்சய்யா.."

"என்னது"

"வரவு குடுத்த இடத்தில கொஞ்சம் வாக்குவாதமாய் போய்ச்ச.. அமலதாச படிக்கிற ரங்கநாதன் வரவ அவரு மருமகள் பறுணாந்து படிக்கப்போறமெண்டு கேட்டான்.."

கட்டளை காரருக்கு அந்த விவரம் போதும்.. வேற ஒண்ணும் சொல்லத் தேவையில்ல.. அவருக்கு விளங்கும்..

இந்த ஊரக் கட்டியானுற பெரிய மனுசனுக்கு புத்திசாலித்தனமும் இருக்கும்..

“பறுனாந்து படிப்பானா..”

“படிக்கிறமென்னுதான் சொல்லறான்.” அண்ணாவியார் ராத்திரிக் கேட்டதையே சொல்லாரு..

“ங்க.. பாருங்க.. பெரியாக்கள் புதுசா வாற பயல்களுக்கு விட்டுக் குடுக்கத்தான் வேணும்.. அவனுகளுக்கும் ஆட்டம் பழக்கத்தானே வேணும்..”

வாத்தியாரு குமைஞ்சாரு..

“இல்ல.. பாட்டுக்களக்க. பெரியவரவு.. கூத்தும் மரமுடி வைச்சு ஆடுறது..”

“இருக்கட்டுமப்பா... இளந்தாரிதான... ஆடுவான்.. அவன ஆட விடுங்க..”

“அப்ப அமலதாசு”

“விரும்பினா வேற வரவ எடுத்துப்படிக்கட்டும்... இல்லையென்டா விடுங்க..”

கட்டளைகாரர் தீர்க்கமாச் சொல்லிட்டாரு.. .ஆனா அமலதாசுவ மாதிரிக் கூத்துக்கலைஞன் அவ்வளவு கெதியில தூக்கிப்போட ஏலுமா..?

காத்தாரு ஆடினத அமலதாசு ஆடுறாரு..

இத்த வரைக்கும் அமலதாசுவிட ஆட்டத்தில் ஒரு குறை வந்ததில்ல.. பாட்டும் அப்பிடித்தான் சுமமா சொல்லக்கூடாது. அந்த மனுசனிட ஆட்டம் பாக்கிறதுக்காகவே புறத்தி ஊர்க்காரன் வருவான் என்டது உண்மைதானப்பா..

அவரு ஏலாதெண்டு சொன்னாப் பரவாயில்ல..

இப்பிடி கட்டளைகாரர் எடுத்தன் கவுத்தனெண்டு பதில் சொல்லிட்டாரேயெண்டு அண்ணாவியாருக்கு கவலை..

“என்ன யோசனை.. அண்ணாவியார்”

கட்டளைகாரர் அண்ணாவியாருக்கு இன்னும் அழுத்தமாச் சொன்ன கதை இதுதான்..

“இங்க எந்த வரவும் இன்னார்தான் ஆடனுமெண்டு வச்சுக்காதிங்கப்பா... புதுசா வாற பயல்களிலயும் ஆற்றல் இருக்கத்தானேயப்பா செய்யும்..”

பழைய ஆக்கள் புதாக்களுக்கு விசயத்தப் பழக்கி விட்டு அதில் இருக்கிற நுட்பத்தச் சொல்லிக் குடுக்கிறத விட்டுப் போட்டு சண்டை படிக்காதீக..

“ந்தாங்க.. அமலதாசுவ வரச்சொல்லுங்கப்பா நான் கதைக்கிறன்..”

அத்தியாயம் - 15

கன்னங்கரேலென்ட இருட்டு... குருத்த மண்ணில சாய்ஞ்சு கால் ரெண்டையும் மண்ணுக்குள்ள புதைக்க இதமாயிருந்தது... அந்த சுகத்தில் கண்ண இறுக்கப் பொத்தினாரு அமலதாசு... தூரத்தில நாடகம் படிக்கிற சத்தம் கேட்குது... பெருமூச்சு விட்டாரு... சந்தியோப் பறுனாந்து மத்தளத்த இறுக்கி அடிக்கிற சத்தம் காத்தில கலந்து வரும்போது அதுக்கேத்தப்போல மனசில தாளம் போட்டுப் பார்க்கிறாரு அமலதாசு ‘தொம்’ பக்கத்தில் மூனுதரம் தட்டி மத்தப்பக்கத்தில் குத்தி அடிச்ச வெட்டி நிறுத்தினா... அதுதான் தீர்மானம்.. ஆடுறவன் காலும் பாடுறவன் பாட்டும் நின் டு நிதானிக்கிறதக்கு அடிக்கிற அடிதான் அது. இப்ப தலாங்கு தகதிமி தலாங்கு தகதிமி தகதிமி தகதிமிதா.. நொடிப்பொழுதில பாட்டையும் மாத்தி கூத்தையும் மாத்தினாரு தாழையாரு..

தாழையாரிட சத்தம் காத்தில விழுகிறபோது அமலதாசுவுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமா வருது..

‘பொன்ன வடுவா’ வாய்க்குள்ள இறுக்கிக்கிண்டு சொன்னவரு கண்ணத்திறந்து பாக்கிறாரு... வானத்தில் வெள்ளி பூத்து சிதறிக்கிடக்குது... அவரிட மனமும்தான் சிதறி சின்னா பின்னப்பட்டுப் போய்க்கிடக்குது..

“எல்லாருமாச் சேர்ந்து தாண்டா இப்பிடிச்செய்து போட்டிகு பாப்பம்... ஆடப்போறானாம் மசுராண்டி... ஆட்டும் அப்ப தெரியும்... இந்த அமலதாசிட பாட்டுக்கும், ஆட்டத்துக்கும் ஒரு பய கிட்ட வர ஏலாதெண்டு..”

இப்ப தாழையான்தானே அந்த சின்னப்பயல் பறுனாந்தோட சோடி போட்டு ஆடப்போறானாம்.. தாழையானும் லேசப்பட்ட ஆளில்ல ஆனத்தொண்டக்காரன். கூத்தும்

அப்பிடித்தான்.. அமலதாசுவுக்கு தாழையார் படிக்கிற சத்தம் கேட்டுது..

"மளச மிகு மாமயிலே உளக்கொரு வார்த்தை
சொல்ல கேட்டருளே
எனதுரைக்கு சம்மதிப்பாய் - பெண்ணே
அத்தனைக்கும் பாக்கியம் தான்..

'சுர்' என்று சுட்டமாதிரி ஒரு வலி..

"வெக்கங்கெட்ட பு... விட்டுட்டு வரவேண்டியதுதான் ஒட்டிக்கிண்டு நிக்கிறான்"

அமலதாசுவுக்கு அவங்கள் ரெண்டு பேரும் சேந்து நடிச்சதெல்லாம் ஞாபகத்துக்கு வருது..

"நீ களரி தாளத்தோட... வாளச்சுழட்டிக்கிண்டு
வடிவுறு சுடர்தட குட மகுடப் பிரபை
மன்னன் நாளே...

ரெட்டினமணிமுடி பொற்குட
அரசவை மண்டபம் ஏடுவேளே...

எண்டு முன்னால துரிநடை போட்டா அதுக்குத் தோதா தாழையானும் வாற தினுசுப் பாக்கணும்..

"அந்த வடிவு வருமா.. இப்ப புதுசா வந்தவரு மசரத்தான் புடுங்குவாரு"

அமலதாசுவுக்கு இப்ப பறானாந்து மேல இருக்கிற கோபம் போலவே தாழையாரு மேலயும் வருது..

"அவன் சின்னப்பயல் வரவு கேட்டு மல்லுக்கட்டின நேரம் இவன் தாழையான் வாய்ப் பொத்திக்கிண்டு சும்மாதான நிண்டான்.. கடைசியா 'மூன்று ராசா' வாசாப்பு படிச்ச நேரம்... அமலதாசுவும், தாழையாரும் கதைச்சுப் பேசி விட்டுக் குடுத்துப் படிச்சத இந்த ஊர் மறக்காது... அது ஒருராவுக் கதையெண்டாலும் வலுத்த வாசாப்பு... அதில ராச வரவு ஒண்டுதான்... ஏரோது ராச வரவு.. பெரிய வரவு. தாழையாருக்கு ஒரு முறையாவது மரமுடிவைச்ச ஆடணும் என்று ஆச... ரெண்டு பேரும் சினேகிதர் என்டபடியால அமலதாசு அந்த வரவு ரெண்டாப்பிரிச்சு முதல் பாதி நானும்.. ரெண்டாம் பாதி நயும் என்று தாழையாருக்கு குடுத்து ஆடினத இப்ப நினைச்சா அமலதாசுவுக்கு கண்ணீர் வருது..

"தாரகையுதித்தது பொய்காண்-நூதனமான
தாரகையுதித்தது பொய்காண்
தாரகையுதித்தது பொய் - வேத முரைத்தது பொய்
ஏதுனை நிறுத்தி..

இது பெரிய அடர்பாட்டு, இது அமலதாசு படிச்சா ஒரு தினுசு.. தாழையாரு படிச்சா இன்னொரு தினுசு..

நினைவுகளோட அல்லாடிக்கிண்டிருந்த அமலதாசுவுக்கு நேரம் போனது தெரியயில்ல.. அவருக்கு கட்டளைகாரர் கதைச்சதும் ஞாபகத்துக்கு வருது.. பனையால விழுந்தவன மாடேறி மிதிச்ச மாதிரி அந்த மனுசனும் ஈட்டி குத்திட்டுப் போய்ட்டாரு..

"இந்தா அமலதாசு... ஊரெண்டா என்ன நினைச்சீரு.. இங்க யாரும் இது என்டை அது உன்டை என்று கட்டிப்புடிச்சிக்கிண்டு இருக்க ஏலாது.. பேசாம வரவ பறுனாந்துக்கு விட்டுக்குடுத்திட்டு வேறு அலுவல் இருந்தாப் பாரும்... நீம பெரிய மனுசன் இப்பிடிச் சின்னத்தனமாவா யோசிக்கிறது... மரமுடியக் குடுக்கமாட் தேனெண்டு சொன்னீராமே.. அப்ப கோயில் சருவலக்கூடு ராசையா மிராந்ததான் செஞ்சாரு அத அவரு வீட்டுக்கா தூக்கிக்கிண்டு போயிட்டாரு.."

அமலதாசுவுக்கு வரவையும் விட்டுக்குடுத்து மரமுடியையும் தூக்கிக் குடுக்க மனசில்ல... மனுசன் வெந்து போனாரு.. வீட்டுப் பொட்டகத்தில பௌத்திரமாப் பூட்டிவைக்கிற சாமான கண்டவன் கையிலயும் குடுக்க அவருக்கு என்னவோ போலிருந்தது..

"ஞ்சேரும்... நீம நாடகத்துக்கு மரமுடியக்குடுக்கணும்.. கட்டளைகாரர் சொன்னத மறுக்க ஏலுமா? மனுசன் ஒண்டும் கதைக்காம வீட்டுக்கு வந்தவருதான்.. பேயறைஞ்ச மாதிரி வீட்டுக்குள்ளேயே கிடக்காரு.. தொழில் துறைக்கும் போறதில்ல..

அமலதாசுவுக்கு கட்டளைகாரர் கதைச்ச கதையில் என்னவோ வன்மம் இருக்கிற மாதிரித்தெரியுது.. அது ஏன்.. என்னெண்டு மனசுப் போட்டு உருட்டுறாரு..

கட்டளைகாரரிட மருமகன் சலமோன் மாஸர்ரோட வாய்த்தர்க்கப்பட்டத.. இப்ப தூக்கிப் புடிக்கிறாரோ.. ஊர்ப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு விளையாட்டு மைதானம் வேணுமெண்டு ஊரவன் காணியில கையவைச்சா.. காணிக்காரன் பாத்துக்கிண்டா

இருப்பான்.. சலமோன் மாஸர் பள்ளிக்கூடத்துக்கெண்டு கேட்கிற காணிக்கு ஆறுபேர் பங்குக்காரன். கொஞ்ச நஞ்சமா.. இப்ப இருக்கிற பள்ளிக்கூடத்துக்கு தெக்கால பறையன் சேரி தாண்டி ரயிலரோட்டு வரைக்கும் குறைஞ்சது ஏழுமேட்டு ஏக்கர் காணி.. சும்மா விடுவானா பங்குக்காரன்.. அமலதாசவும், பங்குக்காரங்களும் நியாயம் கேட்கப்போய்.. பெரிய இழுபறியாப்போய்ச்சது..

“இந்தப்பள்ளிருடத்த வளக்கிறதுக்கு ஊரவனே இடைஞ்சலா நிண்டா நா என்ன செய்யிறது..”

“அதுக்கு..பங்குக்காரன் நாலுபேரும் ஒத்துக்கொண்டா த்தானப்பா.. காணி..”

“நீதா..கேளுங்கப்பா.. பள்ளிக்கூடம் அரசாங்கச் சொத்து தேவையெண்டா அடாவடியாத்தான் புடிப்போம்.”

சலமோன் மாஸர் அப்பிடி சண்டித்தனமாக கதைச்சது அமலதாசவுக்கு புடிக்கயில்ல..

“மசிரு..செய்யிறதுச் செய்யும் பார்ப்பம்.”

“ஓம்..இங்க யாரும் ஒத்து வராட்டி.. நாங்க கந்தோருக்கு அறிவிப்போம்... அவங்க நடவடிக்க எடுப்பாங்க” சலமோன்மாஸர் அப்பிடி ராங்கியா கதைச்சது ஆக்களுக்கு கொஞ்சம் மனஸ்தாபம்தான்.. கட்டளைகாரரிட மருமகன் என்டாப்போல..

தடக்கெண்டு விழுந்த ரோகினிட கைய தள்ளி விட்டிட்டு எழும்பிப்பாக்கிறா மலரு..

“குமரு..இன்னும் ஒழுங்கா படுக்கத்தெரியல..” அறம்புறமா விலகிப்போய்க்கிடந்த சட்டைய இழுத்து மூடி விட்டுட்டு அவ முகத்தப் பாக்கிறா.. அசப்பில் அமலதாசவ உரிச்ச வைச்சமாதிரி.. நாடகம்பாட்டு என்டா வன் நம்பர், பள்ளிக்கூடத்தில பேச்சுப்போட்டி, டான்சு என்டா இவகதான் ஆன்.. மலரு நேரத்தைப்பாக்கிறா.. பதினொரு மணியாய் போகுது..” இன்னும் இந்த மனுசன்.. வீட்டுக்குள்ள வந்து படுக்கையில்..” என்றவன் “ஞ்சேருங்க..”

சுப்பிட்டவளுக்கு பதில் வரயில்ல.. லாம்பையும் தூக்கிக்கிண்டு வெளிய வந்து பாக்கிறா மலரு... அமலதாசு குருத்த மண்ணில அசந்து நித்திரை கொள்ளுறது தெரியுது..

சீக்குப் புடிச்ச சிங்கம் படுத்துக்கிடக்கிற மாதிரித்தெரியுது.. ஆறடி உசரம், விரிஞ்ச நெஞ்சில புகபுகவெண்டு கறுப்பும் வெள்ளையுமா மசிரு.. மனுசன் கையக்கால விரிச்ச நிண்டா நடுமேடையில்.. ராசாதான்.... ப்ரம்ம உருவம்..

ஆசிரிய விருத்தப்பாவ ஏழரைக்கட்டைக்கு உசத்திப் படிச்சாலும் சரி.. உலாப்போட்டு இன்னிசை படிச்சாலும் சரி.. அவரிட உருவத்துக்கும், குரலுக்கும் தோதுப்பட்ட மாதிரிப் பொருந்தும்.

இந்த முறை நாடகத்துக்கு... இந்த மனுசனை வேணாமெண்டுட்டாங்களே.. ஊரே கலகலப்பா இருக்கும்போது இவரு மட்டும் பேய் புடிச்ச மாதிரி.. ஏமத்திலயும்.. சாமத்திலயும் புலம்பிக்கிண்டு கிடக்காரு..

இந்த முறை அமலதாசவிட ஆட்டம் பார்க்க வாற மற்ற ஊர்க்காரனுக்கெல்லாம் ஏமாற்றமாத்தான் இருக்கும்.. அந்த நாளையில.. அமலதாசவிட ஆட்டம்தான் பேமஸ்..

மலருக்கு பூங்கொத்தால தடவின மாதிரி சுகமா பழைய ஞாபகம்... அப்ப அவளுக்கு பத்தொன்பது வயசு... மஞ்சளையும் மாவையும் சேர்த்துப் பிசைஞ்செடுத்த மாதிரி நிறம்.. திடுக்குத்திடுக்கெண்டு அங்கயும் இங்கயும் மருண்டு பாக்கிற கண்ணுக்குள்ள களவு நிறைஞ்ச கிடக்கிற இளமை.. வார்த்தாப்போல தேகமும், ஓய்யார நடையும்.. மிதப்பான முன்னழகும், அதுக்கேத்த பின்னழகும் அவ வடிவில மயங்கிக்கிடந்த தாவாட்டுப் பயலுகள விலத்தி விட்டிட்டு பேசாலைக்கு வந்திருந்தா நாடகம் பார்க்க... அவட ஐயா சிவத்தியான் கட்டின வண்டியில குடும்பம் எல்லாருமா ஆறுபேரு.. தாழ்ப்பாட்டில இருந்து காட்டுவழித்தாரையால வந்து தாராக்குண்டு முந்திரிக்காட்டுக்குள்ளால வந்து அப்பிடியே கொன்னயன் குடியிருப்பு ரயில் ரோட்டில ஏறி பக்கத்தாரையால மொத்தம் அம்பது வீசக்கல்தாரம்... மத்தியானம் சாப்பாடு முடிஞ்ச வண்டி கட்டினா பொழுது சாய்ஞ்ச கருக்கலில பேசாலைக்கு வந்து சேர்ந்திரலாம்.

தலைமன்னாரில் இருந்து முள்ளிக்குளம் ஈறாக இருக்கிற சாதிப்பயக பேசாலை நாடகத்த விடாமாட்டானாக.. ஒண்ணுக்குப் பின்னால ஒண்ணா வண்டி கட்டிக்கிது வாற திணைச் பார்த்தனும்.. தூரத்தல இருக்கிறவனுக் நாடகத்துக்கு ரெண்டு நாளைக்கு முன்னுக்கே வந்துருவானு.. வாறவங்களுக்கு விருந்து மருந்தெண்டு அமர்க்களப்படுத்திருவான் பேசாலையான்.. சொந்தம், பந்தம் இனமெண்டு வாற உறவுக்காரங்கள் 'வாங்க' ன்ற யாரு முதல் கூப்பிடுறாவோ அங்கயே மாட்ட அடித்துக் கட்டிடுவான்..

"ந்தா வாறான் அமலதாசு.. ஏரோதுக்குப்படிக்கிறான்" காதில வீழுந்தத வாங்கி வந்தவனப் பாக்கிற ஆர்வத்தில நிமிர்ந்தா மலரு.. அப்பவே மனசுக்குள்ள மணியடிச்சது.. கருகருண்டு சுருட்ட முடியும், மாநிறமுமா.. கலகலவெண்டு சிரிச்ச படி சாரத்த மடிச்ச சண்டிக்கட்டுக் கட்டிக்கிண்டு படலையைத்திறந்து வளவுக்குள்ள வந்த ஆம்பள.. வாட்ட சாட்டமாயிருந்தான்..

வீட்டு முற்றத்தில் மத்தியானம் சாப்பிட்டு வெத்திலத் தட்டத்தோட ஊர்ப்புதினம் கதைக்கிற அந்த வளவளாக்கூட்டத்தில் 'பளிச்' செண்டு தெரிஞ்ச குட்டியில அவனுக்கு கண்போய்ச்சு.. அமலதாசு பாத்திட்டுப் பார்க்காத மாதிரி நடிச்சாலும் படக்கெண்டு அவ உருவம் இவன் மனசில ஒட்டினதைத் துடைக்கிறானில்ல.. அமலதாசுவிட திறமைக்கும் வடிவுக்கும் இழுபட்டுத் தொங்குற குமருகள் ஊரில இருந்தாலும் இந்தக்குட்டி முகவெட்டும், தெத்தப்பல்லும் சிரிப்பும் இவனப்போட்டு அலக்கழிக்குது.. நாடகம் முடிஞ்ச அதுகள் ஊருக்கு வெளிக்கிடுறதுக்கிடையில அந்தக்குட்டியோட கதைக்கனுமெண்டு துடிப்பு அவனுக்கு ஏறிக் கிண்டே போகுது..

வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற ஆக்கள்... என்னமும் பிழையா நினைச்சிரக்கூடாது எண்டு அவன் புத்தி சொன்னாலும் மனசு கிடந்து தவிக்குது..

அமலதாசுவிட ஐயாவிட சினேகிதத்தச்சாட்டி தாவாட்டுச் சிவத்தியான் புள்ள குட்டியோட வந்திருக்காரு.. இதுக்குள்ள குழப்படி பண்ணக்கூடாதெண்டும் நினைக்கிறான் அமலதாசு..

நாடகம் படிக்கிற பந்தல வேலை நடந்து கொண்டிருக்கு... முழுப்பனையைத் தறிச்சு, பாதிமரம் போட்டு, குத்தி நாட்டி முப்பதடி

நீள அகலத்தில் கைமரம் அடுக்கி அதுக்குமேல சாக்கு விரிச்சு பூச்சி மண் அடிச்ச அப்பப்பா.. பெரியவேல மேடைப்பந்தல போடுறது..

அமலதாசுவும் பொடியங்களும் முழுமுச்சா பந்தல வேலை செய்யுறானாக... அமலதாசு அதில நிக்கிறதும்.. குட்டியப் பாக்கிறதுக்காக வீட்டுக்கு ஓடி வாறதுமா இருக்கிறத அக்காச்சி கவனிக்கிறா. அக்காச்சி பவுணுக்கு இந்தப்பயல இப்பிடித்திரியிறது வித்தியாசமாத் தெரிய முசுப்பாத்தியாக் கவனிக்கிறா... "ஓகோ தம்பீ.. குட்டி பாக்கிறாரு.."

அக்காச்சிக்கு தன்ற தம்பி சயிற்றடிக்கிற பொம்பியிட வடிவு அந்தஸ்தில அக்கறை வந்துட்டுது.. அக்காச்சிட கண் நிறைஞ்ச மாதிரி மலரு இருக்கிறா.. திருப்தி.. அக்காச்சி ஒண்ணும் வெளியில கதைக்காம சும்மா இருக்கிறா...

அமலதாசு புள்ளையார் வாறாரு.. அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் நோட்டம் பாக்கிறாரு... வீட்டுக்குப் பின்னால வேப்பமர நிழலில அக்காச்சி தலைய விரிச்சுப் போட்டுக் குனிஞ்சிருக்க அவ தலையில பேன் பாத்துக் குத்திக்கிண்டிருக்கா மலரு... இவரக் கண்டவுடன மலருக்கு முகம் மலர்ந்து போய்ச்சு.. அக்காச்சிக்குத் தெரியாம வாயக்கோணி அழகு காட்டுறா அவனுக்கு.. இவரு உதட்டக்கடிச்ச என்னவோ பாவன காட்டுறாரு.. இதுகளிட கூத்த எப்பிடிப் பாத்தாளோ தெரியல்ல சாமி... அக்காச்சி தொண்டயச் செருமிக்கிண்டு...

"டேய்.. இங்க நிண்டு கூத்துக்காட்டாம.. போய் நாடகத்தில் கூத்துப் போடுற அலுவலப்பாரு.." அவ கதைச்சதில இருந்த நையாண்டியப் பாத்து இவரு வெம்புறாரு..

"ஏன்.. இங்க யாரு கூத்துப் போட்டா.. இருக்கிற ஆக்களுக்கு பெரிய சாவுத்திரியெண்டு நினைப்பு.."

மலருக்கு சட்டெண்டு கோவம் வந்துட்டுது..

"யாரு சொன்னா சாவுத்திரியெண்டு..ஞ்சே..அக்கா நான் சும்மாருக்கன்..சேட்ட விட வேணாமெண்டு சொல்லுங்க..."

அவளுக்கு 'நான் என்ன குறைச்சல்' எண்டு நினைப்பு... அவ கோவத்தில் சிவந்தத இவரு ரசிக்கிறாரு.. என்டாலும் அக்காச்சி கள்ளம் படிச்சிட்டா என்ட வெக்கமும் வந்தது.

அமலதாசுவுக்கு ஒரேயொரு அக்காதான் பவுணு.. பேருக்கேத்தமாதிரி குணம்... அமலதாசுமேல பாசம் கூட அக்காச்சிக்கு கலியாணம் பேசியிருந்த பொடியன் சீதனம் கூடக்கேக்கிறான்... அதுக்கென்ன செய்யிறது.. என்டதில அக்காச்சிட கலியாணம் இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தது...

மலரு குடும்பம் வந்து மூண்டாம் நாள் நாடகம்.. எல்லா வரவுக்காரனுக்கும் ஜேநாதனும், வாலாரும், தார்பாய்ச்சி விட்டா ஜேம்சுப் பீரிசும், சீனசு கீற வந்த சாமி நாதனும் மேக்கப்ப போடுறான்கள்...

அமலதாசு ஏரோது ராச வேஷத்தில் 'தூ..' அந்தமாதிரி இருந்தான்.. ராச நடையோட பந்தலுக்குப் பின்னால உலாத்திக்கிண்டிருக்கான்... அவன் படிக்கப் போற பாட்டும், போடப்போற கூத்தும் மனசில வந்து போய்க் கொண்டிருக்கு...

"ஸ..ஸ.." சத்தம் கேட்டுத்திரும்பியவனுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி.. மலரு நிண்டான்.. அமலதாசுக்கு அவளை அந்த இடத்தில் பார்க்க பயமும் சந்தோஷமும் முட்டிக்கிண்டு வருது.. சிலிர்க்கிறான்..

"என்ன.." இரைந்தான்.

*"முத்துவெள்ளைக்கு தொண்ட கட்டுமெண்டு ரசம் வைச்சக் கொண்டு வந்தன்". சொல்லிக் கொண்டு கிட்ட வந்தான்.. ரெண்டு பேருக்கும் படபடப்பு..

அவன் மூக்கு லோட்டாவில கொண்டு வந்த ரசத்த கோப்பையில் ஊத்துறா...

அது முடக்கத்தான், மிளகு, வெள்ளப்பூடு, கொத்தமல்லி வைச்சு அரைச்சு கடுகு சீரகம் போட்டு வதக்கின தண்ணியில கொதிக்கவைச்சு..தேசிப்புளிய அளவா விட்டு இறக்கின ரசம்.. மூக்கு வாசனை புடிக்கும் போதே உற்சாகம் தொத்திக்கொள்ளுற மாய ரசம்.

மலரு ஊத்திக்குடுத்த ரசத்த வாங்கிக் குடிச்சான் அமலதாசு.. அவன் குடிக்கிறதையே கண் வெட்டாமல் பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறா மலரு...

* முகத்துக்கு பூசப்படும் அர்தாய் பூச்சு.

"தூ.. ராசாவென்டா ராசாதான்.."

அவன் ரசத்தோட காதலையும்தான் ஊத்திக்குடுத்தான்.. அவன் மனம் போல பருகினான்..

"மலரு.."

"ம்.."

"படிச்சிருக்கா."

"ம்.."

"கனக்க கதைக்கணும்.."

"என்ன.."

அதுக்கு அவன் பதில் சொல்லாம அவளிட கண்ணுக்குள்ள ஆழமாய் பார்த்தான்..

தானத்தோம் தனதன தன தன தானத்தோம் தனதனதன தான தந்தை தானா... தானத்தோம்..

தடியத்தேவன் வரவுக்கு சந்தியாதாரம் போடுறபாட்டுச்சத்தம் தூரத்தில கேட்குது.. இன்னும் நாடகப்பழக்கம் நடக்குது போல..

"ம்.. இந்த நாடகம் படிச்ச முடியுமட்டும் சாமத்திலயும் ஏமத்திலயும் பாட்டும் கூத்தும்தான்.."

மலருவுக்கு தன்னிட புருஷன் படிக்காத நாடகம் கசந்தது.. "இந்த முறை நாடகத்துக்கு தாழ்வுபாட்டில இருந்து வாற சொந்தக் காரங்க முகத்தில எப்பிடி முழிக்கிறது..."

"எதெண்டாலும் தாய் புள்ளக ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணு.. அப்பிடித்தான் அட சும்மா விடுங்கப்பா.."

வாறவங்க இப்பிடியெல்லாம் கதைப்பாங்கள் எண்டு மலரு கிடந்து யோசிக்குது.. ஐயோ ஒண்ணுக்கொண்ணு உசிரா இருந்த அக்கானும் தம்பியும் இப்பிடி அறம்புறமாச் சண்ட புடிக்குதுகளே" அக்காச்சி கலியாணம் முடிச்ச வீட்டுக்குள்ளேயே புரொக்டரக் கூட்டிக்கின்று வந்து ஸ்ரேசன் மாஸ்ரர் பல்தானுவ சாச்சி வைச்சு இப்ப இருக்கிற பெரியவீட்ட எழுதிக் குடுத்தான் அமலதாசு. இப்ப வயசுபோன அம்மாவ அக்காச்சிதான் வைச்சப் பாக்கிறா.

அக்காச்சிட நல்ல குணத்துக்கு வந்து வாய்ச்சவன் சரியில்லையே.. காசுப்பேய்.. விழுந்த மாட்டில குறிவைக்கிற மாதிரி

அமலதாசவுக்கென்று கிடந்த சங்கீதம் வாடிக்காணியையம் சண்ட புடிச்சி எழுதி வாங்கிட்டான். அடப் புருஷன்தான் மனசாட்சி இல்லாம நடக்கிறான்.. அக்காச்சியும் இதுப்பாத்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறா என்ட கோபத்தில் அவவோட கதைக்காம.. கேட்ட புள்ளயம் பாக்கப்போற சாட்டில தாழ்வுபாட்டுக்குப் போனவன் நல்ல தொழில் நடக்குதென்று அங்கேயே நின்றுட்டான்..

தாவாட்டில துசையப்பர் நாடகம் படிக்கும்போது பறுனாந்தப் புலவரு இவனையும் பக்கத்திலேயே வைச்சிருப்பாரு... அமலதாசவுக்கு பாட்டுக் கூத்தில இருக்கிற நெளிவு சுளிவு எல்லாம் தெரியும் என்ட படியால அங்கயும் அவனுக்கு மரியாததான்...

அந்த வாசாப்பில முதலராவு கோலியாத்தும் தாவீதும் போடுற சண்டக்காட்சி அந்த மாதிரியிருக்கும்... சோக்கான நாடகம்.. என்னதான் சொந்த பந்தமென்டாலும் கலியாணம் முடிக்காம பொம்பிள வீட்டுக்குப் போய் வாறது சரியில்ல... மலரு வீட்டிலயும் கலியாணத்துக்கு அவசரப்படுத்த அக்காச்சிக்கு சொல்லி விட்டான்.. "சரி.. என்னதான் சண்ட பிடிச்சிட்டுப் போனாலும் தம்பி கலியாண விஷயமா சொல்லி விட்டிருக்கான்.. வெளிக்கிடுங்க போவோம்.." என்டவளுக்கு..

"ஏன்...டி.. உன் தம்பிக்கு கொழுப்புடி..அவன வந்து என்னட்ட மன்னிப்புக் கேட்கச்சொல்லு வாறன்.." புருஷன் அடம் புடிச்சான்.. காணிப்பிரச்சினையில் வாக்குவாதம் முத்தி மச்சானும் மச்சானும் சட்டையப் புடிக்க.. இவ விலக்குப்புடிக்கப் போய் அக்காச்சிக்கு அடிச்ச மண்டய உடைச்சுப் போட்டான் அவ புருஷன்.. ஆத்திரப்பட்ட அமலதாசு மச்சானென்றும் பாக்காம அடிச்சதமில்லாம..

"பொன்ன.. பு... " என்டு பேசினதுதான் இந்த வரைக்கும் உள்ள கோவம்..

இப்ப புருஷனோட மல்லுக்கட்டி அக்காச்சி மட்டும் கலியாணத்துக்குப் போறனென்று தாவாட்டுக்கு வெளிக்கிட்டா.. சொன்னா நம்ப மாட்டீங்க.. தம்பிட கலியாணத்தில் அக்காச்சி மட்டும்தான் வந்து நின்டது பெரிய வெக்கமும் துக்கமுமாப் போய்ச்சு..

அக்காச்சிக்கு மூணு புள்ளயாவும் போய்ச்சு.. ரெண்டு பொட்டக்குட்டிக்கு மூணாவதாப் பிறந்தவன்தான் பறுனாந்து... அவனுக்கு அவன் அப்பன் மாதிரியே குணம்.. வளக்கிறதிகள் சொந்த பந்தத்த சொல்லி வளக்கணும்.. அக்காச்சிட மூத்த குட்டி மேரி சாமத்தியப்பட்டிட்டுவெண்டு கோபதாபத்த மறந்து முட்டையம், நல்லெண்ணையும் கொண்டு பொஞ்சாதியோட அங்க போன இடத்தில் அமலதாசு அவசங்கப்படுத்திட்டான் அக்கா புருஷன்..

"அட.. தாய் மாமன் உறவென்டா கூம்பாவா..?"

செய்யிற சடங்கு எல்லாத்திலயும் அவன்தான் பெரியாள்.. காணி பூமிச்சண்டையில ஏதோ கோபத்தில் சொன்னதத் தூக்கிப் புடிச்சுக்கிண்டு உறவத்தாக்கி வீசலாமா..? விசேசத்துக்கு வந்தவங்க எல்லாம் எவ்வளவோ சொல்லிப் பாத்தும் மச்சான்காரன் விடுறானில்ல.. கச்சயக் கட்டிக்கிண்டு நிக்கிறான்...

பிள்ளைக்கு 'தாய் மாமன் வாள்' யென்று தண்ணி ஊத்தற முறைக்கு அமலதாசு கிட்டப்போக...

"மானங்கெட்டவன் தான்டா கூப்பிடாத வீட்டுக்கு வருவான்.."என்டு அக்காச்சி புருஷன் சொன்னது பொறுக்க ஏலாம மலருதான் அமலதாசுவிட கையப்புடிச்சு இழுத்துக்கிண்டு வெளிய வந்தா.. அதுக்குப்பிறகு ஒட்டா உறவா ஒண்ணுமில்ல.. இது நடந்து ஏழெட்டு வருசமாப் போச்சு.. திரும்பவும் வம்புக்கு வாறமாதிரி அமலதாசு படிக்கிற வரவத் தட்டிப்பறிச்சிட்டான் மருமகன் பறுனாந்து..

அத்தியாயம் - 8

பேசாலைய கிழக்கு மேற்கா ஊடுருவிப்பிக்கிற ரயில் ரோட்டு சந்திக்கிற முதல் காங்கி கைகாட்டிமரம்.. அதுக்கு வடக்கால ஆசுப்பத்திரி மையக்காம்புறாவ ஓட்டி மேற்கால குறைஞ்சது முப்பது குடிசையாவது இருக்கிற சேரி.. அதத்தாண்டி வடக்கால தெரியுற பள்ளிக்கூடம் மட்டும் அப்பது யார் தூரத்திற்கு நீண்டு கிடக்கிற புதர்க்காடு.. பனங்கூடல்.. அதைத்தாண்டினா ஒரு பென்னாம்பெரிய ஆலமரம்.. அங்கிட்டும், இங்கிட்டும் சுத்திவர கிளை வீரிச்சு.. விழுது விட்டு நிக்கிற ஆலமரம். நடுவில் ஒத்தப்பனைய சுத்திக் கட்டிப்புடிச்சுக்கிண்டு நிக்கிறமாதிரி.. அது காய்க்கிறதும்.. காய்ச்சது பழுக்கிறதமா பெரியமரம்.. பள்ளிக்கூடப் புள்ளகளுக்கு விளையாட்டு மைதானம் அந்த ஆலமரம்தான்.. விழுதில் தொங்கிக்கிண்டு உன்னிப்பாயுறதும்.. குரங்கு வித்த காட்டுறதும்.. அடிக்கடி காயப்பட்டுக்கிண்டு.. முறைப்பாடு சொல்லிக்கிண்டு வாற புள்ளகள சலமோன் மாஸர் எல்லா மாதிரியும் சொல்லிப்பாத்திட்டாரு.. புள்ளகள் கேட்கிற மாதிரித் தெரியயில்ல..

சேரிப்பய முருகாண்டி மூலமா ஆலமரத்தில் "பாம்பு" எண்டு புரளியக்கிளப்பி விட்டாரு.. ம்..ஹம்.. பயக விடுறமாதிரியில்ல பாம்பு புடிக்க வெளிக்கிட்டு அந்த மரத்துக்கு நெருப்பு வைச்சிட்டானாக.. பதறிக்கிண்டு வந்த சலமோன் மாஸர் நோட்டம் பாக்கிறாரு.. ஆலமரம் எரியுறமாதிரிப் புகைஞ்சுகிண்டு கிடக்கு.. அவரு ஆக்களக்கூட்டி நியாயம் கேட்கிறாரு..

"பள்ளிக்கூடத்தில் புள்ளகள் விளையாடுறதுக்கு உருமானமா ஒரு இடம் இருந்தா ஏன் இப்பிடி ஆலமரத்தில் தொங்கிப்பாயுதுக.." அவரு கேட்டதுக்கு ஆமாப்போட்ட ஆக்களோட அந்த இடத்த துப்புரவாக்கணும், கிறவுன்ஸ் போடனுமெண்டு கிளம்பிட்டாரு.. பங்குக்காணியில் சலமோன் மாஸர் கைய வைச்சிட்டாரு எண்டு செய்தி தெரிஞ்சும் அமலதாச அதக் கணக்கெடுக்காம கிடந்தாரு.. அவருக்கு ஊர் நாடகத்தில் வரவு குடுக்காத அநீதிதான் மனசக்குள்ள கிடந்து வாட்டுது..

"பள்ளிக்கூடத்துக்குத்தான.. எடுத்திட்டுக் போகட்டும்"

அவருக்கு சலமோன் மாஸ்டரோட சண்டப்புடிச்ச வரப்போற மனநோவு வேணாமெண்டு தோணுது..

அமலதாச பஞ்சாயத்துக்குப் போகாததினால் மற்றப்பங்குக் காரணும் வாய் துறக்கிறானில்ல..

சலமொன் மால்ரருக்கும் யாரும் எதிர்த்து வராதது வாசியாப்போய்ச்சு.. முடிஞ்சளவு ஆக்கள விட்டு சிரமதானம் செய்து அந்தக் காணியத்துப்புரவாக்கிட்டாரு..

சேரிச்சனத்துக்கு மலசலம் கழிக்கிற காடு இல்லாயப்போகுது எனட கவலைவந்து தொத்திக்கிள்ள... ஒண்ணுக்கொண்ணு மோரையைப் பாக்குதுக..

பள்ளிக்கூடத்துக்கெண்டு ஒருகாணிவந்து வாய்ச்சுது எனட திருப்தியில் நிமிர்ந்து தெற்கால பாக்கிறாரு சலமோன் மாஸர். அப்பது யாருக்கு அங்கால தெரியீற பறயன்சேரிகண்ணுக்குள்ள உறுத்துது. இவனுக்கள எப்படியாவதுஇந்த இடத்த விட்டுக் கிளப்பிறனும்... நினைச்சவரு சுமமா இருக்கையில்ல விடலப் பய மாதிரி விசுக்கெண்டு எழும்பி சேரிக்குள்ள ஆள் அனுப்புறாரு "பிணக்கு ஒண்ணு இருக்கு ஆண்டியையும் அவன் ஆளுகரெண்டுபேரையும் கட்டளைகாரர் வீட்டுக்கு வரட்டாம்"

"யார்ரா அது சத்தம் போட்டுக் கதைக்கிறது.."

கட்டளை காரரிட அதட்டலுக்கு கையக்கட்டிக்கிண்டு வாயப்பொத்தினான் ஆண்டி... அதில நிண்டவகனுக்குள்ள ஆண்டிதான் வயசில பெரியவன்.. ஆனாலும் கட்டளைகாரருக்கு முன்னால பெரிசா சத்தம் வாறமாதிரி கதைக்கக்கூடாது.

"ந்தா.. பள்ளிக்கூடத்தில் உங்க புள்ளகளும்தான படிக்குதுகள் அப்ப.. அரசாங்கம் தேவையெண்டு கேட்டா குடுக்கத்தானே வேணும்.." கட்டளை காரர் கதைச்சுக்கிண்டே அவனுகள ஒரு பார்வ பாத்தாரு.. மாரி, ஆண்டி, சோனமுத்து, கோணான் நாலுபேரும் ஒண்ணா நிக்கிறானுக..

"ஓ..இதக்கேக்கிறதுக்கு கூட்டம் போட்டு வந்தீகளாக்கும்" அவனுகளுக்குள்ள பயம் பரவின மாதிரி

“இல்ல ஐயா..அம்பது வருஷமா குடியிருக்கிற இடம்.. இப்பிடித்திவீர்னு கேட்டா நாங்க எங்க போறது..?”

சோனமுத்து முன்னால வளைஞ்சு கை கட்டின படியே சொன்னான்..

“டேய்.. டேய்.. திமர்னு ஒண்ணும் கேட்கயில்ல.. தேவையென்று வரும்போது எழும்பிப்போயிரணும்.. அதுக்கேத்தமாதிரி வேற இடத்தப்பாருங்க.. என்ன நான் சொல்றது..”

“நாங்க எங்க போவோமய்யா”

இப்போது கட்டளைகாரர் மருமகன் சலமோன்மாஸர்ருக்கு கோபம் பொத்துகிண்டு வந்துது..

“டேய்.. பறப்பயல..ஐயாட்டக் கேள்வி கேக்கிறியா?

போ..எங்கயென்டாலும் போய்த்தொல”

சலமோன்மாஸர் போட்ட போட்டுக்கு சப்த நாடி அடங்கிப் போய் நிக்கிறானுக..

அவனுக கட்டளைகாரர் வீட்டுக்கு வந்து இப்பிடி வாங்கிக் கட்டிக்கிண்டு போறது புதுசில்ல.. ஊர்ச்சுத்தம், பொதுச்சுகாதாரத்தில கவனயீனமா விடுற பிழைக்கு இப்பிடி வந்து திட்டு வாங்குவானுக.. சமயத்துக்கு கட்டளைகாரர் அடிச்சும் போடுவாரு..

அந்த நாலுபேரும் அதுக்கு மேல ஒண்ணும் கதைக்காம வெளிக்கிட்டானுக. போகும்போது கோணான் அவன் மகள் காமாச்சி தெரியுறாளாவெண்டு வீட்டுக்குள்ளாகப் பார்த்தான்.

காமாச்சிக்கு அவ அப்பனும் ஆக்களும் வந்து பெரியய்யாவிட்ட கிழி வாங்கிறது தெரிஞ்சு கிணத்தடிய விட்டு வெளிய வாறாயில்ல.. அவளுக்கு சேரி வாழ்க்கைக்கும் பெரியய்யா வீட்டு வாழ்க்கைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இப்பதான் தெரிய ஆரம்பிச்சிருக்கு..

அவ அடிக்கடி நொந்து கொள்ளுறா..

“ச்சீ.. சீவியமா..அது..”

முறதல இல்லாத உறவு.. பிச்சு... நடத்தை.. எல்லாத்தையும் பற்றி அடிக்கடி யோசிக்கிறா..

காமாச்சி... இப்ப மாறித்தான் போயிருக்கிறா..

சின்னம்மா குடுத்த பழைய துணி அவளுக்கு எடுப்பா இருந்துது.. பாவாட தாவணிய விட்டு இப்ப கவுண் போடுறா..

காமாச்சி நிறந்துக்கும், வடிவுக்கும் கவுண் தூக்கலாய் இருந்துது.. தலைக்கு எண்ணெய் வைச்சு இழுத்து பாந்தமா இருக்கணும்.. பாக்கிற ஆக்களுக்கு வேலைக்காரர்க்குட்டி மாதிரித்தெரியக்கூடாது. எப்போதும் சுத்த பத்தமா இருக்கணும் சின்னம்மா சொந்தரி காதில போட்டிருந்த தூக்கம் வைச்ச சிரிக்கியப்போடச்சொல்லிக்குடுத்தா..

அதுவும் கழுத்தில் கிடந்த முத்து மாலையும் காமாச்சி அழகிதான் என்று வெளிச்சம் காட்டுது..

இப்பயெல்லாம் காமாச்சிக்கு அந்த வீட்டில என்ன வேல செய்யணும் என்தது ஒரு சீருக்கு வந்துட்டுது..

காலம வெள்ளெள எழும்பி தேத்தண்ணிக்கு தண்ணிவைச்சிட்டு வீட்டுப்பின்பக்கம் சுத்தம் பண்ணி, தானும் சுத்தமாகி பளிச்செண்டு இருக்கணும்.. தேத்தண்ணி போட்டு வீட்டில உள்ள எல்லாருக்கும் குடுக்கணும்.. காமாச்சி வந்தப்பிறகு வீட்டுப் பொம்பிளகளுக்குப் பெரிய ஆறுதல்.. கோப்ப பீங்கான் கழுவுறது.. உடுப்புத் தோய்க்கிறது.. கொள்ளி கொத்துறது.. வீடு முத்தம் கூட்டுறது... இதுபோக வீட்டுப்பொம்பிளகளுக்கு பேன் பாக்கிறது.. என்று எல்லாவேலையையும்தான் அந்தப்புள்ள செய்யுது..

காமாச்சிக்கு அந்த வீட்டில ஒரு குறைச்சலுமில்ல.. சாப்பாடு, உடுப்பு.. என்று அதுக எல்லாருக்கும் தேவைப்படுற ஒரு சீவெனெண்டு ஆகிப்போச்சு..

கட்டளைகாரர் வீட்டுக்குத் தேடி வாற புறத்தி ஆக்களுக்கு காமாச்சி குலம் சாதிற்றித் தெரியாத மாதிரி ஒரு அடுக்குப்பண்ணி வைச்சிருக்கு..

“காமாச்சி.. கோமாச்சியெண்டு.. பேரப்பாரு..பேர்..”

“அட.. அது ஆத்தா அப்பன் வைச்ச பேரு.. அதுக்கென்ன இப்ப..” இப்ப காமாச்சிக்கு அந்த வீட்டு.. துட்கமம் எல்லாம் வெளிச்சம்.. பெரியய்யா வைச்சப்பூட்டுற காசுத்தெரியும்.. அவங்க வீட்டு திறப்புக் கோர்வை வைக்கிற இடமும் தெரியும்..

பறுனாந்துக்கு மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்குது.. நாலு பேரு ஒண்ணா ஒத்துப்போடுற ஆட்டத்தில் இவளிட கால் மட்டும் ஒத்துப்போடாமத் தவிக்குது.. கூட நிண்டு ஆடுற தாழையாரும் சொல்லி.. கூத்து அண்ணாவியாரும் சொல்லி மாய்க்க போனாங்க.. என்ன இருந்தாலும் தாழையாரு நக்கூத்து ஆட்டம் போடுற சுருக்கும், வடிவும், பறுனாந்துக்கு வருகுதில்ல..

"அதுக்கு அமலதாகதான் சரி.." எண்டு சாட மாதையா மத்தவங்க சொல்லுறது பறுனாந்துக்கு மனசுப்போட்டு மிதிக்குது..

"நதா.. பறுனாந்து குற நினைக்காத.. உன்ர மாமா அமலதாகதான் ஆள்.."

"தூ.. கூத்துக்கு அவரு விண்ணண்தான்.."

பறுனாந்துக்கு வழம மாதிரி மூக்குக்கு மேல் கோபம் வருகுது.. நாலுபேரும் ஒத்தாப்போல அப்பிடிச்சொல்லும் போது கோபப்பட்டு என்ன செய்யிறது..

கூத்து அண்ணாவியாரு ஒண்ணுக்கு ரெண்டு தடவை சொல்லிட்டாரு..

"பறுனாந்து.. மாமனும் மருமகனும் கோபத்த மனசில வைச்சுக்காதீங்க.. தம்பீ.. நீ.. சின்ன ஆள்தானே.. அவரு வீட்டுக்குப் போய் அவரிட பொறுதி கேளு.. அதுக்குப்பிறகு பாட்டும் கூத்தும் நல்லா வருதா இல்லையாவெண்டு பாரு.."

பறுனாந்துக்கு அண்ணாவியாரு சொல்லுறது சரிதான் எண்டு பட்டுது... மனசு விடுதில்ல... மாமாவோட கதைக்கணும் பேசணுமென்டா... அவன் மனசுக்குள்ள அலை பாய்ச்சான்...

"எப்பிடியும் மாமாவ விட நான் நல்லாப்படிக்கணும்.. அதப்பாத்து இந்தஊரே வாய்ப்புளக்கணும்.. அவன் மனசுக்குள்ள நினைச்சத வெளியில சொன்னான்..

"டேய் .. நான் ஆடிக்காட்டுறன்.. பாற்றா.."

"ஆஹ்.. மசிரத்தான் புடுங்குவா.. நதா.. நாலு ஊர்க்காரன் வந்து பாக்கிற நாடகம்.. குறையில்லாமப் படிக்கணுமென்டா ஆள மாத்துங்க.. பழக்கம் பாக்க வந்த இளந்தாரிகளில இருந்து செல்லர் மகன் மத்தேச சத்தம் போட்டான்..

பறுனாந்து தனக்கு எதிர்ப்பு கூட்டத்துக்குள்ள இருந்து வருகுது என்டவுடன சீறினான்..

"அத அண்ணாவியார் சொல்லட்டும்.. யாற்றா நீ.."

"ஏன் ஊரவன் சொல்லக்கூடதோ.."

ரெண்டு பேரும் முண்டிக்கிண்டு வாறானுக..

"அடேயப்பா.. விடுங்க.. நதா.. நாடகம் படிக்கிறது அவன். பழக்கிறது நாங்க... அடுத்தவங்க வாயப்பொத்திக்கிண்டு சுமமா இருங்கப்பா புண்ணியம் கிடைக்கும்..

அண்ணாவியாரு கடுமையாச்சொல்லித்தான் பிரச்சினையை அழுக்கினாரு..

அடுத்தநாள்..ஊரில மரியல் போட்டு வலைவளைப்பு ஊருஞ்சனமும் சேர்ந்து இழுத்தா மச்சத்துக்கு குறைச்சலில்ல என்ட மாதிரி நாடகத்துக்காக வலை வளைச்சாங்க.. கோயிலில சுவாமியார் மூலமா கட்டளைகாரர் குடுத்த அறிவித்தலுக்கு ஆளந்தா பேக்கரிச் சந்தியில சனம் கூடிச்சு..

ஊரில இருக்கிறது மொத்தம் பதிமூணு வலை.. வளைப்புக்கு இந்தியாக்கார மண்டாடிமார் வருவானுக.. அவனுகட வளைப்பு பாரிச்ச வளைப்பு.. இனி ஊரில ஆம்புகள் எல்லாரும் தான் வரணும்.. அமலதாக பின்னடிக்கிறாரு..

"டேய் அமலதாக எங்கடா.. யாரும் ஒரு ஆம்பிள வராட்டிலும் கட்டளைகாரரிட கண்ணுக்குள்ள குத்தும்..

"அவர வெத்தில பாக்கு வைச்ச அழைக்கணுமோ.."

அவரு எகத்தாளமாக கேட்க.. அமலதாகவக்கூட்டிவர மேரி மகன். 'சிட்டு'பறக்கிறான்..

"அண்ணன்.. உங்கன கட்டளைகாரர் வரட்டாம்.."

"ஏனாம்"

"இண்டைக்கு ஊர் வளைப்புத் தெரியாதா..?"

"நா வரயில்ல.."

"ஏன்.."

"ஏனா.. எல்லாருமாச் சேந்து வினையாட்டாடா காட்டுறீக..

நாடகத்தில் கணக்கெடுக்காம.. இப்ப வாவென்டா.. வரமாட்டன் போ.."

அதுக்குமேல் சிட்டு அங்க நிக்கயில்ல போயிட்டான்.

மலருவுக்கு புருஷன் அப்பிடிக்கதைச்சது என்னவோபோலிருந்துது..

“ஞ்சேருங்க.. ஊர்ப்பொது விஷயத்தில் இப்படிக்கதைக்கிறது சரியில்ல.. போங்க..”

மலரு சொல்லுறத அமலதாசவால தட்டமுடியயில்ல.. எழும்பி சட்டையப்போட்டுக்கிண்டு நடந்தாரு..

அன்டைக்குக் கடக்கரைக்குப் போன ஆம்பிளகளில் தெற்காலயும், வடக்காலயும் போகும்படி பிரிச்ச விட்டு அவனுகளுக்கு சாப்பாடு ஒழுங்கு பண்ணி விடுறதில் கட்டளைகாரரும் கொஞ்சப்பயலுகளும் ஓடித்திரிஞ்சாங்க..

பெரிசுகளும், சிறுசுகளும் சேர்ந்து பாட்டும் கும்மாளமும்மா செய்யிறதொழில் அது.. அந்பாக்கிற புறத்தியான் பொறாமைப் படுறமாதி ஊர்க்காரன் உச்சாகமா ஒற்றுமையா வரிஞ்சி கட்டிக்கிண்டு நிப்பானுக.. அவரவர் விருப்பப்பட்ட வலைக்கு போகவேண்டியதுதான். மத்தேசு கொழுவல் போடுறதுக்காகவே பறுனாந்து போன வலைக்குப் போனான்.. அவனுக்கு ராத்திரி நாடகம் பழக்கிற இடத்தில் நடந்த பிரச்சினை மனசக்குள்ளயே கிடந்தது.. மத்தேசு பறுனாந்த விரட்டி விரட்டி சண்ட புடிக்கிற காரணம் என்ன தெரியுமா?.. இவருக்கு அமலதாசு மகள் ரோகினிமேல ஒரு கண்.. அந்தக்குட்டியும் இவன் ஒரு தினுசாத்தான் பாக்குது.. பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போற வாற வழியில் பாக்கிறதும் சிரிக்கிறதும் இருக்குதுகள்.. மத்தேசு படிச்ச முடிச்சிட்ட ட்ரான்ஸ்போட்டில் கணக்குப் புள்ளயா இருக்கான்.. இவருக்கு அவரிட மனுச நீதிப்படி பாக்கிற குட்டிட அப்பனுக்கு நேர்ந்த அவமானத்த பொறுக்க முடியயில்ல.. என்ன இருந்தாலும் கட்டப்போற வழியில் மாமா தானே என்ட உரிமை.. இது அடுத்தவருக்கு தெரியாது.. ஆனா ரோகினிக்குத் தெரிஞ்சா மனசார சந்தோஷப்படுவா.. இவரிட காதல் கெட்டியாகுமென்ட நப்பாசதான். “ஏலாத வேலைக்கு ஏண்டா போறீக.. பு...களா.. அடுத்தவன் பெருமையத்தட்டிப்பறிக்கிற நாய்களா..” மத்தேசு பறுனாந்துவுக்கு விளங்கிற மாதிரியே கதைச்சான்.. கதைச்சதுமில்லாம ராத்திரி நாடகப்பழக்கத்தில் பறுனாந்து ஆடுறதுக்கு பட்டபாட்ட செய்தும் காட்டினான்.. பறுனாந்துக்கு கோபம் தலைக்கேறிற்று..

“அடிசெருப்பால.. யாரிட்டடா கதைக்கிறா..” மத்தேசு எதிர்பார்த்த மாதிரி பறுனாந்து முண்டிக்கொண்டுவர.. கூட நிண்ட

பயல்களெல்லாம் கூக்காட்ட ரெண்டு பேரும் அடிபடி படுறானுக.. மத்தேசு காலக்கிளப்பி பறுனாந்திட நெஞ்சில் விட்டான் அடி.. தடுமாறி மண்ணில் விழுந்த பறுனாந்து..

“அம்மா... ஓ..” தாஷுணித்துக்கிண்டு எழும்பி மத்தேசிட கழுத்துக்கு குறிவைச்சுப் பாய்ஞ்சான். ரெண்டு பேரும் கீழ விழுந்து மண்ணில் உருளுரானுக.. ரெண்டு இளந்தாரிகளும் மாறிமாறிக்குத்துறானுக.. மத்தேசு பறுனாந்திட வாய்க்குள்ள விரல ஓட்டி வாயக்கிழிக்கிறான்.

“அம்மாசோறு..” வாய்க்குள்ள அம்புட்டத தப்பவிடாம பறுனாந்து நறுக்கெண்டு கடிச்சதில் மத்தேசு கையில் பல்லுப்பதிய வேகமா கைய இழுத்தவனுக்கு கீறின மாதிரிக்காயம்.

“பொன்னப்ப.. கடிக்கிறான்..” என்றவன் ஓடிப்போய் காவலுடிய எடுத்துக்கிண்டு பிசாசு மாதிரிப் பாய்ஞ்சு வாறான்..

“டேய்..டேய்..டேய்..” என்று பாத்துக்கிண்டு நின்டவங்க அதிர்ந்து ஓடிப்போய்ப் புடிக்கிறதுக்கிடையில் மத்தேசு காவலுடியால பறுனாந்திட மண்டையில் அடிக்க.. மண்ட வெடிச்சு ரெத்தம் ஓழுகுது..

பொன் குடுத்தாலும் புதன் கிடைக்காது என்ட கணக்கில் நாடகப் பந்தலுக்கு கப்புக்கால் நாட்டுறதுக்கிண்டே அந்த நாள் விடிஞ்சது.. இந்த ஊருக்கெண்டு ஒரு தினுசான அதிகாலப் பொழுது.. கோழி கூவுற சத்தத்தோட கரவல காரரிட சத்தமும் கலந்திருக்கும்..

“நதா.. ஒரு பாடு வளைச்சிட்டு பத்துமணிக்கெல்லாம் கோயிலுக்கு வந்துருங்கப்பா... நாடகத்துக்கு கப்புக்கால் நாட்டுறது..” பங்குச்சாமியாரு, அண்ணாவியாரு மத்தள காரரு எல்லாரும் கட்டளைகாரர் வரவுக்காகப் பாத்துக்கிண்டு நிக்கிறாங்க.. ஊர்ப்பெரியவங்க.. வெள்ள வேட்டிக்காரவுங்க ஒன்னு ஒண்ணா வாறாங்க..

இருக்கிறதில் பெரிய மரமா எடுத்து பக்குவம் பாத்து வைச்சு அது.. ரோசத்தில் கிடக்கிற மாதிரிப் புரண்டு கிடக்குது.. நாலடி ஆழத்தில் பள்ளம் தோண்டி.. தேங்காய்ப் பாலெடுத்து, மஞ்சள்

தண்ணி கரைச்சு, சந்தன விலை ரெண்டு வாங்கி ஆரைச்செடுத்து வைச்சிருக்கிற சின்ன முட்டு மேசையில் கோயில் மருந்தும வெள்ளச்சீலத்துண்டும், மாவிளையும் இருக்குது..

பறுனாந்துக்கு மண்டையில் ஆறேழு தையல் போட்டிருந்துது.. நோவு இன்னும் முழுசா மாறயில்ல.. சமயத்துக்கு அங்கிட்டு இங்கிட்டுத் திரும்பும் போது 'ணங்..ணங்..' கெண்டு நோவுது... இந்த லட்சணத்தில் கூத்து எப்பிடிப்போடுவன்.. பாட்டு எப்பிடிப்படிப்பன் என்று கலங்கிப் போயிருக்கிறவனிட்ட எரியிர நெருப்புல எண்ணெய ஊத்துற மாதிரி அடுத்தவன் கதைக்கிற கத இங்கால் பொத்து அங்கால் போகுது..

"என்னப்பா அவன் மத்தேசு.. பிசாசு மாதிரிவாறான்.. உன்னோட மல்லுக்கட்டி மண்டய உடைக்கிற அளவுக்கு என்னப்பா விரோதம்.."

என்னவோ அதுக்குள்ள இருக்கிற துத்திரத்தக் கண்டு பிடிக்கிறதுக்கு ஆராய்ச்சி நடக்குது..

"அமலதாசுவிட மகள் ரோகினியத்தானே மத்தேசு பாக்கிறானாம்.."

"அப்ப.. மாமாவுக்காக தட்டிக்கேட்காம இருக்கேலுமா.."

பறுனாந்துவிட தலக்காயம் மாறுறதுக்கிடையில் மத்தேசுட காதல் பிரச்சினை வெளிச்சத்துக்கு வந்திட்டுது..

இந்த ஊரில் கண்ணு மூக்கு வைச்சுக் கத கட்டுறதுகெண்டு ஒரு கூட்டம் இருக்கு.

தன்னிட காதல் கத தடு புடிக்கட்டும் என்கு மாதிரி மத்தேசுவும் கப்புக்கால் நாட்டுற இடத்துக்கு வந்திருக்கான்..

"அவருக்காக நான் நியாயம் கேட்காம வேற யாரு கேப்பா.."

மத்தேசு பப்புளிக்காதான் கேட்கிறான்.. அண்ணாவியாருக்கும், நாடகக்காரங்களுக்கும் இது பெரிய தலையிடயாப் போய்ச்சுது.. நாடகத்துக்கு வரவு குடுத்ததில் அமலதாசுவ ஓரங்கட்டினது பெரிசா ஆக்களுக்குப் புடிக்கயிலத்தான்.. சின்னப் பயக கேட்டமெண்டது ஒரு பக்கம் இருக்க.. கட்டளை காரரும் அதுக்கு சரியெண்டுட்டாரே யெண்டுதான் இத யாரும் ஒரு பிரச்சினையா எடுக்கயில்ல.. ஆனா மத்தேசு விடுவானா..

மத்தேசுவும் லேசுப்பட்ட ஆளில்ல.. படிச்சவன்.. நாலுபேரோட வக்கணையாக் கதைப்பான்..

"ஏய்.. இப்ப கூப்பிட்டாலும் ரங்க நாதன் வரவ திறமாப் படிப்பாரு அமலதாசு.. இந்தப் பு... பறுனாந்து மாதிரி தெத்திக்க புத்திக்க எண்டில்ல.."

"அது சரியப்பா.. வரவு குடுத்துப் பழக்கமும் முடிஞ்சுது. நாடகத்துக்கு நாள் குறிச்சு கப்புக்கால் நாட்டுற இடத்தில வந்துகிண்டு பிரச்சினையக் கிழப்பாத மத்தேசு.."

பறுனாந்துவுக்கு, மத்தேசுப் பாக்கப்பாக்க ஈரக்குல கருகுது..

"வேசமகன்... காயம் மாறட்டுமடா.. உளர் சங்க கடிச்சுத்துப் பறண்டா.."

அவன் மனசுக்குள்ள கறுவிக் கிண்டுதான் நிக்கிறான். பத்து மணிக்கெல்லாம் கட்டளைகாரரு, சிறாப்பரு, மொடுதம், பெரிசந்தி, அடப்பனார், காத்தார் இந்த ஆறுபேரோட ஊர் விதானையாரும் வந்துட்டாரு.. இனி கப்புக்கால் நாட்ட வேண்டியதுதான்..

கோயில் முகப்பு பக்கத்தில் வைச்ச நாடகப்பந்தல் போடுறதுக்கு ஒரு வழக்கமிருக்கு.. மூவிராசா வாசாப்புக்கு மேற்க இருந்து தெற்கு பாத்தாப்போல பந்தல் போடணும்.. மற்ற ஊர்ப் பெரிய நாடகங்களுக்கு தெற்கு இருந்து மேற்கு பாத்தாப்போல போடணும்.. சாமியாரு சேமாலயச் சொல்லித் துவங்கி வைக்க.. கட்டளை காரரு செம்புல இருந்த தேங்காய் பாலுக்குள்ள ஒரு விள்ளல் அரைச்ச மஞ்சள போட்டு பிசைஞ்சுகினிடே கோயில் முகப்ப பாத்து நேந்துகிண்டு மரத்த இடம் வலமாச் சுத்திக்கிண்டு பால மரத்தில் ஊத்திக்கினிடே வாறாரு..

கோயில் மருந்த ஆசினீரூல கரைச்ச மரம் முழுக்கத் தெளிச்சிட்டு கரைச்ச சந்தனத்தையும் நடுவிரலில தொட்டு மரத்தில சிலுவைக்குறி போட்டுட்டு நிமிர்ந்தாரு அண்ணாவியாரு.. கப்புக்கால் நாட்டுற பள்ளத்தில் மஞ்சள் தண்ணி தொளிச்சு மரத்தில் நேந்தியக் கட்டிலிட ஆளும் பேருமா கப்புக்கால் நாட்டுறாங்க.. பட்டாசுச்சத்தம் ஊர் முழுக்க கேட்குது..

அத்தியாயம் - ௬

கெச்சக்கட்டு நானுக்கு இன்னும் ஒரு கிழமைதான் இருந்துது.. நாடகப் பழக்கம் கடுமையா இருக்கணுமெண்டு அண்ணாவி மாறும் வரவுக்காரணும் ஓடித்திரியுறாங்க..

பறுனாந்துட தலைக்காயம் நல்லா மாறிட்டுது..

அவன் காயப்பட்ட ஏழெட்டு நாளும் நாடகப் பழக்கத்துக்குப் போறானில்ல... மண்டையில் நல்ல வாரான அடி.. கண்ண மூடினா தலைப்பாரம் குறையுற மாதிரியும் மத்தப்படி தலையத்தாக்க முடியாத மாதிரியும் இருக்க அவன் வீட்டிலேயே இருந்தாட்டான்.. அவனுக்கு கப்புக்கால் நாட்டின இடத்தில ஏறின மனஸ்தாயம் இன்னும் நெஞ்சுக்குள்ளேயே கிடந்துது..

“பெரிய வரவுக்காரங்க இப்பிடிப் பழக்கத்துக்கு வராம இருந்தா எப்பிடி?”

அண்ணாவியாரு ஆள் அனுப்பிடுந்தாரு..

பறுனாந்துக்கு ஒரே தலிப்பு.. அவன் பழக்கத்துக்குப் போகாம வீட்டில இருந்தாலும் ஒரே கொப்பியும் கையுந்தான்.. இப்ப அவனுக்கு பாட்டுச்சீரா வருகுது.. காலுக்குப் பிடிபடாம இருந்த நக்கூத்து ஆட்டத்த வீட்டிலேயே மெதுவா ஆடிப்பாத்தான்.. அவன் மனசில திறமாப் படிக்கணுமெண்ட வைராக்கியம் கூடிக்கிண்டே போனது.

கடக்கரையில் மத்தேச வம்புக்கிழுத்து தன்னோட பிரச்சினைப்பட்டதுக்கு காரணம் மாமா மகள் ரோகிணிக்காகத்தான் என்று தெரிஞ்சப் பிறகு பறுனாந்துக்கு கோபம் பல மாதிரியா பல ரூபத்தில் வந்து ரணப்படுத்துது..

“அந்தக் குட்டிக்காக அவ முறை மச்சான் என்னட மண்டைய உடைச்சிட்டான்.. நாடகம் முடியட்டும்.. வேச மகனுக்கு கால உடைக்காட்டி நான் ஒரு ஆத்தா அப்பனுக்கு பிறக்கயில்ல..”

தனக்குள்ளேயே வீராப்பு பேசி பகை வளத்துக் கிண்டிருக்கான் பறுனாந்து..

சுத்து அண்ணாவியாரு கேட்டாரு..

“பறுனாந்து.. மரமுடி வைச்ச ஆடப் போறியா அல்லாட்டி காட்போட்தானா..?”

அவனுக்கு அவர் கேட்டது படக்கெண்டு வதைச்சது..

“ஏன் நான் மரமுடிவைச்சத்தான் ஆடுவன்..”

“தம்பீ.. பழக்கம் வேணுமப்பா..”

“ஓம்.. நான் மாமாட்ட மரமுடிய வாங்கிட்டு வந்து ஆடிக்காட்டுறன்..”

“எப்ப..”

“நானாக்கு” அவன் சொன்னான் எண்டாலும் முகம் வெளுத்தப் போச்சு... அவனுக்கு மாமாக்கு முன்னுக்குப்போய் நிக்கிறதுக்கு தைரியம் வரயில்ல..

“அம்மா.. மாமாட்ட மரமுடிய வாங்கிக்கிண்டு வாறீகளா..”

அவனுக்குத் தெரியும்.. அம்மா அசும்ப மாட்டாவெண்டு.. ஆனாலும் அக்கா தம்பி பாசத்த வைச்ச தெண்டிக்கிறான்..

“ஓமடா.. செய்யுறதெல்லாம் செய்திட்டு.. சொலறதெல்லாம் சொல்லிட்டு இப்ப.. நான் போகணுமாக்கும்.. எனக்கேலாது..”

“அம்மா மரமுடி வைச்ச ஆடாட்டி என்னட பேர்தான் கெடும்..”

“அதுக்கு.. நீ மாமாவெண்டு பாத்தியா மனுசனென்னு பாத்தியா.. வாயில வந்த மாதிரியெல்லம் பேசிட்டு.. இப்ப.. நான் போகணுமாம்..”

அவளுக்கு தம்பி மேல இருந்த பாசம் கொஞ்சம் கூடக் குறையயில்ல.. அவவிட புருஷனும்.... மகனும் அமலதாகவப் பாடுத்தின பாடு இன்னும் கண்ணுக்குள்ளேயே நிக்ருது..

குடியிருந்த வீட்டையும் எழுதி வாங்கிட்டு, தம்பி பேர்ல இருந்த சங்கீத்தம் வாடிக்கானியையும் அவனிட்ட இருந்து பறிக் கிறதுக்கு இவ புருஷன் அவளப் போட்டு ஆக்கின பண்ணி அடிச்சதும், மிதிச்சதும் வீட்ட விட்டு வெளிய போவெண்டு கலைச்சதும்.. அமலதாக மனங்கேக்காம வந்து நியாயம் கேட்டு சண்ட புடிச்சதும், அடிபுடிபட்டதும்.. கடைசியா பத்திரத்தில கையொப்பம் வைச்சக் குடுத்துட்டு வெளிய போனதும் இன்னும் மனசுக்குள்ளேயே கிடக்குது.. பத்தாக்குறைக்கு சாமத்திய வீட்டு சடங்கு செய்ய வந்த தம்பியையும் அவன் பொஞ்சாதியையும் கேக்காத கேள்விகேட்டு கேவலப்படுத்தி வெளிய அனுப்பினதையும் நினைச்சா இப்பவும் வெக்கமும் துக்கமுமா இருக்கு.. பவுணுக்கு தம்பி முகத்தில எப்பிடி முழிக்கிறது எண்டவெக்க உணர்வுதான் இத்தன நாளும் அதுகளுக்கிடையில் பேச்சு வார்த்த இல்லாமப் போனதுக்கு காரணம்..

ரெண்டு சீவகர்களும் கிடந்து அல்லாடிக்கிண்டு இருக்குதுகள்..

“வருஷம் கடந்து இவ்வளவு நாளைக்கு புறகு இவன் பறுனாந்து நாடகத்தில் வரவெடுக்கப் போறமெண்டு போனவன் தாய்மாமன் மரியாதைய வாங்கிற மாதிரி அவன் வரவ இவன் கேட்டிட்டானே.. பாவி.. அடப்பாதகத்துக்கு மேல பாதகம் செய்யுறியடா..” என்று பவுனு கிடந்து புலம்புறா..

பவுனு வைக்கிற அழகச்சத்தம் அக்கம் பக்கத்தில் கேட்டிரக்கூடாதெண்டு அவ வாய இவன் அடக்கப் பாக்கிறான். “ஏன்.. பெத்த புள்ளைக்காக அவரு வீட்டுப் படியேறினா குறைஞ்சா யோயிறுவீக..”

“குறையாதாடா.. குறையாது.. யோக்கியவான்டா உன்ர மாமா.. அவன் வீட்டுப் படியேறினாலே போதும்டா.. நாம செஞ்ச பாவம் புண்ணியமாப் போயிறும்..”

“அப்ப போக வேண்டியதுதான..” அவன் நப்பாசையில் ஆத்தா மனசில பாசாங்கு செய்யுறான்..

“நான் போக மாட்டான்டா ராசா.. அந்த மகராசன் வீட்டில நீ போய் நில்லு.. அவனிட்டுப் பொறுதி கேளு.. உன் வாயும் திறந்து காலும் திருந்தும் போடா..”

அம்மா தன் தம்பிட பெருமை சொல்றதுக்கு கிடைச்ச வாய்ப்புக்கிணக்கா கதைச்சதில மசிரளவும் குறையில்ல எண்டு பறுனாந்துக்குத் தெரியுது..

“அம்மா.. நான் போறன்..” சொன்னவன் வெளிக்கிட்டான்..

செல்லரிட மகன் மத்தேசு.. படிச்சபயல்.. வாடி ட்டிரான்ஸ்போட்டில கணக்கு புள்ளயா வேலை செய்யுறான்.. என்கிறத விட அவன் நல்லவனா கெட்டவனா என்கிற கவலை இப்ப புதுசா முளைச்சிருக்கு.. அமலதாசுவும் மலருவும் பெத்தமகன் ரோகினிய நோகிறதும், வேகிறதாமாக இருக்குதுகள்.. கேள்விப்படுகிற விசயம் உண்மையா பொய்யா வெண்கிற தடுமாற்றம் வந்து அந்த வீடு அந்தரிச்சுக்கிண்டு கிடக்குது..

அந்தக் குடும்பத்தில் உரிமை பாராட்டிக்கிண்டு பறுனாந்துவோட அடிபடிபட்டுத்திரியிற மத்தேசுவ ஆதரிக்கிறதா?... வெறுக்கிறதா?.. வெண்டு தெரியாம குழம்பிப் போனா மலரு..

இந்தப்பிரச்சின வந்தப்பிறகுதான் நம்ம வீட்டிலயும் கலியாண வயசில ஒரு குமரு இருக்குதெண்டு தாயும் தகப்பனும் உணருதுகள்..

“எதெண்டாலும் முறைப்படி பெரியாக்கன் வீட்டுக்கு கேட்டுவந்தா யோசிப்பம்..” என்று பெருமூச்சோட குசினிய வீட்டு வெளியே வாறா மலரு.. வந்தவ வாயப்பிளக்கிறா வெளிப்படலயடியில நிக்கிறான் பறுனாந்து.. மலருவுக்கு படபடத்துக்கிண்டு வருது..

“ஞ்சேங்க..” பேய்க்காத்தில் சாஞ்ச மரம் போல மனசச் சாச்சுக்கிண்டு வீட்டுக்குள்ள கிடக்கிற புருஷனுக்கு சத்தம் வைக்கிறா..

வளவுக்குள்ள பறுனாந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான்.. மலருவுக்கு கையும் ஓடயில்ல.. காலும் ஓடயில்ல..

“வாங்க...” ஒத்தச் சொல்லில இங்கிதம் காட்டுறா மலரு..

“மாமா வெங்க...”

சத்தம் கேட்டு எழும்பி வெளிய வாறாரு அமலதாசு.. முன்னால நிக்கிறான் பறுனாந்து.. நாடகக் கூட்டத்துக்குப்பிறகு இப்பதான் அவரு பறுனாந்துவ நேரடியாப்பாக்கிறாரு.. நெஞ்ச முழுவதும் தீ பரவினமாதிரிக் கொதிக்குது.. கண்ண மூடி மனசோட ஞானம் பேசுறாரு..

“அக்கா மகன்..” பாசத்தக் கண்ணில கொண்டு வந்து அவனையே பாக்கிறாரு.. பாசம்.. பாசம்.. பாசம்தான் மிஞ்சிப்போய்க்கிடக்கு..

“ந்தா.. ரங்கநாதன் ராசா.. வாறாரு.. வாங்க.. வாங்க...” அவரிட வார்த்தையில் இதயம் துண்டு துண்டா விழுந்த மாதிரி இருக்கு..

பறுனாந்து அவரிட கண்ண நேரடியாப் பாக்க தைரியமில்லாம அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் பாக்கிறான்.. பறுனாந்து விட மனச போல வாயும் தடுமாறுது..

“மரமுடி.. வேணும்.. ஆடி.. ப.. ப.. கணும்..”

ஒரு இளந்தாரி கரைஞ்ச போனமாதிரி இவருக்கு தெரியுது..

“அது பாரம்..மூன்று றாத்தல் வரும்..”

“எனக்கேலும் தாங்க..”

மலருக்கு நெஞ்சில குத்தினது போல இருக்க குறுக்கிட்டான்.. “என்னடா தம்பீ..மாமாவெண்டு கூப்பிட்டா வாய் அவிஞ்சிருமோ?”

அதுக்கு பறுனாந்து ஒண்ணும் கதைக்கயில்ல..

அமலதாசவிட கண் கலங்கிற்று.. அவரு வீட்டுக்குள்ள போய் அலுமாரிக்கு மேல இருந்து மரமுடிய எடுத்துக்கிண்டு வெளியில வந்தாரு.. அவரு நீட்ட பறுனாந்து அவசரமாய் வாங்குறான்.

“அடே.. அப்பன் எப்ப சாவான்.. சாய்மனை எப்ப கிடைக்குமெண்ட மாதிரி உங்க வாரிசுகளே வந்து நிக்ருதப்பா..” மலரு மனசு நொந்து அழுகிறா... பறுனாந்து உருக மாட்டமென்கிறான்.. வந்த வேல முடிஞ்சது என்ட கணக்கில மரமுடியக் கையில வாங்கிக்கிண்டு படலைக்கு நடக்கிறான்..

“தம்பீ.. பறுனாந்து..”

நின்று திரும்பிப் பாக்கிறவளிட கண்ண நேரப் பாத்து மனசுக்குச் சொல்ல மாதிரிச் சொல்லாரு.. அமலதாசு..

“இப்ப கூட ஒண்ணும் கெட்டுப் போகலப்பா.. உனக்கு ஏலாட்டிச்சொல்லு நான் படிக்கிறன்..”

“ஏன்.. நான் படிப்பன்.. போடுற சூத்த வேணுமெண்டா வந்து பாருங்க..”

சொன்னவன் நிற்கயில்ல.. விருட்டென்று வெளியேறி வேகமாக நடந்தான்..

தனம் தானினோ தனம் தானினோ தனம் தானினோ தனம் தானினோ...

பறுனாந்து விசுக்கு விசுக்கெண்டு திரும்பித் திரும்பி ஆடுறான்.. அதுக்கேத்த மாதிரி சிறகு விரிச்ச கழுகு மாதிரி மரமுடிக்கு அவன் கம்பீரமாத்தான் இருக்கான். முதல் நாள் பழக்கத்தில் மரமுடி கொஞ்சம் பாரமாத்தான் இருந்துது.. பிறகு அது பழகிப்போச்சு.. காலப் பின்னால் குத்தி ரெண்டு அடி உயரத்துக்கு

எழும்பி வாளை ஒரு சூழட்டு சூழட்டிப் போடுற சூத்துக்கு இந்த மரமுடிதான் எடுப்பா இருக்கு..

“இப்ப ஒரு பய குறை சொல்லறானில்ல.. அதான் இப்ப ஆட்டத்தில் இருக்கிற எல்லா துத்திரமும் எனக்கு தெரியும்..” அவன் செருக்கில கதைக்கிற மாதிரி இருக்க.. தாழையாரு சொல்லாரு.. “தம்பீ.. உம்மாமா தலையில் வைச்ச ஆடினத நீ இப்ப வைச்ச ஆடுறாய்... அதான் ஆட்டம் அந்த மாதிரி வருது..”

அவன் மானசீகமாக தாழையாரு சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ளுற மாதிரி வாயைச் சாத்துறான்..

“கெச்ச கட்டுறதுக்கு எப்பியடிமும் மாமாவக் கூப்பிடத்தானே வேணும்” என்ற கதைக்கும் அவன் ஒண்ணும் சொல்லறானில்ல.. நாடகம் படிக்கிறதற்கு முதல் கிழமை வழமை மாதிரி கெச்சக்கட்டு வைக்கணும் என்று அண்ணாவியாரு சொல்லிப் போட்டாரு.. ஊர்நேத்தி நாடகத்தில் புதுசா வரவு எடுத்துப் படிக்கிற பயல்கள் மேடையில் வெக்கப்பட்டு பாட்ட மறந்திருவான்.. சூத்த மறந்திருவான் என்று அவனுக்கு மேடைக்கூச்சம் விட்டுப் போறதுக்கு வைக்கிற சடங்குதான் கெச்சக்கட்டு..

புது வரவுக்காரன் அண்ணாவியாரையும், மத்தளகாரரையும் வெத்தில பாக்கு வைச்ச அவன் வீட்டுக்கு அழைக்கணும்.. அதோட சொந்த பந்தத்தையெல்லாம் வீட்டுக்குப் போய் அழைப்பு வைச்சுக் கூட்டிக்கிண்டு வரணும்..

வெத்திலத் தட்டத்தில் குருநட்சின வைச்ச அண்ணாவியாரு எடுத்துக்குடுக்கிற சலங்கையை வீட்டில உள்ள பெரிய மனுசன் அல்லாட்டி இவன் இப்ப எடுத்துப்படிக்கிற வரவ இதுக்கு முன்னுக்குப் படிச்ச ஒவ்வு எடுக்கிற பெரியாவ புதுவரவுக்காரன் காலில கடடி விடணும்.. மத்தளகாரன் போடுற தாளத்துக்கும் பாட்டுக்கும் சூத்துப்போட்டு ஆடணும்.. அவன் சாரத்த தூக்கி கச்சை கட்டிக்கிண்டு துள்ளித் துள்ளி ஆடி இனஞ்சனத்துக்கு காட்டுற சடங்குதான் இது.. ஆணும் பெண்ணுமா சிரிச்சு கும்மாளம் போட்டு நடத்திற சடங்கு..

ரகசியமா சாராயப் புழக்கமும் இருக்கும்.. அதில்லாமலா விசேசம்.. பவுணு அமலதாசு வீட்டுக்கு கூப்பிடணும் என்று ஷத்தாக்காலில நிச்சிறா..

"அடேய்.. தாய்மாமன் வராம எப்பிடினா உனக்கு கெச்சை கட்டுறது.. போ..அவரப் போய்க்குப்பிடு.."

அவ மாய்ஞ்சு மாய்ஞ்சு சொல்லறா.. பறுனாந்து அசையுறான் இல்ல.. விறைச்சப் போனவன் மாதிரிக் கிடக்கிறான்..

அவ புருஷன் அவ வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை சொல்லயில்ல... வழமையா தம்பியிட கத எடுத்தா குழம்புற மனுசன் மனசு மாறின மாதிரி சத்தம் போடாம இருக்காரு.. அவரு நெஞ்சுக்குள்ளயும் நியாயப் போராட்டம்தான் நடக்குது.. அருமை பெருமையா வைச்சிருக்க வேண்டிய மச்சானுக் கெதிரா அவரு நடத்தின போராட்டம்.. தவறு எண்டு யோசிக்கிறாரு..

பறுனாந்துவுக்கு மாமன் மேல இருக்கிற கோவத்த எந்தவகையில் சொல்லியழுகிறது. அப்பன் பேச்சுக் கேட்டு தாய் மாமனையே வெறுக்கிறதுக்கு அப்படி என்னப்பா நடந்தது? கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்..

இவன் விபரம் தெரியாத வயசில குடும்பத்துக்குள்ள நடந்த சண்டையில் இருந்த காரணம் தெரியுமாப்பு.. அதுவும் இல்லையேப்பு.. அதுக்கு இந்தப்பயபுள்ள தாய் மாமன் சகவாசத்தையே வெறுக்குதா.. அட.. முறைப்பொம்புளய கலியாணம் கட்டித்தா வெண்டு கேட்ட இடத்தில் மாமன் காரன் அருவாக் கத்தியத்தூக்கியிருந்தா.. சரி.. இதென்னப்பா மாயம்.. தனியம் செய்து வைச்ச மாதிரி முகத்தப்பாத்தாலே ஆக மாட்டேங்குதப்பா.. இப்ப புதுசா இந்த மத்தேசு என்ட வடுவா.. குட்டி பாக்கிற கதியில முறதலய.. யோசிக்காம இவனோட மல்லுக்கட்டி மண்டய உடைச்சதுதான்.. வெளியில சொல்லக்கூடிய காரணம்..

கெச்சக்கட்டுக்கு பறுனாந்துவிட வீடு களை கட்ட ஆரம்பிச்ச நேரம் ராவு எட்டுமணி.. பறுனாந்து வீடு வீராய்ப்போய்க் கூப்பிட்ட ஆக்கள் வந்து விசேசம் பாக்குதுகள்..

அண்ணாவியாரு வேட்டி சால்வையோட முன்னுக்கு வாறாரு.. அவருக்குப் பின்னால மத்தனகாரர் பத்துப்பேரு அணிவகுத்த மாதிரி வாறாங்க.. பறுனாந்து கோடிச்சட்டையும், கோடிச்சாரமும் உடுத்திக்கிண்டு முன்னால வந்து நிக்கிறான்..

" என்னப்பா.. பறுனாந்து.. அமலதாசுவக்காணயில.. " அண்ணாவியாரு பறுனாந்திட மனசு ஆழம் பாத்தாரு..

" கூப்பிடயில்ல.. "

" டேய்.. உனக்கு கிறுக்கா புடிச்சிற்று.. சலங்க யாருப்பா கட்டி விடுறது..? "

மத்தனகாரன் ராயப்பு ஒத்தப்பாடுறான்.. நாடகம் கூத்து என்ட விசயத்தில யாரும் யாரிட மோரையையும் பாக்காம இருக்க ஏலுமா? "

" யப்பு.. இது உங்க வீட்டு எங்க வீட்டு வேலையில்ல.. ஊர் ஏடவுக்கிற போதே ஆண்டவருக்கு தோத்திரமா கோபதாபத்த மறந்திட்டு செய்யுற பொது வேல.. "

" அதானப்பா... ரங்கநாதன் வரவு அமலதாசு படிச்சது தானப்பா.. அவருதான் சலங்க கட்டி விடணும்.. அதுவுமில்லாம தாய் மாமன்.. "

கேட்கிறவன் கேக்கட்டும்.. பாக்கிறவன் பாக்கட்டு மின்டகணக்கில பறுனாந்து சும்மா இருக்கான்.. அவன் பக்கத்து நியாயம் சொல்லுறதுக்கு பறுனாந்திட கூட்டாளி ஏசு முன்னுக்கு வாறான்..

" அவரிட மகளப்பாக்கிற மத்தேசுதான பறுனாந்திட மண்டைய உடைச்சான்.. அப்ப எப்பிடி அவரு இங்க வருவாரு..? "

" அட அப்பிடியொரு விஷயம் இருக்கோ.. "

கேட்டதுகள் எல்லாரும் வாய்ப்புளக்குதுகள்..

கெச்சக்கட்டு விசேசத்தில கிடைச்ச அவல்.. சும்மா விடுங்களா பொண்டுகள்.. போட்டுச்சப்புதுகள்..

" பாரு முளைச்சு முணுஇல விடக்காணயில்ல.. கலியாணம் பாக்குறாகளாம்.. கலியாணம்.. "

அப்பதான் படலையத் திறந்து கிண்டு வேகமா வாறாரு அமலதாசு..

" ந்தா.. சும்மாவாயில வந்த மாதிரிக் கதைக்காதீக.. எனக்கென்ன மத்தேசா உறவு.. இது என் அக்கா பயலுக்கு கெச்சக்கட்டு.. அண்ணாவியார சலங்கய எடுத்துத்தாங்க கட்டி விடுறன்.. "

அமலதாசு அதிரடியா வந்து இப்பிடிக்கேப்பாரு என்டு பறுனாந்தும் நினைக்கயில்ல.. அவன் ஆத்தா பவுணும் எதிர்பார்க்கயில்ல.. பறுனாந்துக்கு மனசுக்குள்ள ' திருக் ' கெண்டு வலிச்சது.. வெக்கப்பட்டுப் போறான்.

அண்ணாவியாரு சலங்கய எடுத்து நீட்ட அமலதாக அத வாங்கி பறுனாந்துவப்பாக்கிறாரு.. அவன் சாரத்த தூக்கி கச்சையக்கட்டிக்கிண்டு ஒரு கால முன்னுக்கு நீட்டுறான்.. அமலதாக அவன் காலில சலங்கையக் கட்டிட்டு மத்தள காரரப் பாக்கிறாரு..

“இது நம்ம ஊர் சம்பிரதாயம்.. இப்பிடித்தான் ஒரு சரியான சுத்துக்காரன் செய்வான்.. அதத்தான் நானும் செய்யுறன்..”

அவரு கதைச்ச சத்தத்ததாண்டி மத்தள காரன் பாட்டுத்துவங்கிட்டான்..

தாழையாருக்கு அமலதாக வந்த புளுகு.. அவரும் அமலதாகவும் மூவிராசா வாசாப்பில சேந்து படிக்கிற பாட்ட இழுத்து விடுறாரு.. மத்தளகாரனும் மாங்கு மாங்கெண்டு மோளத்த அடிக்கிறான்

“ஆடுறா.. தம்பீ..” அண்ணாவியாரு சொல்ல பறுனாந்து அங்காலயும் இங்காலயும் பாத்திட்டு போடுறான் பாரு சுத்து.. சனம் அவனிட அங்க லாவணியங்க ரசிச்ச பார்க்குது..

அமலதாக அதில கன நேரம் நிக்கயில்ல.. விறு விடுறெண்டு வெளிக்கிட்டுப் படலைக்குப் போறான்.. பவுணுக்கு உசிரு பிரியுற மாதிரி இழுக்குது..

“ஆத்தே.. வந்தவன் அக்காச்சியப் பார்க்காம கதைக்காமப் போறானே.. ஆத்தாடி.. தம்பி நெஞ்சுக்குள்ளதான் ஆவி கீவி பூந்துருச்சோ.. ஐயோ.. நான் இப்பிடி ஒரு வைராக்கியமான ஆம்புளய எங்கிட்டும் பாக்கல தாயே.. அடே பறுனாந்து.. நான் ஒருத்தி இருக்கேனெண்டு பாக்காமப் போறாண்டா உம் மாமா.. ஐய மாமாக்கும் மருமகனுக்கும் போட்டியா இது.. நெருப்பள்ளி போடுறது யாரு.. கூடப்புறந்தவனா.. மடியில பிறந்தவனா என்று தெரியலயே மாதாவே..” என்று பதறிக்கிண்டு அமலதாகுக்குப் பின்னால ஓடுறா பவுணு..

“ந்தா.. நான் ஒண்ணும் உறவு கொண்டாடி.. விருந்து தின்ன வரயில்ல.. கடம இருக்கு.. அதான் வந்தன்..” அமலதாக வெட்டொண்டு துண்டு ரெண்டு எண்டு கதைச்சிட்டு போறாரு... அக்காச்சி வாயடச்சிப் போய்நிக்கிறா.

அத்தியாயம் - ௯

கெச்சக்கட்டு முடிஞ்சா.. இனி நாடகத்துக்குப் பந்தல் போட வேண்டியதுதான்.. அனேகமா மணியுடுப்பு முடிதிருத்தம்.. அரங்க சாமான் தட்டு முட்டு எல்லாம் ரெண்டு மூணு நாளில செய்திரணும் என்ட முனைப்பு எல்லாருக்கும் வந்திருக்கும்.. அண்ணாவியாரு முதல் ராவுக்குத் தேவையானது எண்டு லிஸ்ட் போட்டு வாலாருக்கு குடுத்தாரு.. ரெண்டாம் ராவுச்சாமானயெல்லாம் அந்தோணிக் குலாக செய்யுறாரு.. இவனுக் ரெண்டு பேரும் நல்ல சோக்கான சித்தரிப்புக்கலைஞர்கள்.. இந்த ஊரில பாஸ் எண்டாலும் சரி.. சற்பிரசாத பந்தல் எண்டாலும் சரி.. நல்லகெட்டித்தனமா.. அலங்கரிப்பு வேலைகளைச் செய்வானுக்..

முதலாம் ராவு நந்தவனக்காட்சி, ராச உப்பரிகை, சிவன் கோயில் செட்டப்பு, கப்பல் காட்சி இதுகளோட வரவுகளுக்காகத் தேவையான உடுப்பு முடி.. ஆச்சா.. ரெண்டாம் ராவுக்கு கிணறு, கற்பாறை சிறைச்சாலை, குதிரை, அருளானந்தர சிரச்சேதம் செய்யுற கொலைக்களம்..

“என்னப்பு.. எல்லாம் சரியா.. பிறகு அதில்ல இதில்லெயெண்டு தலையச்சொறியக்கூடாது..”

இதுக்கிடையில் அம்புறோசு ஓடிவாறான்.. “சீன்கப் புடவையெல்லாம் கை பாக்கணும்.. நனைஞ்சிருக்கு, கிழிஞ்சிருக்கெண்டு காட்டுசீன்.. மாளிகைசீன்.. றோட்டுசீன் மூண்டும் உதவாது.. புதுசாக் கீறணும்..”

மூணாம் வருஷம் யாழ்ப்பாணம் குருநகர்ல இருந்து பெஞ்சமின் ஐயாவும் ஆக்களும் இங்க வந்து கீறித்தந்திட்டுப் போனாங்க.. இப்ப பெஞ்சமின் ஐயா செத்துட்டாராமே.. இசைமாலைத்தாழ்வு நாடகக்காரன் சிங்கராசா உடுப்பு முடி சீன்க எல்லாம் வாடகைக்கு குடுக்கிறானாமே.. என்டால் கட்டளை காரருக்கு அது விருப்பமில்ல.

“நாம ஏண்டா அங்கயும் இங்கயும் திரியணும்.. நம்மட்ட காசில்லயா ஆளில்லயா” அவரு ஊர் விட்டுக்குடுக்க மாட்டாரு.. அம்புறோசு சீன்க கீற ஆள் தேடின போதுதான்..

"சேரியில் ஒரு பய இருக்கான் பாருங்க.. எதையும் தத்தர்பமாக கீறுவான்.. கேட்டுப்பாருங்க.." இந்தக் கதையைக் கேட்டதும்.. பேட்டையில் செருப்புத்தைக்கிற தூரனிட்டப் போறான் அம்புறோசு..

தூரனும் லேசுப்பட்ட ஆளில்ல.. சித்தரிப்பு வேலையெல்லாம் செய்வான்.. நல்லா மெண்டலின் வாசிப்பான்..

"தூரா.. யாருப்பா அது.. சேரியில் சித்திரம் கீறுறவன்.."

"அது..அது.. ஆண்டி பேரன்யா..அழகுன்னு ஒரு பய.."

"கீறுவான்..அவன் அன் ராதபுரத்தில் வேலை பாக்கிறவன்.. வந்திருக்கான்.. கூட்டிட்டு வரவா.."

அண்டைக்கே பயலக் கையோட கூட்டிக்கிண்டு வந்தான் தூரன்.. அழகு குட்டையா இருந்தான்... பய இளந்தாரி.. காதில் தோடு போட்டு தலமுடிய நீளமா வளத்து.. கழுத்தில் நாகபடம் ஒன்டை வெள்ளியில் அடிச்சுப் போட்டிருந்தான்.. கையில் நெஞ்சிலயெல்லாம் ஏகத்துக்குப் பச்சை குத்தியிருந்தான்..

"என்ன சீன்சு கீறுவியா.."

ம்... என்னுடையாட்டிக்கிண்டு கேட்டான்..

"எம்புட்டு வேணும் சாமி.."

"அட மேடையில் நாடகத்துக்கு கட்டுறதுப்பா.."

காரிக்கன்துணியும், டெம்பராய் பவுடர், வச்சிரம் என்று சாமன் கேட்டான். மன்னாரில் சாமான் கிடைக்காதெண்டு அவசர அவசரமா அம்புறோசும், அழகும் யாழ்ப்பாணம் போய் வாங்கிட்டு வந்தானாக.

அழகு கீறின சீன்சப் பாத்து மூக்கில் விரல வைக்கிறாரு அண்ணாவியாரு நந்தவனக் காட்சியொண்டு கீறி இருந்தான் பாருங்க.. சுமமா கலர்ப்பவுடர் தண்ணியில் கரைச்சு, வச்சிரத்தக்காய்ச்சி அது அளவா விட்டு செய்த நிறக் குழம்ப பிரசில தொட்டுத் துணியில் பூசும் போது போட்டு அப்புற மாதிரித்தான் இருந்தது.. பல வண்ணத்திலயும் தொட்டு தொட்டுக்கீறிக்கிண்டு வர "து" அதில் ஒரு அற்புதம் நடந்தது கிணக்கா தடாகம்.. தடாகத்தில் நீந்துற அன்னச்சோடி.. விசிறியடிக்கிற தண்ணி.. பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் எண்டு பல வண்ணத்திலயும் பூக்கள். நந்தவனத்தில நாமலே உலாவுற மாதிரி உணர்வு வருது போங்க..

"பறப்பய.. பறப்பயவெண்டு சொல்லீக.. படைக்கிறான். பாத்தீகளா..?"

ஆளாளுக்கு அவனப்புகழுறாங்க.. அவன் செய்த வேலைக்கு கனக்க காசு கேக்கயில்ல.. நியாயமாத்தான் கேட்டான்..

"அவனுக்கு ஐஞ்சப் பத்தக்கூட்டிக் குடுங்கப்பா" என்று கட்டளைகாரரு சொல்ல அழகுக்கு சரியான சந்தோஷம்..

கோயில் வளவுக்குள்ள மேடை வேல நடந்துகொண்டிருக்கு மேடை போட பனைக்குபோன போது 'பள்ளிக்கூடத்துக்கு அடுத்தாப்போல இருக்கிற காணியில் வெட்டுங்கப்பா" என்று சலமோன் மாஸ்டர் சொல்ல.. அது பள்ளிக்கூடத்துக்கு சேரப்போற காணிதானேயெண்டு உடையவனிட்ட ஒரு வார்த்தை கேக்காம பனையத்தறிச்சிட்டானாக பயலுகள்..

அமலதாசுவுக்கு மனஸ்தாபத்துக்கு மேல மனஸ்தாபம்தான். நாடக வேலையென்டா முதல் ஆளா நிக்கிற அமலதாசு அந்தப்பக்கமே போறாறில்ல.. நாடகத்துக்கு இன்னும் ரெண்டு மூணு நாஸ்தான் இருக்கு என்டவுடன் அவருக்கு நெஞ்செல்லாம் பத்தி எரியுது..

"அட சண்டாளப் பாவிகளா.. இப்பிடி எல்லாருமாச் சேர்ந்து என்னை ஓரம் கட்டிற்றிகளேடா.." அவரு மனசு கிடந்து அழுகுது..உசிரா நினைக்கிற கௌரவமே போச்சு.. நாலு பனையத்தறிச்சிட்டானென்டா அவனுகளோட சண்டைக்குப் போறது... இதுக்கிடையில் மத்தேசு என்கிற வடுவா.. அமலதாசுவுக்காக நியாயம் கேட்கப்போறனெண்டு பறுனாந்தோட அடிபடிப்பட்டத சாக்கா வைச்சு அவரிட மகள் ரோகினியோட இப்ப கதைக்கிறான் என்று கதயத்தான் எல்லாரும் கதைக்கிறாங்க..

"ஞ்சே.. மலரு.. இந்தக்குட்டிக்கு அவனக் கட்டுறதுக்கு விருப்பமா வெண்டு கேளு.."

"ஓமெண்டுதான் சொல்லுது.."

அமலதாசுவுக்கு தன்னிட மகளுக்கு இப்ப கலியாணம் முடிச்சு வைக்கணுமெண்டு அவசரமில்ல. ஒரேயொரு பெய்யிளப்புள்ள.. எதையும் பாத்து யோசிச்சுத்தான் செய்யணுமிண்டு இருந்தாலும், இந்த ஊரில் தனக்காக நிக்கிற ஒரே ஆள் அந்தப்பயல் மத்தேசுதான்..

நம்ம சாதிக்காரன்

படிச்சவன்

வேல பாக்கிரான்..

நம்ம பிள்ளையில் ஆசை வைச்சிருக்கான் இது எல்லாத்துக்கும் மேல எனக்காக சண்ட புடிச்ச மண்டைய உடைச்சிருக்கான் அவருக்கு நினைப்பு இதிலயே நிக்குது...

இருபத்தேழு அடி நீளம் இருபது அடி அகலமாக சச்சுரமாய் போடுற மேடைக்கு மேல பந்தல்.. மேடை முன்பக்கம் பதிஞ்ச பின்பக்கம் உசந்து போற மாதிரிப்போடணும்.. நிரலாவும், நிரையாவும் மொத்தம் பதினாறு குத்தி நாட்டி அதில பல்லவாய் வெட்டி கைமரம் சாத்தி அதுக்கு மேல குறைஞ்சது அறுபது எழுபது கைமரத்த மேல பரவி அடுக்கி அதுக்குமேல சாக்குப்படங்கு விரிக்கணும் வண்டியிலுபூச்சி மண்ணெடுத்துக் கொண்டு வந்து பரவிவிட்டா மேடை சரி.. மேடையில் வலதும், இடதுமா செத்தகட்டி மறைச்ச, ஒருபக்கம் மேக்கப்பு செய்யுற சமரிக்கையும் மத்தப்பக்கம் நாடகத்துக்கு தேவையான சாமான் சட்டுமுட்டு வைக்கிற பக்கப் படுதாக்களும்... து பிரமாண்டமாத்தான் இருக்கும்.. பந்தலுக்கு மேல ஆறேழு சீன்ச உருளை மரத்தில் சுத்தி கப்பியில கட்டியிருக்கும், காட்சிக்கு தேவைப்படுறமாதிரி இந்தப்பக்கம் ஜேநாதன் அந்தப்பக்கம் வாலாரு ரெண்டு பேரும் நின்று சீன்சுப்புவையை இறக்குவாங்க.. இந்த முறை போட்ட மேடை நல்ல கச்சிதுமாத்தான் இருக்குது..

நாடகம் படிக்க இன்னும் மூணு நாள் இருந்தது.. கோணான விட்டு இளைஞ்சனத்துக்கு பறையடிக்கிறானுக.. தலைமன்னார் கிராமத்தில் இருந்து முள்ளிக்குளம் வரைக்கும் செய்தி போற மாதிரி ஆளாளுக்குச் சொல்லி விடுறானுக..

இந்த முறை நல்ல சனம் வரும்.. அடுத்து வாற ரெண்டு நாளும் ஊருக்குள்ள விருந்தும் மருந்தும் தான்..

பறுனாந்துக்கு பெருமையாயிருக்கு.. இந்த முறை நாடகத்துக்கு வாறவங்களைல்லாம் தன்னைப்பற்றிக் கதைப்பாங்கள். பய பூரிச்சுப் போறான்..

வந்ததுகள் நாடகம் முடிஞ்ச ஊருக்குத்திரும்பிப் போறதுக்குள்ள எத்தின சுத்து நடக்கும் தெய்யுமா..? ஆத்தாடி.. புதுசு.. புதுசா இளந்தாரிகளும், குமருகளும் கலியாணம் பாக்கத் துவங்கிருங்கள்.. சிலபேருக்கு பெரிசுகள் சம்பத்த்தோட சம்பந்தம்

பேசி உறவாப்போயிருங்கள்.. வறுமை வரட்சியக் கதைச்சு ஓராளுக்கொரான் உதவி ஒத்தாசையும் தேடிருங்கள்.. இந்த சாதி சனம் ஒரு நாடகம் படிச்ச ஆயிரம் நல்லது தேடுறதப் பாத்தா மத்தவன்கள் பொறாமைப்படுவான்கள். புனிதருக்குப் படிக்கிறவன் சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு எனட் மாதிரி நாடகம் படிச்ச முடிஞ்சாலும் தாடி வளத்துத் திரியிறதும், சாராயக் குடிய மறந்து கிட்டத்தட்ட புனிதனாவே மாறி விடுறதும் இந்த நாடகம் படிக்கிறதினால்தான்.. இப்படி நல்லது நடக்கிற நேரத்தில ஒண்டு ரெண்டு கெட்டதும் நடந்துருதப்பா.. மூணாம் வருசம் மூவிராசா வாசாப்பு படிச்ச நேரம்.. வாசாப்பு பாக்கிறதுக்கெண்டு வந்த சாதிக்காரப் பயல் அருளானந்தம்.. வெள்ளையும் சொள்ளையும்மா ஊருக்குள்ள திரிஞ்சான். கையில் பாட்டா மோதிரமும், கழுத்தில மைனர் செயினும் போட்டுக்கிண்டு எடுப்பா நின்டவனிட பார்வை ரோசாக்காச்சிட ரெண்டாவது குட்டி பாக்கியத்தில விழுந்திட்டுது.. ரோசாக்காச்சி பாவம்.. புருசன சாகக்குடுத்திட்டு அவளும் புள்ளகளும் கா வயிறு அரை வயிரெண்டு காலத்த ஓட்டுதுக..

அந்தப்பரிதாபத்த ஏன் கேக்குறிக.. ரோசாக்காச்சி தலையில் விழுந்துது பாருங்க ஒரு இடி..

புருசன் புள்ள குட்டியோட வக்கனையா வாழ்ந்த மகராசி சோகத்த இப்ப பாப்பாரும்மில்ல.. எடுப்பாருமில்ல.. அவ புருசன் மரியாம்புள்ள சும்மா ஆளில்ல..! நல்ல உழைப்பாளி வெதவெதன்னு ஒண்ணுக்குபின்னால ஒண்ணா பெத்தது நாலும் பொட்டக்குட்டிக.. நாலு குட்டிகளும் ஒண்ணுக்கொண்ணு குறைச்சல இல்ல.. வடிவும் திமிருமா வளர்ந்து போய் நிக்குதுக... பிடிச்ச மீன வேடிக்கை பாக்கிறத விடபுடிச்சவனுக்கு வேற என்ன சுகம்... எனட் மாதிரி வளர்ந்த குமருகளப்பார்த்து பார்த்து பொன்னத் தேடுறான். மண்ணத்தேடுறான். மனுசன் ஓயாம உழைச்ச பய மரியாம் புள்ளைக்கு வந்த சாவச்சொல்லி அழுகிறதா.. ரோசாக்காச்சிக்கு வந்த விதியச் சொல்லிறதா..

கும்பிடுற கோயில திருத்திக்கட்டணும் அழிச்சக் கட்டணுமின்னு ஊர்சுடிச்செய்யுது வேல. ஆணும் பொண்ணும் பெரிசும், சிறிசுமாய்ச்சேர்ந்து கந்தாயம் போட்டுக் கோயில வேல செய்யுதுக. பாரிச்ச கவரும் தீராதீயும் தூணும் கூரையுமா இருந்த

கோயில இடிச்சது புதுசாக்கட்டிறுதுக்குந்தானென்று சாமிக்குத் தெரியாமப் போச்சது.. கோபத்தில் குறிபார்த்து அடிச்சதோ பலிகேட்டு பரிதாபத்துல இடிச்சதோ தெரியல்ல சாமி இந்த கூறுகெட்ட பய மரியாம்பிள்ள விழுந்த சுவரில மாட்டி சீவன விட்டான்.

ஊரும் சனமும் சூய்யோமுறையோன்னு ஓலமிட்டுஓடுதுக.. இடிஞ்சவிழுந்த சுவருக்கு அடியில கிடக்கிறது யாரு எவருன்னு தெரியலயப்ப.. அதிலநின்று வேல செய்த பயலுகல கணக்கு பாக்குதுகள்.. யாருப்பா யாரு என்று தெரியாம ஒப்பாரிவைக்குதுக.. மிச்சமிருந்தவன் மீதியிருந்தவனெல்லாம் கீழ்விழுந்த சுவர அலவாங்கு வைச்ச உடைச்ச அவசர அவசரமாய் அப்புறபடுத்தினா.. ஆத்தே! சுவரில ஓட்டின பல்லி மாதிரைஞ்சு போய் கிடந்தது மனுசனா பூச்சியா என்று தெரியாமப் போய்ச்சு, கட்டிஇருந்த சாரத்தையும் போட்டிருந்த சட்டையையும் பார்த்து அடையாளம் புடிச்சவ ரோசாக்காச்சிதான். அவனும் புள்ளகனும் தரையில் விழுந்து புரண்டதும் அழுததும் இப்ப நினைச்சாலும் ஈரக்குல நடுங்குது... தலையில் ஏறின சனியன் சந்ததியப்படிச்சு ஆட்டுமென்ட கதையா ரோசாக்காச்சிட மூத்த குட்டிக்கு வாதமென்டாங்க, வயித்துலபுண்ணெண்டாங்க கடைசியில படுக்கையில் போட்டு அப்பன் சேத்ததெல்லாத்தையும் அவிச்சுட்டுத்தான் அதுபோய்ச்சது. இப்ப புதுசா ஒண்ணு தொடடுக்கின்னுது.

அருளானந்தத்திட நடப்பும் எடுப்பும் பெரிசா இருக்க.. அந்தக் குட்டிப் பாக்கியமும் அவனிட சோக்கில விழுந்துட்டுது.. நல்ல தண்ணிக்கிணத்திலயும், கோயிலிலயும் அங்கயும், இங்கயும் ரெண்டு பேரும் கதைச்சிக்கிண்டு திரிஞ்சுதப்பாத்திட்டிட்டு கட்டளகாரருக்கு கத போச்சு..

“பிள்ள.. உன்ர மகளைப் பத்தித்தான் முறைப்பாடு வருது.. ரெண்டு பேருக்கும் விருப்பமென்டா முடிச்சுக்கு..”

கட்டளை காரர் வாக்கப் பெரிசா நினைச்ச ரெண்டு பேருக்கும் கலியாணத்த முடிச்சுக்குத்தா ரோசாக்காச்சி. பாக்கியத்திட கலியாணம் முடிஞ்சி அடுத்த கிழமையே... கையில் புள்ளயோட வந்து நிக்குது ஒரு குட்டி... ஊர் நறுவிலிக்குளமாம்... இந்த வேச

மகன் அருளானந்தம் ஏமாத்திப் புள்ளயக்குடுத்திட்டானாம்.. நீதி கேட்டுவந்து நிக்குது அந்த தெம்மாட்டுப் புள்ள... கட்டளைகாரரு முழி பிதுங்குறாரு.. ரோசாக்காச்சி நெருப்பில விழுந்த மாதிரி பரிதவிக்கிறா..

ஐயோ.. ஐயோவெண்டு மாயஞ்சு மாயஞ்சு அழுகிறவளைப் பாக்க வயித்தெரிச்சலா இருக்க.. பாக்கியம் ஒரு சொட்டுக்கண்ணீர் விடுறாயில்ல.. அவளுக்கு அருளானந்தத்தப் பாக்கப்பாக்க வெறுப்புத்தான் வருது.. அவளுக்கு ஆத்திரமும் கோவமும் தலைக்கேறி அவனப்பிச்சுத் தின்னப்போறனெண்டு நிக்கிறா.. “பொன்னப்பயல.. செருப்பால அடிப்பன்..”

“அடி குட்டி என்ன இருந்தாலும் அவன் உன்ர புருஷன்”

“புருசனா.. தேவடியா மகன்.. கெட்ட கேட்டுக்கு ரெண்டு பொஞ்சாதி.. இந்தா புள்ளப் பெத்திட்டிட்டு வந்தவளுக்குத்தான வாழ்க்க.. போ.. அவளோடயே போயிரு..”

என்றவள் அவன வீட்டுக்குள்ளயே எடுக்க மாட்டனெண்டுட்டா.. அவனும் பின்னாலயும் முன்னாலயும் திரிஞ்சு பாத்தான்.. பாக்கியம் கணக்கெடுக்கயில்ல... வெறியப்போட்டுட்டு சத்தம் போட்டான்.. பாக்கியம் மசியல்ல.. அவன் ஊருக்கே போய்ட்டான்.. பாக்கியத்துக்கு கெட்டகாலம்..

அடுத்த கிழமையே தலை சுத்துது என்று வந்து நிக்குது சனியன்.. சத்தி எடுத்தவளப்பாக்க ரோசாக்காச்சிக்கு நெஞ்சில இடி விழுந்துது..

“என்ன குட்டி.. செய்யுது..”

“மாசம் வரயில்லமா..”

“அப்ப.. அதிர்ந்தவன் “அடி பேதில போவாள புருசனையும் அடிச்சுத்தூரத்திற்று புள்ளயப் பெத்தா நல்லாவா இருக்கும்..” ரோசாக்காச்சி தனியக்கிடந்து யோசிக்கிறா அவளுக்கு கொஞ்சம் விசயம் தெரியும்.. கைகாரி.. தலையில் அடிச்சுப் புலம்பி ஊரக் கூட்டாம நசுக்கு விடாம காரியம் பாக்கிறா..

தனக்கு தெரிஞ்ச மாயத்தையெல்லாம் செய்து பாக்கிறா.. பப்பாக்காயத்தின்னக்குடுக்கிறா... அன்னாசியத் தின்னக்குடுக்கிறா.. ம்..சும்.. வரமாட்டேங்குது..

"எப்பிடியாவது அறுத்துத் துலைச்சிரனும்.." மண்டயப்போட்டுத் துழாவுறா.. கலைச்ச விடுறமெண்டு கூட்டப்பிரிச்ச கதை மாதிரி இவ கர்ப்பத்தக்கலைக்கிறமெண்டு கர்ப்பப் பையையும் சேத்து சேதப்படுத்திறமாதிரி அந்த மருந்து நினைப்புக்கு வந்தது.. 'பாரப்பழி'..

வெள்ளப்பூடு, கடுகு, பிரண்ட இலை மூன்றையும் ஊறவைச்ச வினாகிரியக் குடிக்கிறதென்டா.. பாக்கியத்துக்கு நரக வேதனதான்.. ஆத்தா குடுத்ததையெல்லாம் வாங்கித்தின்னுட்டு கல்லு மாதிரி அசையாமக் கிடக்கிறா பாக்கியம்..

"இனி என்ன துத்திரத்தெய்யிறது.. என்று யோசித்தவளுக்கு கொழும்பாங்குட்டிக் கிழவி ஞாபகம் வர அவகிட்ட ஓடுறா ரோசாக்காச்சி..

" அடிப்பாதகத்தி வயித்தில் வந்ததுக்கு பரிகாரம் பாத்து.. பெத்த புள்ளயப் பலிகுடுக்கயாடி போறா" இதக் கிழவி சொல்ல ரோசாக்காச்சி.. அடிப்போனா..

எங்கடா பாக்கியத்திட பழக்கத்தக் காணயிலல் யெண்டு தேடினதுகளுக்கு விசயம் தெரிஞ்ச ஊருக்குள்ள கதபரவ நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று எல்லாத்தையும் கைவிட்டுவிட்டு சுவரில் சாய்ஞ்சிட்டா ரோசாக்காச்சி..

பாக்கியம் பெத்தது ஊனப்பட்ட ஆம்புளப்புள்ள.. விடித்த திண்டுட்டுப் புள்ளயப்பெத்தா இப்பிடித்தான். அது பிறந்த வீட்டுக்குள்ளயே செத்திருக்கலாம்.. இப்ப பரிதாபமா வளருது..

புள்ளயப் பாக்க வந்த அருளானந்தத்த.. "வெக்க ரோசம் இருந்தா வெளிய போடா நாயே" என்று துரத்தினவ கடைசி மட்டும் புள்ளயிட முகத்தையே அவனுக்குக் காட்ட மாட்டேன் என்ட்டா... பொஞ்சாதி வெறுத்திட்டா வெண்ட கவலையில் குடிச்சப்போட்டு.. ரோட்டில் நின்ன சத்தம் போட்டுட்டு... ஊருக்கே போயிட்டான் அருளானந்தம்..

பேசாலையில் நாடகத் திருவிழாவென்டது படிச்சாரு முடிச்சாரு எனட் மாதிரியில்.. கப்புக்கால் நாட்டி நாடகம் படிச்ச

மங்களம் கட்டுற வரைக்கும் கொண்டாட்டம்தான்.. இப்ப நாடகத் திருவிழாவுக்கு ஆக்கள் வரத்துவங்கிட்டாங்கள்..

கட்டளைகாரர் மகன் சீமானும் காலமக் கோச்சியில வந்து இறங்கினான்.. அவன் நெஞ்ச நிமித்திக்கிண்டு வந்த தினுசப் பாக்கணும்.. பணக்காரத் திமிரும் கொழும்பில் படிக்கிற ராங்கியும் அப்பிடியே தெரியுது.. புதுசா முளைச்ச மீசையும், தாடியும்.. சவரம் செய்யாமல் ஒரு போக்குக்கு வளர்ந்திருக்கு.. அப்பா மாதிரி வளர்ந்திருந்தான்.. கட்டளைகாரர் வீட்டுச் சேவல் ... நல்ல சிவப்பா வளர்ந்து தெனாவெட்டாத திரியுற மாதிரி சீமானும் திரியுறான்.. அவன் இளமைக்குப் புதுசு எனட் படியால எதுக்கெடுத்தாலும் பளீர் பளீரெண்டு சிரிக்கிறான்..

வீட்டுப்படியேறி வந்தவன்.. வீட்டாக்களோட கொஞ்ச நேரம் மினக்கெட்டுட்டு குளிக்கிறதுக்காக கிணத்தடிக்குப் போனான்..

அங்க காமாச்சி கோப்ப பீங்கன் கழுவிக்கிண்டிருந்தா.. சீமானுக்கு அந்தக்குட்டியப் பார்க்க நெஞ்சுக்குள்ளயே வியர்த்துது..

" அட மதப்பா நிமித்திக்கிண்டு.. யாருடா இது.."

கிட்டப்போனான்..

முன்னுக்கு வந்து நிண்ட சீமான காமாச்சி எதிர்பார்க்கயிலல்.. நழுவிருந்த மாராப்புத்தாவணிய அவசரமா இழுத்து விட்டுக் கொண்டு எழும்பி நிண்டா ராமாயி. சீமான் பக்கத்திலயே நிண்டு அவ நெற்றியில் துளிர்த்திருந்த வியர்வைய ரசிச்சான்.

"இதென்ன வேர்க்குது."

அவள் புறங்கையால நெத்திய வேகமாத்துடைச்சா.. சீமான் சுத்திவரப்பார்த்தான்.. யாருமில்லாத தைரியம் கொஞ்சம் கூட வெக்கமில்லாம அவனை விரசமாகவே பார்த்தான்..

"ச்சீ.. என்ன ஆள்.. இப்பிடிப் பாக்கிறான்.."

காமாச்சி வாய் வரை வந்த வார்த்தய தடுத்து முடினான்.. அவளுக்கு வந்து நிற்பது யாரெண்டு தெரியும்.. வீட்டில் எல்லாரும் கதைச்சுக்கிண்ட ஆள் இவன்தான்.. ஐயா வீட்டு ஆம்பிளப்புள்ள.. காலையில் இவன் வரவுக்காக எல்லாரும் பாத்துக்கிண்டு இருந்தது அவளுக்குத் தெரியும்..

தொண்டைக்குழிக்குள்ளாக மிடராக எச்சிலை விழுங்கினான்.

“என்ன இருந்தாலும் ஐயா மகன்.. நாமதான் ஒதுங்கி நடந்துக்கணும்..” என்ற உள்நுணர்வு அவளுக்குச் சொல்ல நகர்ந்தான்..

“ஏய்.. ஓடாத.. யாரும் பிழையா நினைச்சிரப் போறாங்கள்..”

அவன் அவளை அப்பிடிச்சொல்லி தடுத்து நிறுத்த.. நின்றான். லேசாக பயம் தைச்சது..

தூலாவில் தண்ணியள்ளின குருகப் புலவருக்கு இடது கை மூட்டுல கருக்கெண்டு வலிச்சது.. துடிச்சப் போனாரமனுசன்.. என்ன ஏதெண்டு பதறின மனுசிமீசக்காரத் தைலத்தப்போட்டு நல்லா உருவி விட்டப்பிறகு நோவு குறைஞ்சிருந்தது.. ஆனா.. கை உளைஞ்சுகிண்டே இருந்துது.. நாளைக்கு நாடகம்.. நோவப்பாத்தா சரியா வருமா?.. சட்டையப் போட்டுக்கிண்டு மேடை போடுற இடத்துக்கு வெளிக்கிட்டாரு.. அவருக்கு வயசும் அறுவத்தைஞ்சத் தாண்டி நிக்ந்து.. இந்த ஊரில் புலவரெண்டா அவருதான் புலவரு.. து.. எத்தின நாடகம், எத்தின வாசாபிடி.. அவரு எழுதினது ஏராளம்.. தலக்கணம் இல்லாத மனுசன்.. வாத்தியார் வேல பாத்து இப்ப பென்சனில் வீட்டில இருந்தாலும்.. கம்மா இருக்க மாட்டாரு.. அவருக்கு சித்திரமும் கைவரும் என்படியால கோயிலிலயும், பாஸ் காட்டுற காலத்தில பாஸ் மண்டபத்திலயும் அவருக்கு தலைக்கு மேல வேல இருந்துகிண்டுதான் இருந்தது.. யாரெண்டாலும் ஆசாரத்துக்குரிய மனுசனெண்டா அது முகத்திலயே தெரியும். பார்வையில் கனிவும், வார்த்தையில் பணிவும்..து.. எப்பேர்ப்பட்ட மனுசன்..

“நாளைக்குப் படிக்கப்போற அருளானந்தர் நாடகம் நல்ல மாதிரியா ஒரு விக்கினமும் வராம நடக்கணும் ஆண்டவரே” என்று நினைச்ச மனுசனுக்கு புதுசா ஒரு தவிப்பெடுக்குது..

“பார்ரா.. இந்த அமலதாசவ.. இந்தப் பக்கமும் வாறானில்ல” குருகப் புலவருக்கு ரங்கநாதன் வரவு கைமாறி பறுனாந்து கையில போனது கொஞ்சம் மனவருத்தம்தான்.. அமலதாச வேசம் கட்டினா

அவனுக்கிருக்கிற எடுப்பும், அட்டகாசமும் யாருக்கும் வராது.. என்ன செய்யறது மாமனும் மருமகனும் சண்ட புடிக்கிறத பாத்துக்கிண்டு நிக்க ஏலுமா.. அமலதாச பெரிய மனசன் விட்டுக்குடுத்திட்டான்.. ஆனா அவன் மனஸ்தாபத்தில் கிடந்து வெம்புறானெண்டு குருக்புலவருக்கு தெரியும்..

நாடகத்தில் எல்லா வரவுக்காரனும் நல்லாத்தான் படிக்கிறானுக.. என்ட போதும் அவரு மனசில புதுசா வந்திருக்கிற தவிப்பு..

“அமலதாச பாவம்..” எதுக்கும் அவனப்போய் பாத்துக்கதைச்சா மனசு ஆறுமெண்டு இருக்க.. எழும்பி நடந்தாரு..

அத்தியாயம் - ௭

பறுனாந்து எல்லாச்சாமானையும் சரி பார்த்தான்..

தலையில் வைக்கிற மரமுடி .. சரி

சடை மயிருள்ள டோப்பா.. சரி

காதில கட்டுறதுக்கு குண்டலத்தோடு.. சரி

கையில் கட்டுற பட்டி.. சரி

இடுப்பில கட்டுற பட்டி.. கண்ணாடி பதிச்சது.. சரி

கரப்படுப்பு .. சரி

தார்ப்பாய்ச்சுற சீலை.. சரி

காலில போடுற வாகு வளையம்.. சரி

பின்னால முதுகில கட்டுற காப்பச் சீலை.. சரி

ஒண்ணொன்னா எடுத்து அட்டப்பெட்டியில வைச்சுக் கட்டினான்.. நேத்து முந்தநான் கைபாக்கிறதுக்காக ஒப்பனைக்காரர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் வீட்டில இருந்து எடுத்து வந்து.. நேர் சீராக்கி வைச்சிருக்கான் பறுனாந்து.. முகத்தில் பூசிற முத்துவெள்ள, மீச தாடியெல்லாம் மேக்கப்புக்கு வற ஆக்கன் கொண்டு வருவாங்க.. பறுனாந்துக்கு வானத்தில் பறக்கிற மாதிரி ஒரு உணர்வு..

இன்டைக்கு ஒரு நாள் தான் கிடக்கு.. ஊருக்குள்ள கம்மா விலாசமா நடந்து பாத்தான்..

"தோ.. அவன்தான் பறுனாந்து.. ரங்கநாதனுக்குப் படிக்கிறவன். யாரும் அவனிட காது கேக்க அவன்பற்றிச் சொல்ல மாட்டாங்களோ வெண்டு அலையுறான்..

நாடகம்பாக்க வண்டி கட்டிக்கிண்டு இலுப்பையடியால வற சனம் எல்லாத்தையும் சந்தியில நிண்டு பாக்கிறான்..

'களுக்' கெண்டு சிரிச்சுக்கிண்டு தண்ணிக் கெண்டு போற குமர்க்கூட்டத்துக்குள்ள கண்ண விட்டுத் துழாவுறான் பறுனாந்து..

"வாங்கடி ராசாத்தி மாற.. நாடகத்தில் ஐயாட பாட்டையும், கூத்தையும் பாருங்கடி.. அசந்துடுவீங்க"

மனசுக்குள்ள புத்தருவி புறப்பட்ட மாதிரி கிளுகிளப்பு..

கோயில வளவுக்கு வெளியில ரோட்டு ரெண்டு பக்கமும் புதுசு புதுசா மணிக்கடை முளைக்குது.. மன்னார் டவுனுக்குள்ள இருந்து வியாபரிக வந்து சேந்துட்டானுக.. பூரி, மஸ்கோத்து, கலர்க்கலரா தேனடை, கடலையெண்டும், தேத்தண்ணி, சோடாக்கடையெண்டும் அம்பாரம் கடை.. ஊருக்குள்ள ஆக்கள் புழக்கம் கூடினா என்னென்ன செய்யனுமெண்டு ஊர்ல கூட்டம் கூடி அதுக்கேத்த மாதிரி கட்டளைகாரர் தலைமையில் வேல நடக்குது..

"ஆம்புளைக்குத்தனியா, பொம்புளைக்குத் தனியா கக்கசு தண்ணி வசதியெல்லாம் செய்து வைச்சிரணும்.. இல்லேண்டா பாக்கிற இடமெல்லாம் நரகலாத்தான் இருக்கும்... விளங்கிச்சா"

இளந்தாரிகளும், குமர்ப்புள்ளகளும் பொது வேலையெண்டு ஓடித்திரிஞ்சு செய்யுதுகள்..

"ஊருக்குள்ள ராக்காவலுக்கெண்டு கொஞ்சப்பேரு மாறி மாறிப் போய் வரணும்.. தப்புத்தண்டா வராதமாதிரிப் பாத்துக்குங்க.."
நாளைக்கு இந்த இடம் படப்போற பாட்டப்பாருங்க.. போறவனும், வறவனெண்டும் நெளு நெளுவெண்டு சனம் கூடப்போகுது.. ஒட்டு மொத்த திருவிழாவிலயும் நான்தான் கதாநாயகன் என்ட கணக்கில பறுனாந்து கண்ண மூடிக்கொண்டு கனவோட கிடந்து அல்லாடுறான்..

ஊர்ப்பொண்டுகள் வீட்டுக்கு வந்ததுகளுக்கு விருந்து குடுக்கிறதும், பலகாரம் சுடுறதுமாக இருக்குது..

பவுணு வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளிகளிட்ட பறுனாந்துட பெருமையைச் சொல்லி மாபுறா..

"டேய் தம்பி.. அருளானந்தரப் போட்டு வெருட்டி வெருட்டி நீ படிக்கிற பாட்ட ஒருக்காப் படிச்சுக்காட்டு.. பவுணுக்கு மகன் நாடகம் படிக்கிற புளுகு... ஆக்களப் பாத்தவுடன் பொத்துக்கிண்டு வருகிது..

பறுனாந்துக்கும் பெருமப்புளுகு நெஞ்சுக்குள்ள வந்து நிக் குது..

பித்துப் பிடித்த பேடியுள்ளை

மத்துப்போல் கடைந்திடுவேன் - மடையனே

வித்தகம் பேசுவதோ.. பூதளத்தில்

எதிர்த்துப் போர் - ஆடுவதோ..

அவன் குரலை உயர்த்தி படிச்சபோது.. புதுசாய் தொண்டைக்குள்ள கரகரத்துது..

ஏற்றுவேனே கழுமரத்திலே.. ஏ.. ஏ.. பறுனாந்துக்கு இழுத்து சாரீரத்தோட படிக்க ஏலாமல் போக செருமினான்.. குரல் வளைக்குள் பூச்சி ஊருவது மாதிரி இருக்க இருமினான் ..ம்..சும்.. சரிவரயில்ல.. உன்நாக்கு அதிரத் திரும்பவும் இருமினான்.. கண் திறந்தாப்போல வெளிய வற மாதிரி இருக்க இருமினான்..

"பறுனாந்து.. டேய்.. தம்பி.. இப்பிடிப் பேய் மாதிரி இருமுறா.. ந்தா.." ஆத்தா பவுணு ஓடிப்போய் மண் குடத்தில் சரிச்ச குளிர்ந்த தண்ணிய கோப்பையில் ஊத்திக்கிண்டு ஓடிவந்தா.. அவன் தண்ணியக் காட்டினதும் அது வாங்கி மூசு மூசெண்டு குடிச்சான்.. புதைக்கேறிற்று.. கண்கலங்க இருமினான்.. வாயால கொஞ்சம் மூக்கால கொஞ்சமெண்டு சீறிக்கிண்டு வெளிய வந்தத சீலத்தலப்பால துடைச்ச விட்டு..

"ஏன்டா.. பறுனாந்து.. என்ன செய்யுது.."

"இருமல்மா.. படிக்க விடுதில்ல.."

அவனுக்கு குமிழி வெடிக்கிற மாதிரி நெஞ்சுக்குள்ள கணப்பொழுதுக்கு ஒரு தடவ இருமல் உற்பத்தியாகி.. தொண்டைக்குள்ள கிச்சு முச்சு மூட்டுறமாதிரி வலியோட இடைவிடாமல் வந்து கொண்டேயிருந்துது..

அந்த ராவு பறுனாந்துவால சாப்பிடவும் ஏலாமப் போய்ச்சு.. அரைக்கயித்தில் கிடந்த பாயப் போட்டுப் படுத்தான்.. கண்ணுக்குள்ள அரண்டு வற நித்திரைய விரட்டியடிச்சுக்கிண்டு இருமல்தான் வந்த சீரா இருக்குது..

பவுணு கிடந்து கலங்கிறா..” மாதாவே.. நாடகம் படிக்கிற புள்ளியிட வாயில வந்து நிக்கிற மாயத்த என்ன செய்யறது.. என்னாத்த செய்வன்..”

பவுணு கொழும்பாக்குட்டிக்கிழவிட்ட ஓடிப்போறா... இந்த ஊரில நாட்டு மருந்து, கைமருந்து தெரிஞ்ச மருத்துவச்சி இந்தக்கிழவிதான்.. தொப்புள் கொடி அறுத்து பிரசவம் பாக்கிறதில இருந்து சாகக்கிடக்கிறவனுக்கு தொண்டக்குழிக்குள்ள பாலுத்திற வரைக்கும் கொழும்பாங்குட்டிக் கிழவிதான் எல்லாம்.. கொழும்புப்பக்கத்து சித்தவைத்தியப் பரம்பரைக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் இந்தக்கிழவிக்குத் தெரியும்..

கைநாடி பாக்கும்.. கண்ண விசிச்சுப் பாக்கும்.. நெத்தியில பச்சிலைய அரைச்சுப் பூசிவிடும்.. என்னமோ மூலிகையப் பிழிஞ்ச குடிக்கக்குக்கும்.. காடுவழிய திரிஞ்ச தூதான மருத்துவ செடி கொடியெண்டு பிச்சிக்கிண்டு வந்து அரைக்கிறதும், உருட்டுறதும், குளிய செய்யறதும் கிழவிட வேல.. செய்யற வைத்தியத்துக்கு ஒரு சல்லிக்காச வாங்காது.. “இல்ல..ஆத்த.. இத வைச்சுக்க” என்று வற்புறுத்தினா.. “சீலய வாங்கித்தா சட்டய வாங்கித்தா” வெண்டு சொல்லும்.. அது உடுத்தற மாதிரி வாங்கிக் குடுத்தா என்னமோ கொடுமை செய்யற மாதிரி நினைச்சுக்கிண்டு வாங்கும்...

“என்னடியாத்த சாமத்தில வந்து நிக்கிறா..”

“ஆத்த.. புள்ளய்க்கு வாய்திறக்க ஏலுதில்ல.. இருமல்.. நாடகத்தில் படிக்கிறவன் ஆத்தா..” பவுணு சொல்ல.. கிழவிக்கு அவ புலம்பல் அநாவசிய மென்டுதான் தெரிஞ்சது..

“ந்தா.. ஈரவெங்காயத்த பொடிசு பொடிசா வெட்டி தேனில ஊறவைச்ச தின்னக்குடு சரியாப் போயிரும்..”

“கேக்காட்டி..”

“கேக்கும்..தட்டுக்கு உள்நாக்கு தொங்கிறறுடி..இருவாறன்..” சொன்ன கிழவி லாம்பையும் தூக்கிக்கிண்டு நடக்குது..

தொண்ட நோவெடுத்து சுருண்டு கிடந்த பறுனாந்து கிழவியப் பரிதாபமாப் பாக்கிறான்..

“ஆ.. காட்டு..”

பறுனாந்து பச்சப்புள்ள மாதிரி வாயத்திறக்கிறான்..

“இதென்னடி யாத்த.. தொண்டைக்குள்ள கர்ப்பன் கினக்கா வீங்கிப் போயிருக்கு..”

கிழவி ஆக்காட்டி விரல அவன் வாய்க்குள்ள ஓட்டி தொண்டயத் தடவிப் பாக்குது..

“ஓமடா.. ந்தா.. தூட்டு மண்ணில ராகத்தாப் படுத்தியாக்கும்.. நாடகம் படிக்கிறவன் தூதானமா இருக்கத் தெரியல..”

கிழவி மண்டய மண்டய ஆட்டுறதப் பாத்தா பவுணுக்கு அடிவயித்தில நெருப்புப் பத்தின மாதிரி இருக்கு..

“புள்ள.. தேசிக்காய வெட்டி மிளகுத்தூளும், உப்பும் தொட்டு பல்லில படாம வாய்க்குள்ள சாறப் புளிஞ்ச விடு.. தூடு தணியட்டும்..” அன்டைக்கு விடிய விடிய நித்திர முழிப்புத்தான்.. பறுனாந்துக்கு இருமல் குறைஞ்ச பாடி ல.. தொண்ட நோவெடுத்து வீங்கினதுதான் மிச்சம்..

பவுணு கொழும்பாங்குட்டி கிழவி சொன்ன எல்லா மருந்து மாயத்தையும் தான் செய்து பாக்கிறா.. பறுனாந்து களைப்பில விழுந்து கிடக்கான்..

“ந்தா.. மருந்துக்கு கேக்காதது கண்ணுறாத்தான் இருக்கும்..”

கிழவி சொல்ல பவுணு கடுமையாத்தான் யோசிக்கிறா விடிஞ்சும் விடியாம.. வெள்ளென எழும்பி அவட தம்பி அமலதாசுவிட வளவில போய் நிக்கிறா பவுணு. எப்படியும் அமலதாசுவிட கண்ணில படாம அவரு காலடி மண்ண எடுத்திறனுமென்ட கணக்கில அந்த மனுசன் காத்தால கழிக்கப் போறதப்பாத்து பின்னால போறா பவுணு... “ஐயோ.. என் சொந்தச் சகோதரத்திட காலடி மண்ணுதானா மகனே உனக்கு மருந்து... நாய் மாமன் மனசு எரிஞ்சதாலயா உன் வாய் கட்டிப்போச்சு... அவன் குணமென்ன மனமென்ன?.. உத்தம ராசா கண்ணு விழுந்திட்டுதா.. ஐயோ மாதாவே இது என்ன கொடுமை...” பவுணுக்குள்ள இருக்கிற மனசாட்சி ஓலம் போட்டு நியாயம் கேக்குது... கூடப்பிறந்ததா.. தன்ர வயித்தில வளர்ந்ததா.. என்ட போராட்டத்துக்குப் பிறகுதான்.. அமலதாசு அறியாத நேரம் பாத்து அந்த மனுசனிட காலடி மண்ண ஒரு பிடியள்ளி முந்தானச் சீலையில் அவசரமா முடிஞ்ச ஓட்டமும் நடையுமாப்போறா பவுணு. இதப்பாத்துட்டா... மலரு.. புருசனிட

காலடி மண்ணை எடுத்துக்கிண்டு ஒரு அக்காச்சியப் பாத்தவளுக்கு அஞ்சும் கெட்டு அறிவும் கெட்டுப் போச்சு..

அந்தப் பேய்ச்சியும் விவரம் தெரியாம மூக்குச் சிந்தி அழுகிறா.. "அட ஆச ஆசையா ஒண்ணா இருந்து வளர்ந்ததுக.. இப்பிடி தறாவளி சுழிக்காத்தில ஆடுறமாதிரி தறிக்கெட்டு ஆடுதுகளே.. செத்தாத்தான் தீரும் இந்தப் பகையென்ட மாதிரியில்லா அவதிப்படுதுக.. செய்வின், தனியத்துக்குத்தானே காலடி மண்ணும், தலமுடியும், தாமத்துண்டும் எடுப்பாக.. இப்பிடி வீட்டு வளவுக்குள்ளையே வந்து அக்கிரமம் செய்திட்டுப் போறாவே அக்காச்சி.." மலரு கிடந்து வெம்புறா..

கழிப்புக்குப்போன புருசன் திரும்பி வாரறேரம் அவரு காதின விழுற மாதிரியே புலம்புறா மலரு..

"ஞ்சேருங்க.. உங்க காலடி மண்ணை எடுத்திக்கிண்டு போறா.."

"யாரு.."

"யாரா.. உங்க அக்காச்சிதான்.. நாம செத்து விழுந்தாத்தான் அவ ஆத்தமம் கூட்டில விழும்போல.. சங்கு முள்ளுக் குத்தின மாதிரி சுருக்கெண்டு இருக்கு அவருக்கு..

"ந்தா.. மலரு..கம்மா வாயில வந்ததக் கதைக்காத.. அக்காச்சியப் பத்தி எனக்குத்தெரியாதா.." அவரு அப்பிடிச் சொன்னாலும் அவரு மனசு கத்தி போட்டுக்கீறின மாதிரி வலிக்குது.. "ஐயோ.. அக்காச்சி.. நீ நல்லா இருக்கணுமென்றுதான உம்புருசன் பகையையும் கணக்கெடுக்காம இருக்கிறன்.. நாளைக்கு இந்த ஊருலகம் நம்ம பிறப்பப் பத்தி வசை பாடக் கூடாது எனடதுக்காகத்தானே.. ஒட்டி உறவாடாம உம் பயல் செய்த துரோகத்த மறந்து கெச்ச கட்டுறக்கு உன்ர வாசல் படி ஏறி வந்து நெஞ்சில வஞ்சுகமில்லாம வாழ்த்துக்கொன்னெனடி .. அக்காச்சி.. ஏன்..என் உசிர வாங்கப்போறியா.. அக்காச்சி.."

அமலதாசவுக்கு ஓயாம அழுதுகிண்டிருக்கிற மனசு தேற்ற ஏலாமக்கிடக்கு.

காஞ்சமிளகாயும், உப்புக்கல்லும் எடுத்து மிக்கேல் சம்மனசானவர் செபத்தச்சொல்லி பறுனாந்துக்கு முகம் தடவி விடுறா கொழும்பாங்குட்டிக் கிழவி..

பக்கத்தில் குமஞ்சான் சட்டியில் சிவப்புத்தனலாய் நாவிறு கண்ணாறு வெட்டப்போறனெண்டு முழிஞ்சு கிண்டு இருக்கிற நெருப்பில போடுறா.. அது உஸ்சு உஸ்செண்டு கருகிறதும், படக்கு படக்கெண்டு வெடிக்கிறதமா இருக்க..

"கண்ணாறுதான் பாத்தியா.. வெடிக்கிற தினுச.. கொண்டாடி அந்த மண்ணை.. நெருப்புல போட்டு பொசுக்கிறுவோம்.."

பவுணு சீலையில் முடிஞ்சு வைச்ச அமலதாசவிட காலடி மண்ணை எடுத்து பறுனாந்திட உச்சியில இருந்து உள்ளங்கால் வரைக்கும் தடவி.. பறுனாந்து மூஞ்சியில நீட்ட அவனும் த்தா.. த்தாவெண்டு மூணுமுறை துப்ப.. மண்ணை நெருப்பில போட்டுப் பொசுக்கி..

"ந்தா புள்ள.. ஆருக்கும் தெரியாம முச்சந்தியில போட்டுட்டு வா.. பவுணு தோசம் போற நினைப்பில கொண்டு போட்டுட்டு வாறா... வாறவளுக்கு பறுனாந்திட இருமல் சத்தந்தான் கேட்குது..

"ஐயோ மாதாவே.. எல்லாம் செய்து பாத்துட்டனே... நான் என்ன செய்வன்.." பவுணு கோயில இருக்கிற பக்கம் திரும்பி தலைக்கு மேல கையெடுக்கிறா....

ஆரவாரம்... துவங்கிட்டுது... நாடகத்துக்கு தொழில் எல்லாம் கட்டியாச்சு.. ஆம்புகள் கோயில வளவுக்குள்ள நாடகப் பந்தலுக்குப் போறதும் வாறதமா.. அண்ணாவியாரு ஏவலுக்கு வேலை செய்யுறதமா இருக்கிறானுக... பொண்டுகளும் அதுகளிட பங்குக்கு கோயில முத்தத்தக் கூட்டுறதும் பெருக்கிறதாமாக இருக்குதுகள்..

பொழுது சாயச்சாய.. சின்ன வாண்டுகள் பாயோட வந்து நிக் குதுகள் இடம் புடிக்கிறதுக்காக..

"கேளுங்கள் தரப்படும் தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்" மைக் செட்டுக்காரன் பாட்டுப் போடுறான்..

ராவைக்கு எட்டு மணிக்குத்துவங்கிற நாடகம் விடியப்பறம் ஐஞ்சு மணிக்குத்தான் முடியும்.. முதல் நாள் வரவுக்காரனெல்லாம்.. அந்தரிப்புல திரியறமாதிரித் திரியறானுகள்..

சாமம் நெருக்கும் போதுதான் பறுனாந்து படிக்கிற ரங்கநாதன் வரவு வரும்..

பறுனாந்து.. கண்ணமூடிக்கிண்டு வீட்டுக்குள்ள குப்புறக்கிடக்கிறான்.. அவன் கண்ணால கண்ணீர் ஒழுகுது.. நாடகத்துக்கு வரவு எடுத்தது முதல் இன்டைக்குவர படுற பாட்ட நினைச்சு அழுகிறான்..

அவனுக்கு நெஞ்சு முழுக்க நோகுது..

அன்னம் தண்ணியில்லாம ஒட்டிப்போய்க் கிடக்குது வயிறு, மனசு மட்டும் பாவப் பொறுதி கேக்கிற மாதிரி பொங்கிப் பொங்கி விழுகுது..

அமலதாக சாயஞ்சு கதிரையில் கண்ண மூடிக்கிண்டு கிடக்காரு.. கோயில் பக்கமிருந்து வற சந்தடிச்சத்தம் காதில விழ அவருக்கு நரம்பு மண்டலம் முழுக்க வலியெடுத்த மாதிரித் தடிக்குது.. அது உசிர்த்தடிப்பு..

“இந்த ஊரில நான் படிக்காம ஒரு நாடகம்... ஐயோ இத விட செத்துப்போயிரலாம்.. கைகால விளங்காமக் கிடக்கிறவன் கிடக்கிற மாதிரி கிடக்கேனே...”

கால நீட்டி உதறுறாரு..

சடக்கெண்டு எழும்பி அங்கால இங்கால பாக்கிறாரு வீட்டுக்கதவ மூடுறாரு..

பெட்டியில பெளத்திரம் பாத்து வைச்சிருக்கிற சலங்கைய எடுத்துக் காலில கட்டுறாரு..

சாரத்த தூக்கி கச்சைகட்டிச் செருகிறாரு..

நல்லா நெஞ்சு நிறையக் காத்த இழுத்து.. அத்தாடி.. புடைச்சிக்கிண்டு விரியற மார்பையும் தோளுக்கு மேல எழும்புற தேகத்தையும் பார்த்துச்சிரிக்கிறாரு..

என்ன படிச்சதோ தெரியல.. வாயத்திறந்திட்டான் மனுசன்..

“வடிவுறு சுடர்தட குட மகுடப் பிரபை
மன்னன் நானே... ரத்தின
அரியணை ஏறிட...”

ரங்கநாதன் ராசா படிக்கிற பாட்டெல்லாம் அவருக்கு அத்துபடி... போடுறாரையா கூத்து..

கொஞ்சம் கொஞ்சமா அவருக்கு மனசு நிறையுது.. கண்ணமூடி ராசு அலங்காரத்த நினைச்சுக்கிண்டு சிங்கம் மாதிரிப் பாய்ஞ்சு பாய்ஞ்சு போடுறாரு கூத்து.. அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளதுகள் என்ன ஏதெண்டு பாக்க ஓடி வருதுகள்..

“ஐய அமலதாகவுக்கு தட்டிட்டுது.. லூசுப் புடிச்ச மாதிரி மனுசன் வீட்டப்பூட்டிக்கிண்டு தொங்கித் தொங்கிப் பாயுது பாருங்க..”

விவரம் தெரியாத ஒண்ணு சத்தமாச் சொல்லுது..

அந்த மனுசன் கூத்தோடயே உசிர விட்டுரணும் எண்டு தவிக்கிற தவிப்புத் தெரியாம அடுத்தவன் பாதகமாக கதைக்கிறத கேட்கிறதாக்கு பத்துப் பேர் இருக்கத்தானே செய்வானுக..

ஆனா.. மலருக்குத்தான் அவரு படுற பாடு தெரியும்.. இந்த ஊரில இந்த முறை நாடகமெண்டு துவங்கின பிறகு மனசாலையும், உடம்பாலையும் துன்பப்பட்டு சாவுற கலைஞனெத்தானே அவ தினமும் பாத்துக்கொண்டிருக்கா..

மலரு வாசல படியில இருந்துகிண்டு அழுகிறதும்.. வீட்டுக்குள்ள அமலதாக கூத்துப்போடுறதும் பாக்கிறவன் கண்ணுக்கு வேடிக்கையாயிருந்தாலும் இது அவருக்கு சீவாதாரப் போராட்டமெண்டு மலருக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

அத்தியாயம் - ௮

சமுத்திரத்துக்கு இழப்பு மனுசன் புடிக்கிற மீன், வானத்துக்கு இழப்பு அதுவா கீழ விழுற விண்மீன், பொம்பிளைக்கு இழப்பு அவ விரும்பாத ஆம்பிள தொட்ட தேகம் என்க மாதிரி காமாச்சி பயப்படுறா..

நேற்று கிணத்தடியில பார்வையால கெடுத்த ஐயா மகன்.. இப்ப தொட்டுப்பாக்க நினைக்கிறான். இடுப்பில குடத்தோட

குசினிக்குள்ள போனபோது யாரும் பாக்காத நேரம் பாத்து அவட பின்பக்கத்தில் அவன் தட்டியதும் விறுவிறுத்திட்டா காமாச்சி..

அவசரமாய் பதறி குடத்தக் கீழ இறக்கி வைச்சவ அபத்துக்குப் பயந்த நத்தை கூட்டுக்குள்ள சுருங்கின மாதிரி சுருங்கிறா..

சீமானுக்கு அந்தக்குட்டியிட வாளிப்பான உடம்பு மேல கண்ணு ஓடுது... உச்சியில இருந்து உள்ளங்கால் வரைக்கும் வெறுபடிச்சவன் மாதிரி பாக்கிறான்..

"தொடுவோமா.. வேணமா..? நெஞ்சுக்குள்ள காமக் கண் மட்டும் தான் திறக்குது.. மத்தப்புத்திக்கண்ணெல்லாம் மூடின மாதிரி வியர்க்கிறான்..

முரட்டுத்தனமாக கைய நீட்டி அவன் தோளில புடிச்சி முன்னுக்கு இழுத்தவனிட கைய விசாத்தட்டி விடுறா காமாச்சி.. கண்பொழுதில அவ உடம்பு நடுங்கிப்போய்ச்சு.. வேர்த்துப்போறா.. உதவிக்கு யாரும் வரமாட்டாங்களா.. என்று அங்கலாய்ச்ச அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் பாத்தவனிட்ட

"காமாச்சி.. காசு.. தாறன்.. ஐஞ்சு.. பத்துரூவாதாறன்.."
அவன் கபடமாக கதைச்சு.. பைக்குள்ள கைய விட்டு காச எடுத்து நீட்டுறான்..

காமாச்சி.. அவன் கையில் இருந்து காசையும், அவனையும் மாறி மாறிப் பாக்கிறா..

"இல்ல.. சேட்ட விட்டா ஐயாட்டச்சொல்லிக் குடுப்பன்" சடுதியா சீமானுக்குப் பயம் வந்து தொற்றிக்கொள்ள

"ஐயாட்டச் சொல்லிக் குடுத்தா வேற வினையே வேணாம்.. ஓடிப்போ.. நாயென்டு..கோச்சியில ஏத்தி அனுப்பிடுவாரு.."

சத்து நேரத்துக்குள்ள ஆடிப்போன சீமான் வேகமா வெளியேறுறான்.. அவனுக்குள்ள வெறுப்பு முட்டிக்கிண்டு வந்தது.. "காசுக்கு மடங்க மாட்டமென் டுட்டாளே.. பறச்சி.. என்று பேசினவனுக்கு அவ அவனிட ஆம்புள மிடுக்க மதிக்கயிலையெண்டு ஆத்திரம் ஆத்திரமா வந்தது.. பல்லை நற நறவெண்டு கடிச்சவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.. ஐயாவுக்குத் தெரிஞ்ச அயலூர் பெரிய மனுசங்கள் எல்லாரும் வீட்டுக்கு விருந்துக்கு வாரது தெரியுது..

இந்த நேரத்தில் மறி புடிச்சவன் கினக்கா நிக்கிறது சரியில்ல எண்டு வெளிக்கிட்டான்..

பறுனாந்துக்கு குரல்வளை வீங்கிப்போயிருந்தது.. முகமெல்லம் அதைச்ச மாதிரி வருத்தம்.. தொண்டையில இருந்து சத்தம் மருந்துக்கும் வருதில.. ஆனா அவன் மனசு மட்டும் அகல நீளமாத் திறந்து கிடக்கு..

"ஊரில திறமைசாலியான கூத்துக்காரன் அமலதாசு.. சொந்தத்தாய்மாமன்.. ச்சீ.. கேவலப்படுத்திட்டேனே.. ஐயோ.. பிழை விட்டுட்டேனே.. சரியான பிழை.. தவறு.. தப்பு.. அந்த மனுசனிட உறவ வெட்டிப்பிரிச்சது பாவம்.." அவரு மனசு புண்பட்டுப் போறமாதிரி வாயடிச்சது தவறு.. தப்பு.. அந்த மனுசனிட கூத்துக்கும், பாட்டுக்கும் முன்னுக்கு நான் ஒரு தூசி.."

பறுனாந்துக்கு பத்தியம் பாத்துக் கணைச்சுப் போய்க்கிடக்கிற பவுணு இப்ப வெம்பிக்கிடக்கிறா..

"அடே தம்பி.. ஒப்புக்கு மேடையில போய் நில்லு மகனே.. யாரும் பாட்டுப்படிக்கட்டும்.. அறம் கிறம் விழுந்திரப்போகுது.. இந்த ஊரிட பெருமையக் கெடுத்திரக் கூடாதப்பு.. எதென்டாலும் அண்ணாவியாரிட்டப்போய் ஒரு வார்த்த சொல்லிட்டு வந்தூற்றன்.."
பவுணு போறதுக்கு எழும்பினா..

"அம்மா.."

"என்னய்யா.."

"எங்க போறீக.."

"அண்ணாவியாரிட்ட.."

"இல்ல.. வேணாம்.."

பவுணுக்கு விசர்ப்பத்திக்கிண்டு வந்தது.. எரிச்சலோட அவனைத்திரும்பிப் பார்த்தான்..

"நான் போறன்.. மாமா வீட்டுக்கு.."
அவன் சொல்லிக்கொண்டு எழும்பினதைப் பார்க்க பவுணுக்கு உச்சியில குளிரந்து தேகம் முழுக்க பரவின மாதிரி இருந்தது..

அமலதாசுவுக்கு சொத சொதவுண்டு வியர்த்தது.. ஒரு மணி நேரமா ஆடின உடம்பு.. அவருக்கு தலையில் இருந்து வழிஞ்ச

வியர்வ கண்ணில பட்டு எரிஞ்சது... அவரு பொத்தெண்டு சாய் கதிரையில் விழுகிறாரு... அவரிட விம்மித் தனியுற மார்பையும், வயிறையும் பார்க்க மலருக்கு பயமாயிருக்கு... மனுசன் அப்படியே கண்ணசந்து தூங்கட்டுமெண்டு நினைச்ச வெளிய வந்தவளுக்கு.. தூக்கி வாரிப்போடுது.. அவ கண்ணையே அவளால நம்ப ஏலுதில்ல..

படலையில் பறுனாந்து மரமுடியோட முன்னுக்குவர பின்னால பவுணு அக்காச்சி மூக்கச்சிந்திக்கிண்டு வந்துகொண்டிருக்கா..

"புருசனிட காலடி மண்ண களவா எடுத்துக்கிண்டு ஓடிப்போனவ.. இப்ப என்ன இழவக்கொண்டு வாறானோ தெரியவில்லையே" மலரு கூர்ந்து பாக்கிறா..

"மாமி..மாமாவெங்க..." அவன் குரல் தளர்ந்து சனஸ்வரத்தில கேக்குது.. அவன் முகமும் தொண்டையும், வீங்கிப் போய்க்கிடக்கிறத அப்பதான் பாக்கிறா மலரு..

"ஐயோ..இதென்னப்பா மேரையெல்லாம் வீங்கியிருக்கு.."
"மாமி.. மாமாவெங்க..." திரும்பவும் பறுனாந்து கலங்கின கண்ணோட கேக்கிறான்... பறுனாந்து தாமதிக்கிறானில்ல... விரசா வீட்டுக்குள்ள போனவன்.. அங்க அமலதாச சாய்ஞ்ச கிடக்கிறாரு.. கண நேரத்தில அவனுக்கு எல்லாம் புரியுது.. அடி வயித்தத்தாண்டி வெளிய விசம்பலோட வந்த அழுகையத் தடுக்க நினைச்ச முடியாம அழுது கொட்டுறான்.

"மாமா..." அமலதாசவிட காலில விழுறான் பறுனாந்து... அமலதாச கண்ண முழிச்சப் பாக்கிறாரு.

அந்த இளந்தாரி அவரிட காலில விழுந்து அழுகிறதப் பார்க்க நெஞ்ச பிசையுது..

"ஐய.. இதென்னப்பு.. சின்னப்புள்ள மாதிரி..."
நெஞ்சக்குள்ள கல்லாக் கிடந்து அமத்திக்கிண்டிருந்தது கரைஞ்ச உருகி வடிபுற மாதிரி ஒரு சுகம்...

"மாமா.. ந்தாங்க.. மரமுடி.. எனக் கேலாது மாமா.. உங்க உசுருல கைய வைச்சுட்டன்.. மன்னிச்சிருங்க.. மாமா.."

பறுனாந்து குனிஞ்சிருந்து அழுகிறான்.. நேரம் போய்கிண்டிருந்துது.. அமலதாசவிட கை பறுனாந்துட முதுகத் தடவிக்கிண்டிருந்து..

மனசுக்கு ஆறுதலா இருக்கட்டுமெண்டு போன குருசுப்புலவரு பூரிச்சப் போனாரு.. அங்க அமலதாசவும், மருமகனுமாச் சேர்ந்து உருகுற உருக்கத்தப்பார்க்க இவருக்கு குளிர்ந்து போகுது..

"ந்தாப்பு.. அதிமதுரத்த பொடியாக்கி பனங்கற்கண்டுல உரைச்ச வாயில வைச்ச தப்பினியென்டா தடு தனிஞ்ச தொண்ட திறக்குமடா.. செய்து பாத்தியா.. அமலதாச பறுனாந்துக்கு வகை சொல்லிக் குடுக்கிறதப் பாத்தா அதுக நெஞ்சக்குள்ள வைரமா ஓட்டிக்கிண்டு கிடந்த செருக்கும் கோபமும் பட்ட பட்டையாக் கழண்டு விழுகிற மாதிரி இருக்கு அக்காச்சியும், மகனோட சேர்ந்து அமலதாசவிட கையப்புடிக்கிறா..

"தம்பி.. இந்த மாயத்த சொல்லித்தர ஆளில்லாமதானப்பு உன்னட காலடி மண்ண எடுத்துக்கிண்டு போய் நாவிறு சுத்திப் போட்டன்.." அவ கேட்ட பாவப் பொறுதியில இருந்தது பரிதாபம்தான் என்று தெரிஞ்சவுடன அமலதாசவும் பொங்கி யழுகிறாரு..

"அக்காச்சி.. என் மருமகனுக்கு செய்வின செய்திட்டு நான் நாடகம் படிப்பனா அக்காச்சி.."

ஐயோ இந்தப் பவுணையா நான் பாழ் என்று நினைச்சன் மலருவும் சேர்ந்து அழுகிறா..

"அக்காச்சி.. காலடி மண்ணக் கேட்டியே.. இதுக்குப்பதிலா உசிரக் கேட்டிருந்தாலும் குடுத்திருப்பாரு தெரியாதா.. அக்காச்சி..உனக்கு.."

"ஐயோ.. போக்கத்த புருசன் சொல்லுக்குப் பயந்து என் கூடப்பிறந்த மாணிக்கத்த மதிக்காமப் போய்ற்றனே.."

இனிப் பொம்புக அழுதாக்கேட்கையா வேணும்.. பொழிஞ்ச பொழிஞ்ச அழுதுதுக..

குருசுப்புலவருக்கு இதுக படுற பாட்டப் பாக்க சிரிப்பு சிரிப்பா வருது.. அவரு எழுதிற பெரிய நாடகத்துக்கெல்லாம் ராசவரவுக்கு அமலதாசு எண்டுதான் நினைச்சிருக்காரு.. இந்த முறை அந்த நினைப்பு பாழாப்போகுதே என்ட கவலை குருசுப் புலவருக்கு இருந்தது.. இப்ப கடவுளேயெண்டு அந்தக் கவலையும் விட்டுப்போய்ச்சு.

குருசுப் புலவருக்கு அமலதாசுவிட கூத்தும், பாட்டும் பிடிக்கிற மாதிரி அவரிட ஓர்மையும், தைரியமும் பிடிக்கும்.. அவருக்கு நினைப்பு தூரத்துக்குப் போகுது..

இந்த ஊருக்கு இன்னுமொரு பேர் இருக்கு. மூவிராசா பட்டணம்... லோரஞ்சுப் புலவரு எழுதிற மூவிராசா வாசாப்பு முதல் முறையாப் படிச்ச போது வைச்ச பேரு அது..

நல்லது கெட்டதுக்கு கடவுள் நேந்து, படிக்கிற ஊர் வாசாப்பு அது.. ஊருக்குள்ள கலியாணவயசில.. படிச்சுக் குடுக்க மாப்பிள்ளை கிடைக்காம இருக்குதுகளே.. இளைஞ்சனம் வந்து பாக்க மாட்டிகளா பேச மாட்டிகளா.. எண்டு ஒரு நேர்த்தியக்கட்டி நாடகம் படிப்பானுக..

ரெண்டு கடலும் அவிஞ்சாடி போய்ச்சு.. மீனுக்கு வளைச்சா சொறியும், பாசியும் பட்டுத்துலைக்குதே.. இதக் கேப்பாரு யாருமில்லையா வெண்டு ஒரு நேர்த்தியக்கட்டி நாடகம் படிப்பானுக.. ஆத்தாடி கொள்ள நோயும், சுழிக்காத்தும் வந்து செத்து துலையுதுகளே.. காப்பாத்து தாயே எண்டு சொல்லி நேத்தியக்கட்டி நாடகம் படிப்பானுக..

ஐயோ... மூப்புல சாவு.. வராம.. பச்ச மண்ணுகள அள்ளிக்கிண்டு போகுதே.. பிரசவத்தில் சாவு வந்துருதேயெண்டு பதறிக்கிண்டு நேத்தியக்கட்டி நாடகம் படிப்பானுக.. அந்த நாளையில் நாடகமும் வாசாப்பும் தானப்பு இந்த ஊர்க்காரனக் காப்பாத்துற சஞ்சீவி.. சந்தோசம் எல்லாம்..

மூவிராசா வாசாப்பு.. அது ஒரு சாதி வாசாப்பு.. பாலனப் பாக்கப்போன மூவிராசாமார் திரும்பவும் ஏரோது கையில் போய்ச்சேராம அவுக அவுக பட்டணத்துக்கு காவல் சம்பனசானவர் கூட்டிக்கிண்டு போய் விடோணும்.. அப்பதான் வாசாப்பு முடிவுக்கு வரும்.. இந்த மூன்று ராசா மாருக்கு படிக்கிறவனுக்கு பெரிய எடுப்பு.. வாசாப்புல எத்தின பேர் படிச்சாலும் இந்த மூனுபேரையும் அவுக

அவுக வீட்டுக்கு அண்ணாவியாரும், மத்தளகாரரும், வெள்ளவேட்டிக்காரவுகளும் மேள தாளத்தோட விடியப்பறத்தில கூட்டிக்கிண்டு வாறத வழிநெடுக சனம் நிண்டு பாக்கிற வடிவப் பாக்கணும். மூனு ராசா மாரையும் வீட்டில விட்டிட்டு காவல் சம்பனசானவருக்குப் படிச்சவர அவரு வீட்டில விட்டிட்டு எல்லாரும் கலைஞ்சு போக விடிய பத்துமணியாப் போயிரும்..

இப்பிடித்தான் ஒருவருசம்.. வாசாப்பு படிச்ச நேரம் பாதிராவுல வந்து விழுந்துதப்பா மழை.. சனம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு பாயச்சுருட்டி எடுத்துக்கிண்டு கோயிலுக்குள்ள ஓடுதுக.. மேடையில் அமலதாசுவிட வரவு நடக்குது.. அந்த மனுசனுக்கு மேடைய விட்டு இறங்க மனசில்ல.. அண்ணாவியாரு சொன்னதுதான் ஞாபகத்தில் நிக்குது..

"அறம் விழுந்திரப் போகுதப்பா கவனம்."

சனம் இருந்தா என்ன இல்லாட்டி என்ன.. மழையோ புசலோ படிச்சிட்டுத்தான் விடுவன் என்ட கணக்கில அவரு படிச்ச முடிக்கிறாரு..

"சனம் பாக்காம என்னப்பா பாட்டும் கூத்தும்.."
கேட்டவனுக்கு சடக்கெண்டு பதில் சொல்லுறாரு அமலதாசு..

"அது கடவுளுக்கு தெரியாதா.. நேத்தி வைச்சுப் படிக்கிற வாசாப்புல மழை வந்தா யாருட பிழை.. அவரு அப்பிடிப் பதில் சொன்னது இப்ப குருசுப்புலவரிட மனசில ஓடுது..

"து..எப்பிடிப்பட்ட கலைஞன்.. ச்சே.. ஊர் வம்புல மாட்டி காணாமப்போயிடுவானோ.. மாமன் மருமகன் ஆட்டத்தில் இவன் ஆட்டம் நின்றுடுமோ.. அவன் சொன்னமாதிரி இந்த ஊருக்கு அறம் தான் வந்து விழுந்திருமோ.. ஒரு உண்மையான கூத்துக்காரனிட வயித்தெரிச்சல் படிக்கப்போற நாடகத்தக் கெடுத்திருமோ வெண்டெல்லாம் குருசுப்புலவர் புத்தியில அடிச்சுக்கிட்டதுக்கு.. இப்ப நல்லவிதமா முடிவு வந்திருக்கு..

பறுனாந்து.. பேயோட மல்லுக்கட்டின தினுசில சித்தத்தில் இருந்த கறுப்பு எடுபட்ட சந்தோஷம் முகத்தில் தெரிய சிரிச்சுக்கிண்டு கம்பீரமா முன்னுக்கு வாறான்.. போய்கிண்டிருந்த உசிரப் புடிச்ச நிறுத்தின கிணக்கா பழசெல்லாததையும் மறந்திட்டு அமலதாசு பறுனாந்துக்கு பின்னால வாறாரு..

“டேய்.. ரங்கநாதன் ராச வரவ பறுனாந்து படிக்கயில்லயாம்.. அமலதாகதான் படிக்கிறாராம்..” அந்த ரெண்டு வரிச்செய்தி ஊர் முழுக்கப்பரவ கணக்க நேரம் எடுக்கயில்ல..

“அத்தாடி..என்னப்பா நடந்தது..”

“ஒட்டிப்பிறந்ததுகளை வெட்டிப் போட்ட மாதிரி புடிச்ச சண்ட ஓய்ஞ்சு போய்ச்சா..?”

“ திரீரு புடிச்சவன் செருக்கு சந்திக்குச் செல்லாது என்டு சும்மாவா சொன்னாங்க..”

“அட விடுங்கப்பா.. பறுனாந்துவுக்கு தொண்ட கடடி மாமன் காலில போய் விழுந்திட்டானாம்..”

“நல்ல காலம்பு.. அமலதாச உசிரோட கிடக்கிறது.. அந்த வரவப் படிக்கிறதுக்கு அவர விட்டா யாரிருக்கா.. இதில அவரு பெருமைய இவரு சொல்லுறதா.. இவரு பெருமைய அவரு சொல்லுறதா என்ட கினக்கா மாமனும் மருமகனும் தெருவில் வாற வரத்தில் இந்த ஊரே களை கட்டுது..

உடைச்ச கச்சான ஒரு கை அள்ளி வாய்க்குள்ள எறிஞ்சு திண்டு முடிச்ச தண்ணி குடிச்ச வாயத்துடைச்சக்கிண்டு எழுப்பின கட்டளைகாரரு

“ ந்தா நேரத்துக்கு வெளிக்கிட்டு வாங்கடிகளா... சால்வ போட்டுருவாங்க..” அவருக்கு இண்டைக்கு மேடையில் ஊர்க்காரன் நடத்தப் போற மாலை மரியாதையிலதான் கண்... கட்டளைகார ரெண்டாச் சும்மாவா.. ஊர்ப்பெரிய மனுசங்க வரிசையில் முன்னுக்கு நிக்கிறவரு அவருதானே.. ஊர்ப்பெரிய நாடகம் வாசாப்பத்துவங்கி விடுறதுக்கு காரணமே தனக்கு விழப்போற மாலை மரியாதைக்குத் தானே.. அதுவும் அயல் அட்டைச்சனம் முழுப்பேரும் வாற இடத்தில் இளஞ்சனமென்டு கூடுற இடத்தில் கிடைக்கிற கௌரவத்த எந்த மனுசனும் விட்டுக்குடும்பானா.. அவருக்கு கிடைக்கிற மரியாத ஊருக்கு கிடைக்கிற மரியாத என்ட கணக்கில அடுத்தவன் பெருமையா நினைப்பான்.. சுத்தப்பட்டுக் குடியிருப்பல இருக்கிற பெரிய மனுசங்க இந்த ஊர்ல நாடகம் பாக்க வந்தா கட்டளைகாரர் வீட்டில தான் விருந்து..

காமாச்சி அதுக்கேத்த மாதிரி பம்பரம் மாதிரி சுழண்டுக்கிண்டு கிடக்கா.. சின்னக்கா செளந்தரி கைப்புள்ளயச் சாட்டிக்கிண்டு வேலைக்கு கள்ளப்படுறா.. மூத்தவனுக்கு பகட்டுக்கூட.. தின்டபீங்கானக் கூட கழுவமாட்டா.. பெரியம்மாவுக்கு கிழடு பத்திட்டுது.. காமாச்சிதான் ஈட்டுக்கும்பாட்டுக்கும்..

ஊர் மருந்து விருந்தெல்லாம் முடிச்ச கையோட கடலயப் போட்டு வறுத்துக்கிண்டு கிடக்கிற காமாச்சி. இந்த ஊரில நாடகம் பாக்கப்போறதுகள் கடலய வறுத்து எடுத்துக்கிண்டு போறதுதான் வழமை. நாடகத்த ராராவா முழிச்சிருந்து பாக்கிறதுக்கு மருந்து படிக்கிறவனிட பாட்டும், சூத்தும், அதோட இந்தக் கச்சானும்தான்..

நாடகம் முடிஞ்சு விடிஞ்சப்பிறகு பாத்தா கோயில் வளவு முழுக்க கச்சான் தோடுதான் பாக்கிற இடமெல்லாம் கிடக்கும்..

எட்டுமணிக்கெல்லாம் நாடகம் துவங்கிருமென்டு ஊர்ச்சனம் பரபரப்பா வெளிக்கிட்டுக்கிண்டி இருக்க நாடகத்திருவிழா துவங்கிட்டுது...

அத்தியாயம் - ௯

நன்ன நன்னா நானே நன்ன நன்ன..

நன்ன நான நன்ன நானே..

இலங்கு தேச மே பரவு ...

செந்நெல் விளையு மே மாரி ... பெய்ய

வள்ள லா கு மரபு ... வெற்றி

கொள் மறவர் யாமே ... செல்வோம்

பிறசாதி ராசாமார் படிக்கிற இன்னிசையும், தாளமும், வீசுசூத்தும் காதுக்கு இனிச்சக்கிண்டு ராச்சியம் முழுக்கப் பரவுது.. புதுவரவுக்காரனாக மேடைக்கு வர வர அவன் தம்பிமார் கொளுத்தற பட்டாசு வெடியில 'திருக்குத்திருக்'கென்டு புள்ள குட்டிகள் முழிக்கிறதும் விபக்கிறதும் நாடகம் நடக்குது..

தூ... பள பளக்கிற மணியுடுப்பும், கடா மீசையும், பெரிய கண்ணுமா மேடையில் வந்து நிக்கிறவனாக போடுறானையா கூத்து... மண்டலத்து மூப்புச்சவாமி கையால சால்வ வாங்கின புறகில சிரிப்பும், மிதப்புமா முன்னுக்கும் போட்ட கதிரையில் காலுக்கு மேல காலப்போட்டுக்கிண்டு கட்டளைகாரர் இருக்கிற தினுசு... சோறு

கெட்டுப்போறது பாளைக்குத் தெரியாது என்கிற கதையா அவரு பெத்த கழிசறப்பயல் உடம்பு முழுக்க காமம் சுமந்து கிண்டு திரியறது அவருக்கும் தெரியல.. அவரப்பெத்த ஆத்தாளுக்கும் தெரியல.. படிக்கிற புள்ளயெண்டு வீக்க தூக்கம் பாக்காம செலவழிக்கிறதுக்கு அது இங்க வந்து ஒண்ணும் தெரியாத அப்புறாணிக் குட்டி காமாச்சி மேல கண்ண வைச்சுக்கிண்டே திரியுது.. சீமானாம் சீமான்.. பேரும் அவரும்..

“ஐய.. தண்ணி ஆறிக்கிடக்குது... கொதிக்க கொதிக்க ஊத்தின தண்ணி..” சுடுதண்ணிப் போத்தலில் இருக்கிற தண்ணியில் கைய வைச்சப்பாத்திட்டு ராமாயி மோரையப்பாக்கிறா செளந்தரி. “புள்ளயக் கு பால் கரைக்கத் தண்ணியில்ல..” “சொன்னாக் கேக்கணும்.. போத்தல் சரியில்லயெண்டு சொன்னந்தான..” நாடகம் பாக்கிற குஷியில் நழுவுறா அக்காக்காரி.. “சரிக்கா.. நான் போறன்.. தண்ணி வைச்ச ஊத்திக்கிண்டு வாறன்..” காமாச்சி சொல்ல

“ஞ்சே.. தனியாப்போவியா..”

“ம்... பக்கத்தில்தான.. வாறன்” காமாச்சி சுடுதண்ணிப் போத்தலக் கையில் எடுத்துக்கிண்டு வெளிக்கிட்டா..

“யாருப்பா அது.. கூட்டத்தில் எழும்பித்திரியுறது..”

“பெரிய வீட்டு வேலக்காரப்புள்ள..”

காமாச்சி படுத்திருக்கிற புள்ளகளைத் தாண்டி, கால நீட்டிக்கிண்டிருக்கிற கிழடுகளைக்கடந்து மாத்தி மாத்திக்கால வைச்ச, கூட்டத்த விட்டு வெளிய வந்துட்டா..

கோயிலில் வளவு முட்டின சனம்... வளவுக்கு வெளியயும் ஆக்களிட நடமாட்டம் தான்... கோயில் ரோட்டில் இருந்து கிழக்கால மூணு சந்து நள்ளி பெரிய காரை வீடு... கட்டளைகாரரிட வீடு... வீடு வரைக்கும் நாடகம் படிக்கிற சத்தம் குழாய்க்கோனில் கல கல வெண்டு நல்லாத்தான் கேட்குது..

கூட்டத்தில் பிராக்குப் பாத்துக்கிண்டு நிண்ட சீமான் கண்ணில் காமாச்சி வீட்டுப்பக்கம் தனியாப்போறது தெரியுது.. நாக்கத்தொங்க விட்டுக்கிண்டு நாய்மாதிரி மோப்பம் படிச்சுப் படிச்சு காமாச்சிக்குத்தெரியாம இருட்டுல மறைஞ்சு மறைஞ்சு அவனும் போறான்.

நம்ம வீடா இருந்தாலும் அதில் ஆக்கள் இருக்கிற போது அது குவலயமாத் தெரியும்... ஒரு குஞ்சு காக்கா இல்லாம தனியாக் கிடக்கும் போது.. அதுவும் இருட்டுல பேய் மண்டபம் மாதிரித்தான் தெரியுது.. வெளிக்கதவத்திறந்து வீட்டுக்கதவையும் திறந்து இருட்டுல தடவித்தடவி குசினிக்குள்ள போறா காமாச்சி அடுப்படியில் இருந்த நெருப்பட்டிய துழாவி எடுத்துத் தீட்ட அது சீறிக்கிண்டு பத்தின வெளிச்சத்தில்... அவசரமா லாம்பத் தேடி எடுக்கிறா.. லாம்பக் கொளுத்துறா..

“அப்பாடா.. இது போதும்..” இருட்டில் கிடைக்கிற வெளிச்சம்தான் இப்ப அவளுக்கு ஆறுதல்..

“ச்சீ.. ரெண்டும் அல்லியம் மாதிரி இருந்து கிண்டு நம்ம உசிர வாங்குதுக..” காமாச்சி மனசில் நினைச்சத வெளியில் சொல்லித்திட்டுறா... அவ திட்டுறத இருட்டுத்தான் கேக்குது..

“அட.. பாவம் தனியாப் போகுதே குமரு... கூட மாட உதவிக்கெண்டு வந்தா என்னவாம் அவளுகளுக்கு.. அவு புள்ள குடிக்கிற பாலுக்கு நான் கிடந்து சாகணும்..” அவ பக்கத்தில யாருமில்லாத தையியத்தில கொஞ்சம் சத்தமாகவே திட்டுறா..

அடுப்பு மூட்டி தண்ணி வைச்ச அதையே பாத்துக்கிண்டு நிக்கிறா காமாச்சி, அவளுக்கு கோயில் வளவில் படிக்கிற நாடகப்பாட்டு தெளிவாக்கேட்டுக்கிண்டு இருக்கு... அடுப்பு வெளிச்சமும் கதகதப்பும் தான் துணை மாதிரி ஒரு நினைப்பு..

சாத்தின கதவத்தள்ளித் திறந்து கிண்டு பூனை மாதிரி மெதுவா நடக்கிறான் சீமான், வீட்டுக்குள்ள.. குசினி வாசலில் நிண்டு பாக்கும் போது.. அடுப்பு வெளிச்சத்தில் மோகினி மாதிரி நிற்கிறா காமாச்சி.. அவ உடம்பு பூரிப்பும் வளப்பும், சீமானுக்கு ‘சுர்’ ரெண்டு உச்சந்தலையில் காமத்த ஏத்துது.. அவ உருவத்துக்கு ஒளிவட்டம் மாதிரி நெருப்பு வெளிச்சக் கோடு போட்டுக்காட்டுறதப்பாத்து அனலாக் கொதிக்கிறான்... அவ பருவத்து செழிப்ப அப்பியே அள்ளிக்குடிக்கணும். அலபாயுது ஆசை.. பய ஒசைப்படாம கிட்ட வாறான்.. அவனுக்கு மட்டும் இப்ப தெரியுற அவ பின்னறகு அவனத் திக்கு முக்காட வைக்குது... பாவியல்லுக்கு பாவமும் தெரியல பழியும் தெரியல.. புத்தி பித்துப்

படிச்சுப் போய்ச்சு.. பின்னால இருந்து அவ தோளில் கையப்போடுறான்.

"ஐயோ.." சடக்கெண்டு திரும்புறா காமாச்சி.

"யாரு.." அடுப்பு வெளிச்சத்தில் தெரியுற அவனிடமுக்கத்திலகண்ணு ரெண்டும் பளபளத்துச் சுழலுது..

"ஐயா.. புள்ளயக்குப் பால்.. சுடுதண்ணி.." அவளுக்கு தொண்டைக்குழிக்குள்ளேயே வார்த்த சிக்குது.. சத்து நேரத்திலபடபடத்துப்போறா..

"சச்சீ.. வராமவிட்டுருக்கலாம்.. சனியன்கள் தனிய அனுப்பிட்டுதுகளே.." அவளுக்கு அவனோட போராட முடியாது என்கிறது தெரிஞ்சு அழுகிறா.. கிட்ட வாரவளத்தள்ளி விட அவ மனசுக்கு திராணியில்ல.. "ஐயோ.. அவுக் எந்தப்பெரிய ஆக்கள்.. பணிஞ்சு நிண்டு சேவகம்செய்யுற நாம எப்பிடி" ஆபத்து நேரத்திலயும் பாழாப்போன அடிமைத்தனம் விலக மாட்டேன்குது. சீமானுக்கு அவ மனசு படுற பாட்டப்பத்தி என்ன தெரியும்.. இரும்புல வார்த்தவன் கினக்கா எதிரே நிக்கிறான்.. அவன் அவ கையப்படிச்சு கிட்ட இழுக்கும்போது.. அவ எதிர்ப்புக்கு ஈடுகடுக்க கொஞ்சம் பெலன் தேவைப்படுது.. "காமாச்சி.. வா.. ப்ளீஸ்.." கொழுப்புல படிச்ச இங்கிலீசு கதைக்கிறான்.. காமாச்சி பின்னால அடுப்போட அணையுறா.. அவன் அவசரமா அவள அணைக்கிறான்.. அவ மெளனப் போராட்டம்..தோ..ற்..றுப்போகுது..

மேடையில் அருளானந்தருக்கு அடி வரவு நடந்துகிண்டிருக்கு அவரு அடிவாங்கிப் படிக்கிறாரு..

நேசமிது நாதா வாச மிறை வேதா

தேசம் பவம் போக்க

காசினியில் வாராய்..

நன்ன நன நானா நன்ன நன நானா..

நன்ன நன நானா நன்ன நன..

ஆத்தாடி அவரு மூச்சு வாங்கி வாங்கி துடி துடிச்சுப்படிக்கிற பாட்டில சனம் விம்மிக்கிண்டு கிடக்குது.. மழுவன் ரெண்டு பேரு

முழிஞ்சு முழிஞ்சு மாறி மாறி அவரப் போட்டு சவுக்கால அடிக்கிறானுக..

அந்த நேரம்தான் காமாச்சி வேர்த்து விறுவிறுத்து செளந்தரிக்குப் பக்கத்தில் வந்து ஓட்டிக்கிண்டிருக்கா..

"ஏண்டி சில்லெண்டு வேர்க்குது.."

"ஒண்ணுயில்லக்கா.."

"பயந்திட்டியாக்கும்.."

"ம்"

"சரி..சரி.. கொண்டா..". அவ கையில் இருந்த சுடுதண்ணிப் போத்தல வாங்கி அவசரமாய் பின்னைக்கு பால் கரைக்கிறா செளந்தரி..

நன்ன நன நானா... நன்ன நன நானா..பிற்பாட்டுக்காரன் தருவத் திருப்பி திருப்பி படிக்கும் போது.. அந்த மகராசனாரு முன்னாலயும், பின்னாலயும் தள்ளாடிக்கீழ விழுறாரு..

"ஐயோ அருளானந்தரே. ஏகவே.." புள்ள குட்டிக கையெடுத்து அழுதுக..

காமாச்சியும் கண்கலங்கி தேம்பியழுகிறா..

"நதா.. ஏய்.. காமாச்சி.. அது நடிப்புடி..அது சவுக்கில்ல சணல்.. உண்மையாவா அடிப்பாங்க.. எல்லாம் நடிப்பு .." செளந்தரி சொல்லும்போது காமாச்சிட நெஞ்சு குமுறுது..

அவளுக்குத் திரும்ப திரும்ப அந்த நினைப்புத்தான் ஓட்டிக்கிண்டு இருக்கு..

சேரியில் சரபு வயித்தில் பிறந்த காமாச்சிக்கு பெரிய வீட்டு சகவாசம் இல்லாம இருந்திருந்தா ஒருவேளை யாரோ ஒரு ஆம்புள சபலத்தில் தொட்டுட்டான் என்று அடங்கிப்போயிருப்பா.. ஆனா.. இப்ப பெரிய வீட்டிலயே இருக்கிறதில் என்னவோ அவ மனசு காயுது.. பெரிய வீட்டுப் பொண்ணாகவே அவ தன்னை நினைக்கத் துவங்கியிருந்த படியால அவளுக்கு அழக அழகையா வருது... அந்த வீட்டு நாகரீகம், பழக்க வழக்கம் இந்த ஊர்க்காரன் தனக்கெண்டு வைச்சிருக்கிற உசந்த கலாசாரம், பண்பாடு எல்லாம் அவ உடம்பிலயும் குணத்திலயும் சேர்ந்திட்டுது..

முதல் ராவு நாடகம் முடிஞ்சு போய்ச்சு.. வீட்டுக்கு வந்த காமாச்சிக்கு மூஞ்சி சரியில்ல..

"ஏண்டி பேய்க்கழுத மூஞ்சியத்தாக்கி வைச்சுக்கிண்டு தேவாங்கு மாத்.. வீட்டுக்கு வந்த மத்த ஊர்க்காரங்களுக்கு தேத்தண்ணி குடுக்காம சோம்பிக்கிடந்தவளப் பாத்து கட்டளைகாரரு பேசறாரு..

சௌந்தரிக்கு மனசுக்குள்ள 'திடுக்' கெண்டு படுகிது..

"இந்தக்குட்டி ராத்திரியில இருந்து சரியில்ல.. துனியக் கழிப்பிலதான் மிதிச்சிட்டானோ என்ன கொள்ளையோ.."

கிட்டப்போய்.. கேட்கிறா.

"சொல்லு.. என்னட்டி நடந்துது.."

கொஞ்ச நேரம் பேச்சு மூச்சில்லாம இருந்த காமாச்சி உடைச்ச தெறிச்ச மாதிரி குமுறி அழுகிறா. அவ முகத்த முடிக்கிண்டு அழுகிறதப் பாத்து பரிதாபப்படுகிறதா எரிச்சல் படுகிறதா வெண்டு புரியாம நிக்கிறா சௌந்தரி..

காமாச்சி அழுகையோட சொன்ன விசயம் சௌந்தரி நெஞ்சில ஈட்டியால குத்துது..

"எங்க அந்த நாயி..!" சௌந்தரி இப்ப அவ தம்பி சீமானத் தேடுறா.. இத்தவரைக்கு அவன் வீட்டுக்கு வராம வெளியிலயே சுத்திக்கிண்டு திரிபுறான்..

நாடகக்களரிக்குள்ள ரெண்டாம் ராவுப்பரபரப்புல ஓடித்திரியுறானுக... கள்ளுச் சாலாவுக்குள்ள பச்ச முளகாயும், வெங்காயமும் அம்பாரம் வெட்டிப்போட்டு ஊறவைச்சிருக்கானுக.. கள்ளு குளிந்து போய்க் கிடக்க..

வேர்த்து விறுவிறுத்து மேடைய விட்டு இறங்குறவன் ஓடிவந்து முடாவுல உள்ளத அள்ளிக்குடிக்கிறான்.. அது உலக உஸ்செண்டு உறைச்சிக்கிண்டு இறங்குது.. முத்து வெள்ள அரிதாரம் பூசி நாடகம் படிக்கிறவனுகளுக்கு தொண்டச்சூட்டத்தணிக்கிற மருந்து அதுதான்..

"நதா.. பாத்து அளவாக்குடி.. கவனம்.. வெறியாப் போச்சென்டா கூத்து மட்டும்தான் வரும்.. பாட்டு வராது.."

எச்சரிக்கிற பெரிசுகளும் அத ஒரு முடக்கு அள்ளிக் குடிக்காமப் போறாங்களில்ல..

அருளானந்தர் நாடகத்தில் ரெண்டாம் ராவுக்கததான் விசேசம்.. ரங்கனாதத் தேவனும், சௌனாதிபதி குமாரப்பள்ளியும் போடுற அட்டகாசம்.. தடியத் தேவனிட ஆக்கனும் ரங்கனாதனிட ஆக்கனும் போர் செய்யுற காட்சி.. அருளானந்தர்க்கிணத்தில இறக்கி வாத செய்யுறதும், கற்பாறையில் போட்டு வறுத்தெடுக்கிறதும் ரெண்டாம் ராவு நாடகத்தில்தான் வரும்... காட்சிக்கு காட்சி பயாஸ் கோப்பில் படம் பாக்கிறதுகினக்கா பரபரப்பா இருக்கு..

குதிரையேத்தச் சண்டக்காட்சியில அமலதாசுவும் குமாரப்பள்ள தாழையாரும், போடுற கூத்துக்கு மத்தளச்சத்தமும், கிண்கினியோட பிற்பாட்டுக்காரன் குடுக்கிற தருவும்.. ஆத்தாடி பாக்கப்பதினாறு கண்வேணும்.. கண்ணாடிக் கலர்ப் பேப்பர் போக்கசில போட்டு சுத்திறாரு அம்புறோசு.. சபாஷ்டா..

மேடைக்கு பக்கத்தில் கதிரையப்போட்டு நாடகம் பாத்துக்கிண்டிருந்த குருசுப்புலவருக்கு அது நாடகமாத் தெரியவில்ல. அது சீவியமாத் தெரியுது.. நெஞ்சு குமுறிக் குமுறி விழுகிது.. போர்க்களத்தில் அவரும் போய் நிக்கிற மாதிரி துறுதுறு வெண்டு நரம்பு மண்டலம் புடைக்குது.. அவரு எழுதின நாடகம் காவியமாய் போகுதெண்டு பூரிப்பு.. இப்ப அவரிட புத்திக்குள்ள இருந்து மனசாட்சி கதைக்குது..

"அப்பா குருசு.. நீ பெரிய புலவன்தான்டா.. பிறந்தா உன்ன மாதிரிப் பிறந்து உன்னமாதி வாழனுமடா.. இனி.. நீ.. செத்தாலும் பரவாயில்ல.."

நினைப்புக்கு ஏத்த மாதிரி உடம்பு பாரம் குறைஞ்ச நேத்து இருந்த கையுளைச்சல் காணாமப் போய்ச்சு..

'சுரீர்' எண்டு நோவுற நெஞ்சில அருளானந்தரே வந்து தடவி விடுற மாதிரி இருக்க கண்ண மூடுறாரு.. இப்ப.. பறக்குறாரு.. தூரத்தில் தெரியுற அந்த வெளிச்சம் கிட்டக்கிட்ட வருது..

அவரிட தலை சாய்ஞ்சு.. கீழ விழும்போது.. 'ஐயோ..ஐயா..'அந்த மனுசச் சத்தத்த கேக்கிறதுக்கு அவரிட பிராணன் இப்ப அவரிட்ட இல்ல..

யாரோ ஒருவன் கத்துறான் "குருசுப்புலவரு செத்துட்டாரு.. நாடகத்த நிப்பாட்டு.."

நாடகத்தில் உடையத் தேவன் வரவுக்காரன்.. வாயடைச்சப் போய் நிக்கிறான்.. நாடகம் நிண்டு போய்ச்சு..

குருசுப் புலவர் செத்த சேதி மன்னார் ராச்சியம் முழுக்க பரவிட்டுது... காத்தோட பரவுற தீ மாதிரி தலைமன்னாரு, கட்டுக்காரன் குடியிருப்பு, நடுக்குடா, துள்ளுகுடியிருப்பு, கிழக்கால சிறுத்தோப்பு, கரிசல், தாராபுரம், எருக்கலம்பிட்டி, எல்லா இடத்திலும் சனம் கதைக்குது..

"ஐயோ... அருமந்த நாடகத்த முழுக்கப் பாக்க ஏலாமப் போய்ச்சுதே.." குருசுப் புலவரிட அருமைபெருமதெரியாதவன் பாக்க ஏலாமப் போன நாடகத்தத்தான் நினைக்கிறான்... குருசுப் புலவர் யாரு எவரு எண்டு தெரிஞ்சவனாக அவரிட உசிருபோன தத்தான் பெரிசா நினைக்கிறான்..

மூக்கச்சிந்திக்கிண்டு செத்த வீட்டுக்கு ஓடி வாற சனத்தப்பாத்தா செத்தமகாராசரு யாருண்டு மத்தவனுக்கு தெரியும்.. பேசாலைக்கு நாடகம் பாக்க வண்டி கட்டி வந்த புறத்தியான் ஒருவனும் போறதுக்கு வண்டி அவுக்கிறானில்ல.. அத்தின பேரும் செத்த வீட்டில போய் நிக்கிறானுக..

"டேய்.. நாடகப்பந்தல் சாமானையெல்லாம் தூதானமா எடுத்து வையுங்கப்பா.. பிச்சச்சோறு முடிஞ்சப்பிறகு மங்களம் கட்டி நேத்தி அவுக்கணும்..." கட்டளைகாரர் வந்த முழுச்சனத்துக்கும் அறிவித்தல் விடுறாரு..

செத்த வீட்டுப் பந்தல் போடுறதில இருந்து மையத்தக் கொண்டு போய் தாட்டுட்டு வரும் வரைக்கும் இருக்கிற வேல எல்லாத்தையும் ஊரவன் தான் செய்யணும்.. அவரு சொல்றபடி நாமுந்தி நீமுந்தியெண்டு இழுத்துப் போட்டுக்கிணு வேலை செய்யுறானுக..

"ந்தப்பு.. நல்ல மனுசன் சாவு இப்பிடித்தானப்பு இருக்கும்.. ஊரக்கூட்டி வைச்சு பெருமப்படுற நேரத்தில சாவு வந்திருக்கு.. மனுசன் பூரிப்புல செத்துப்போனாரு.."

"நாடகம் இந்த முற அமைஞ்ச மாதிரி ஒரு முறையும் இல்ல.."

"அவருக்கு அமலதாக.. ரங்கநாதன் வரவப் படிச்சதில சரியான சந்தோசம்.. சே.. செத்துட்டாரு.."

"சரியப்பு.. ஊர் சேர்ந்துதாப்பு அடக்கச்சடங்கு.. மத்தச்செல வெல்லாம் செய்யணும்.."

செத்த வீட்டுக்கு வந்துகன் எல்லாம் கூடிக்கூடி இருந்து நல்லது கெட்டது எல்லாம் தான் கதைக்குது..

"ஏண்டி பொம்புளகளா.. பிரேதத்தக் கழுவணும் விடுறீகளா.." பெரிசு ஒன்னு சத்தம் வைக்க நாலு பேரா தூக்கிக்கிண்டு வெளிய வாறானுக..

பிரேதத்தக்கமுறதுக்கு மறைப்புக் கட்டினா அந்தப் பக்கம் சின்னஞ்சிறுகளப் போக விடாதுகள்.. பிரேதம் கமுறதுக்கு எல்லா ஊரிலும் ஒண்ணு ரெண்டு ஆம்புளகள் இருக்கானுக.. சாராயத்தக் குடிச்சிட்டுத்தான் வேலய ஆரம்பிப்பானுக.. அப்புக்காத்து மாதிக் கதைக்கிறதுக்கும் பெரிய சேச்சன் மாதிரி வெட்டுறதும் கிழிக்கிறதுக்கும் எங்க இருந்து விவரம் படிச்சானுகளோ தெரியாது... வேல சத்தமா இருக்கும்..

கமுவித்துடைச்சு சவரம் செஞ்ச உடுப்பாட்டி பொட்டிக்குள்ள வைச்சு அவனுக அழகு பாத்து.. வீட்டுக்குள்ள தூக்கிக்கிண்டு வந்தா இருக்கிற பொண்டுகள் வைக்கிற ஒப்பாரி கூப்பாடு போல இருக்கும்.. "இனி ஆகுறதப் பாப்பம்." கட்டளைகாரரிட தலைமையில பிரேதம் கொண்டு போற வழியெல்லம் தோரணம் கட்டி தண்ணி தெளிச்சு.. குருத்த மண்தூவி.. ஊர்வலத்தில் போறவுக எல்லாம் கறுப்புத்துண்டு குத்தி.. குழாய்க்கோனில இரங்கப்பா படிச்சு.. சும்மாட்டியார் வீட்டு டெக்டர்ச் சோடிச்சு ஊர்தியாக்கி.. த.. மகராசனிட கடைசி ஊர்வலம் போகுதையா.. அம்பாரம் சனத்தோட..

அத்தியாயம் - ௩

பெத்தது புள்ளியில்ல... பாவம்.. என்ட கணக்கில கட்டளைகாரர் யோசிக்கிறாரு.. அவரிட மகன் சீமான் செய்த அநியாயத்தக் கேட்டதும் மனுசன் துடிச்சுப்போனாரு..

“அடப் பேதில போவான..பொம்புளைக்கு ஆசுப்பட்டு பறச்சியோடயா போனா.. அது புள்ளத்தாச்சியா போனா கட்டியமுலியா.. மானம் போயிருமடா..தூக்கிலதான் தொங்கணும்...” குமரு வாழ்க்கய கெடுத்துட்டானேயெண்டு அழாம... அவரிட மானம் மரிபாத போயிரு மெண்டு அழுகிறாரு. இது நியாயமா ..? பத்தாக் குறைக்கு கட்டளைகாரரு பொஞ்சாதி கண்ணவிஞ்ச கத கதைக்கிறா..

“வீட்டு வேலைக்கு ஆள் வேணுமெண்டு நானா சொன்னன். அதுவும் கண்ணுக்குள்ள குத்துறமாதிரி குமர்ப்புள்ளதான் வேணுமெண்டு யாரு சொன்னா..?”

இவ்வளவு நானும் அதச்செய்..இதச்செய்யெண்டு ஏவல் செய்த மூத்த அக்காக்காரி..

“ஆம்புள இருக்கிற வீட்டில பொம்புள அடக்க ஒடுக்கமா இருந்திருக்கணும்..” இப்பிடி வாயில வந்தமாதிரியெல்லாம் கதைச்ச அலுக புள்ளய்க்கு வக்காலத்து வாங்குதுகள்..இதுல கட்டளை காரரிட இளையவ செளந்தரி மட்டும்.. காமாச்சியப் பாத்து பெருமூச்சு விடுறா..

கட்டளைகாரர் குந்தியிருந்து யோசிச்சாரு..

“ நடந்தது நடந்து போய்ச்ச.. அதுக்காக பெத்த ஆண்குட்டியக் காட்டிக் குடுத்து.. சீரழிய ஏலுமா..? அது புடிச்சக் கேட்டவுடனே..கையெடுத்துக் கும்புடுது.. பாத்தாரு.. கட்டளைகாரரு.. முதல் வேலையா விவகாரத்த வீட்டுக்குள்ள வைச்சிருக்காம வெளிய அனுப்பணும் என்கிற பேரில கோணானக் கூப்பிட்டனுப்பிறாரு.. என்ன ஏதெண்டு பதறிக்கிண்டு ஓடியாறான் கோணான்..

“ ந்தா.. உம்புள்ளய சாதி பாக்காம, தூக்கு எண்டு பாக்காம வீட்டில வைச்சிருந்தன்... போதும்... கூட்டிக்கிண்டு போ..”

“ சாமி.. பாதகத்தி என்னசெய்தா சொல்லுங்கய்யா.. வெட்டிப்போடுறன்..”

“ அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல... நீ கூட்டிக்கிண்டு போ..” கோணான் கிடந்து அலபாயுறான்..

“ஏண்டி சிறுக்கி மவள.. வா இங்க..”

தலையக் குனிஞ்சுகிண்டு அது வந்து நிக்ருது..

“ ஐயா நமக்கு கும்புடுற சாமி மாத்.. என்ன கருமாந்தத்த செய்த சொல்லு..”

கட்டளைகாரருக்கு காமாச்சி வாய் துறந்திருவாளோ என்ட பயம்.. வந்துட்டுது.. ஆனா.. காமாச்சி வாய் துறக்கயில..

“ கோணான்.. வா..”

கட்டளைகாரரு அவனத்தனியாக் கூட்டிக்கிண்டு போறாரு..

“ ந்தா.. உம்புள்ளய எம்புள்ளமாதிந்தான் பாத்தன்.. அதுக்கு கொஞ்சம் களவாணிக் குணமிருக்கு... வைச்ச சாமான் வைச்ச இடத்தில இருக்குதில.. ந்தா..” அவரு கையில வைச்சக்காட்டினது ஒரு தங்கச்சங்கிலி... அரண்டு போனான் கோணான்..

“ ம்.. இது..அவ பெட்டியில இருந்தது.. சரி.. சரி.. அதுட்ட ஒண்ணும் கேக்காத.. நீ புள்ளயக் கூட்டிக்கிண்டு போ..” கோணான் பல்ல நறநற வெண்டு கடிக்கிறான்..

“ ஆத்திரப்பட்டாத கோணான்.. சின்னப்புள்ள கைய வச்சிட்டா... போ... கூட்டிக்கிண்டு போ..”

இவ்வளவு நானும் வெள்ள மனசோட இந்த வீட்டுக்கு சேவகம் செய்ததுக்கு தீர்க்கிற தீர்ப்பா இது.. செளந்தரி மனச நோகுது..

“ வீட்ட விட்டுப் போற காமாச்சிக்கு வயித்தில சும ஏறிச்சென்டா.. அந்தப்பழிய யாரு சுமக்கிறது..

“ ச்ச.. சேரிக்குப் போறவ எப்பாடு பட்டா நமக்கென்ன.. யாரும் கேணப்பயல் சுமந்துட்டுப் போறான்..” எல்லாருக் குள்ளயும் கபடம் கதைக்க.. அந்த வீடு மௌனமா அவசங்கப்படுற மாத் இருக்கு.. “ கடவுளே.. அப்பிடியொண்ணும் வந்திரக்கடாது..”

வெய்யில் சாய்ஞ்சு போற நேரம்.. வேல வெட்டிக்குப்போன சேரிக்காரப்பயக எல்லாம் வீடு தேடி வாற நேரம்..இவனுக் வீசி வேலைக்கும் கூலி வேலைக்கும் போயிட்டு வாற வரத்தில தவறணை

சாராயக்கடையின்னு திரிஞ்சு குடிச்சிட்டுத்தான் வருவானுக.. உருப்பனங்கெட்டவனுக..

இந்த ஊருக்குப் பொழைப்புத் தேடி வந்த சந்தியாக்காரனுகளில் ரெண்டு சாதிக்காரனுக இருக்கானுக.. கடக்கரையில் கரவலையில் கிடந்து மாயுறவனுகளும் சந்தியாக்காரன்தான்.. ஊரக்குள்ள மனுசக்கழிவ அப்புறப்படுத்தி துப்புரவுத்தொழில் செய்யுறவனுகளும் சந்தியாக்காரனுகள்தான்.. ரெண்டு சாதிக்காரனுகளும் ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தன் சொந்தமுமில்ல.. பந்தமுமில்ல.. இப்ப சேரிக்குள்ள இருக்கிறவனுகளுக்கு வந்து சேர்ந்த விதியக் கேட்டிகளா..?

மிருக சாதி வந்த மாதிரி கறப்பு ஜீப்பு வந்து சேரிக்குள்ள நிக்ருது.. யானை பாக்கிற மாதிரி வந்து கூடுது சேரிச்சனம்.. சின்னாஞ்சிறுசுக

“ஊம்..ஊம்..” யின்னு சத்தம் போட்டுக்கிண்டு ஜீப்புக்கிட்ட ஓடி வாறானுக..ஏதோ.. இது விவகாரம்தான் என்ட கணக்கில் சேரித்தலைவன் மாரியும், சனமும் நிதானமா வந்து எட்டத்தில நிக்கிறானுக.. குழாய்ச் சட்டயோட வெள்ளக்காரன் தொப்பியும் கறப்புக் கண்ணாடியுமா ஜீப்பில் இருந்து இறங்கிறவர்தான் பெரிய அதிகாரி.. அவரு இறங்கி பூச்சிகளப் பாக்கிற மாதிரி இவனுகளப் பாக்கிறாரு. மாரி..முன்னுக்கு வாறான்..

“ ந்தா.. பள்ளிக் கூடத்துக்கு இந்த இடத்த எடுக்கச்சொல்லிட்டாங்க..”

“ யாரு சாமி..”

“ யாரா.. கவர்மென்டுதான்..”

“ அப்ப குடியிருக்கிற இடத்த விட்டு எங்கிட்டுப் போறது..”

அதிகாரி மோவாய்ச் சொறியுறாரு..

“ ம்.. அதுக்கு ஊர்ப்பெரிய மனுசங்களோட கதைச்சு ஒரு ஏற்பாடு செய்யுறோம்.. இந்த இடம் வேணும்.. நீங்க போங்க..”

அவரு சொல்றதக் கேட்டிட்டு இருளன் மயன்.. இளந்தாரி பளிச்சின்னு கேட்கிறான்..

“ நீங்க எழும்பிப் போவெண்டா..போகணுமோ.. ஐயா..கேளுங்கய்யா.. நாங்க பொறந்ததே இங்கதான்... நீங்க சொல்றமாதிரிப் போக முடியாது..”

வந்த அதிகாரியிட மூஞ்சிக்கு முன்னுக்கே சொல்லிட்டுப் போறான் அவன்..

கோணான் மப்புல கதைக்கிறான்..

“ ஐயா குடியிருக்கிற வீட்டப்பிரிக்கிறீகளேய்யா..”

அவன் பெருந்தூட தெரிய சண்டிக்கட்டுறான்..

வந்த அதிகாரியும் லேசுப்பட்டவரில்ல.. ராங்கியாத்தான் கதைக்கிறாரு..

“ ந்தா.. பாருங்க..இது அரசாங்கக்காணி.. வெளங்கிச்சா.. பள்ளிக்கூடத்துக்கெண்டு அரசாங்கம் கேட்குது.. குடுக்கணும்..”

அத அவரு சொல்ல.. மத்தவங்க காச்சு மூச்செண்டு சத்தம் போடுறானுக.. வெவெலத்தப்போனாரு அதிகாரி..

ஆண்டிதான் அவனுக்குள்ள வயசாளி.. அவனுக்கு நாத்முதமுத்தது..

“ ந்தா.. பெரியவர.. நீங்களளாம் நாலு படிப்பு படிச்சவங்க.. அம்பது அறுவது வருசமா குடியிருக்கிற எங்கள எழும்பச்சொன்னா எப்படி...? இது உங்களுக்கு அநீதியின்னு தெரியுதா..? தெரியலையா..?அவன் கேட்டதில் இருந்த நியாயம் அதிகாரிக்கு விளங்க அவருக்கு மூஞ்சியில் சயாடயில்ல.. அவரு ஜீப்பில் ஏறினாரு.. கூட வந்தவனுகளும் தாட் பூட்டென்று ஏறினானுக.. ஜீப்பும் முறைச்சிக்கிண்டு போகுது..

அடுத்த நாளை அரசாங்கத்து ஆளுக ஐஞ்சாரு பேரு நட்டுமரம் முன்னுக்கம்பியோட வாறானுக.. அங்கொரு மரம் இங்கொரு மரமா ஊன்டுறானுக.. கறப்புப்பொட்டியில் புளுத்தொங்கின மாதிரி இழுத்து விட்ட நாடாவப் புடிச்சு அளக்குறானுக.. பூமி புளுங்கி போய் கிடக்கிற வெய்யிலில் நிண்டு அரசாங்க வேல செய்யிறவனுகளோட குடையப்புடிச்சிக்கிண்டு சலமோன் மாஸ்டரரும் வந்து நிக்காரு..

சேரிக்குள்ள இருக்கிற பயலுகளுக்கு பத்திக்கிண்டு வருது..

“ பெரிய மனுசன் செய்யுற வேலயா இது..?”

“ டேய் கப்புக்கால் போடாத.. நிப்பாட்டு..”

இருளாண்டி சத்தம் போடுறான்.. அவன் போடுற சத்தம் கேட்டு பாண்டியும்,முத்துக்கிருஷ்ணன், முருகாண்டி மூணு இளந்தாரி மாரும் மண்வெட்டி, அருவாளோட ஓடிப்போறானுக..

"ஏய் நிலலுப்பா.. நிலலு.." விசயம் அசம்பாவிதமாயிருமோ வெண்டு பயந்து சலமோன் மாஸர் சத்தம் போடுறாரு..

"ந்தா..டேய்..டேய்.. கதைச்சப் பேசுறத விட்டுப் போட்டு அருவாக்கத்தி தூக்குவீகளா.. பறப்பயலுகளா.."

"ஏன்.. கலகம் பொறந்தாத்தான் நாயம் பொறக்கும்.."
முருகாண்டி மட்டு மரியாதையில்லாம கத்திய ஆட்டி ஆட்டிக் கதைச்சது.. அவருக்கு ஆகாசம் இடிஞ்ச விழுந்த மாதிரி அதிர்ச்சி..

"அட.. கையக் கட்டி வாயப்பொத்தி நிக்கிற பறப்பயலுகளுக்கு எட்டிரா வந்துது... இவ்வளவு தைரியம்.."
ஆடிப்போனாரு மனுசன்.

கொஞ்ச நேரத்தில கட்டளைகாரரு, விதானையாரு, வெள்ள வேட்டிக்காரவுக எல்லாரும் புக புகவெண்டு வந்து சேர்ந்தாங்க அந்த இடத்துக்கு..

"யார்ரா..அவன்..கத்தியக் காட்டிக்கதைச்சது.."

"ந்தா..இந்தப் பயபுள்ளதான்.."

விதானையாரு கை வைக்கிறதூக்கு முந்தி..அவ அப்பன் இருளன்... முந்திக்கிண்டான்... முருகாண்டியப் புரட்டு புரட்டெண்டு புரட்டி யெடுக்கிறான்.. அந்தப்பய கையெடுத்துக் கும்பிடுற அளவுக்கு அடி.

"தெய்வமாதிரி.. மனுசங்களோட வாயடிப்பியா.. வாயடிப்பியா." என்று கேட்டுக் கேட்டு அடிக்கிறான் இருளன்.

"ந்தா... உங்கள் ஊர விட்டு வெளியேத்த திட்டம் போடலப்பா.. பள்ளிக்கூடம் கட்டணும்..தேன்குடிக்கிறதென்டா தேன் கூட்டக் கலைக்கத்தான் வேணும்.. சொல்லுங்கப்பா.."

கட்டளைகாரரு அவனுகளுக்கு விளங்கிற மாதிரித்தான் கதைக்கிறாரு ஆனா... அவனுகளும் விவரமாத்தான் கேட்கிறானுக..

"ஐயா.. எங்களுக்கு வேற என்னபொழைப்பிருக்கு நாங்க எங்கிட்டு போறது.. அதுக்கு வழிசெய்திட்டு கப்புக்கால நாட்டுங்கய்யா.."

முத்துக்கிருஷ்ணன் சொன்னதில 'சடக்' கெண்டு உடைஞ்சது கட்டளைகாரரு தெம்பு..

குருசுப்புலவரு செத்து எட்டாம் நாள்..

பிச்ச்சோறு குடுத்து அந்த மாமனுசனுக்கு ஆத்தம சாந்தி செய்யணுமிண்டு ஊருஞ்சனமும் கூடி வருதுகள்.. சனம் கூடுற இடத்தில பலதும் பத்தும் கதைக்கிற தினுசில படிச்ச முடிக்காம நாடகம் நிண்டு போச்சே என்ட கவலைதான் எல்லாருக்கும்..

"மங்களங்கட்டி நேத்தி அவுக்காமக் கிடக்கப்பு.. குற்றம் குற வந்துறப்போகுது..சும்மாவே தூறாவளியும், கழிக்காத்தும் நமக்குத்தானப்பா.. ஊர்ப்பெரிச ஒண்ணு எச்சரிக்க..அதுக்குப் பதில சொல்லுது இன்னொரு கிழடு.."

"அதான் வந்து விழுந்துட்டுதேய்ப்பா.. பெரிய தலையயில்லா கொண்டு போச்ச கடவுளே.. ஏடவுத்து வரவு குடுத்த நாளே துவங்கின அசமங்கம்.. சண்ட சச்சரவுன்னு கடைசியில இந்தா பெரிசிட உசிடுபோச்சு.."

கட்டளைகாரரு உடம்புல ஊசி குத்தின மாதிரி நெளிபுறாரு.. அவரு நெஞ்சுக்குள்ள குற்றம் துடிக்க குமைஞ்ச கிடக்காரு..

"என் வீட்டுக் கமுதையுமில்ல பாவத்தப் பண்ணிப் போட்டுக்கிடக்கு.. குற்றம் வராம என்ன செய்யும்..?"

நரம்பில்லாத நாக்கு நாலு பக்கம் கதைக்கும் என்ட மாதிரி குருசுப்புலவரு செத்த அன்டைக்கு அவரிட சாவப் பெருமையாச் சொல்லிப் புளுகினவனெல்லாம் இப்ப.. குற்றம் குறையெண்டு பறையுறான்..

"நாடகம் நிண்டு போய்ச்சு.. அது சும்மா விடுமா நம்மல அதான் சேரிப் பறையனுகளும் நம்மலோட முண்டிக்கிண்டு வாறானுக.."

சலமோன் மாஸர்ரு பொடி வைச்ச இழுக்கிறாரு.. என்ன ஏதெண்டு கேக்கிறவனுகளுக்கு உறைக்கிற மாதிரிச் சொல்லுறாரு..

"அட கத்தியும் அருவாளும் தூக்கிக்கிண்டு வந்துட்டானுகப்பு வெட்டுறதுக்கு.."

தலையில் அடிச்சக் கின்புறாரு துவேசத்த..

"அடிச்சக் காலக்கைய உடைக்காம பாத்துக்கிண்டா நின்டக.. ஒரு நட்டா முட்டி எகிறுது.."

"இளக்காரம் குடுத்தா நாளைக்கு மரியாத இல்லாம போயிருமடா..டேய்.."

சலமோன் மாஸர்ருக்கு இளந்தாரிகள் உசுப்பி விட்ட திருப்தி.. சிரிக்கிறாரு..

கட்டளைகாரருக்கு மனசாட்சி வதைக்குது..

பாவத்துக்கு மேல பழியச் சுமக்க அவரு தயாரில்ல.

அவருக்கு அந்த அப்புறாணிப்புள்ள காமாச்சிட முகம் மனசில தெரியுது.. பாவம்..

காரியம் கைய விட்டுப் போனா இளந்தாரிகள் சேரியில போய் ஏட கூடமா என்னத்தையாவது செய்திரப் போறாங்கெனெண்டு பயப்படுறாரு

“ ந்தா.. அது கவர்மெண்டு அலுவல்.. அநாவசியமாத் தலையக்குடுக்காதீங்கப்பா.. மங்களங்கட்டி நேத்தி அவுக்காமக் கிடக்கு .. அதுப்பத்தி யோசன சொல்லுறத விட்டுப் போட்டு..”

கட்டளைகாரர் கைய உசத்திக் கதைச்சா ஒரு பிடியா அமையணும்..

“ சரி.. சரி.. ஞாயிற்றுதிழம் சம்பிரதாய பூர்வமா அறிந்தோ , அறியாமலோ செய்த பிழைகளுக்கெல்லாம் பொறுதி கேட்டு மங்களம் கட்டி நேத்தி அவுப்போம். கட்டளைகாரரு முடிவாச்சொன்ன போது சலமோன் மாஸர்ருக்கு நெருப்புப்பத்தின மாதிரி நெஞ்சுக்குள்ள எரியுது.. அவருக்கு சேரிப்பய முருகாண்டி கையில் கத்தியோட நின்று கதைச்ச ஞாபகம் வர மனுசனுக்கு புத்தியில தீப்புடிச்சமாதிரி நினைப்பு..

நடுச்சாமம்.. நித்திரைய..இழுத்துப் போத்திக்கிண்டு ஒடுக்கிக்கிடக்குது சேரி..

பகலில அடிச்ச வெய்யிலுக்குப் பயந்து பொந்துக்குள்ளையும், செத்தைக்குள்ளையும் கிடந்த பாய்ப்பும், யூரானும், தேனும், நட்டுவக்காலியும் வெளியில வருதுக படுக்கிறதாக்கு, மனுச சாதி வீட்டுக்குள்ள படுக்க ஏலுமா.? வாசலிலயும், முத்தத்திலேயும், மரத்தடியிலயும் படுத்திருக்குக சேரிச்சனம்..

கல்லால எறிஞ்சா நாய் கூட முழிக்காத சாமத்தில், பட்டுப்பூச்சி விழுந்தாலும் சத்தம் கேட்கிற நிசத்தத்தில இடி விழுந்த மாதிரி சத்தம் போட்டுக்கத்தறான் இருளன்.. அவன் போட்ட சத்தத்தில என்ன ஏதென்னு பதறி எழும்பி பாத்தா இருளன் வீட்டுச் செத்தயில பட்ட நெருப்பு பத்தியெழும்புது வானத்துக்கு..

எந்த நாறுப்பட்டும்போனவனோகுடியிருக்கிற கூட்டுக்கு நெருப்பு வைச்சிட்டான்.. “ஐயோ..நெருப்பு... நெருப்பு..”எண்டு இருளன் வீட்டுப் பொம்பிளையும் புள்வகளும் துடிச்சுக்கிண்டு நிக்ந்துக.. இருளன் பொஞ்சாதி வாயிலயும் வயித்திலயும் அடிச்சுக்கிண்டு வெளிய ஓடி வாரா.. அவ பின்னால குஞ்ச குருமானுக ஓடி வருதுக..

எந்தத் தூத்தேறி வச்சதோ தெரியலையே.. எண்டு பிரம்ம டுடிச்ச நிக்கிற பொண்டுகள கெட்ட தூஷணத்தால வெரட்டுறான் மாரி..

“ அடி.. களா.. ஓடுங்கடி தண்ணியள்ளிக்கிண்டு வாங்கடி..” அல்லோல கல்லோலப் பட்டு சேரியில இருக்கிற அத்தன ஏனங்களும் கிணத்தடிக்குப் பாயுற வேகத்தில மனுச சீவப் போராட்டம்தான் தெரியுது.. வானத்துக்கு எழும்புற சவாலையில வேப்ப மரமும் கருகுது.. அதில கூடுகட்டிப் பொரிச்ச காக்கக் குஞ்சியும் கருகுது.. அதுக வெம்பிக்கின்டே உசிரவிடுதுக.. குச்சவீட்டு ஆட்டுப்பட்டியில செவத்தி வளர்த்த ஆட்டுக்குட்டியும் கண்ணுரெண்டும் மினுமினெங்க அலறுது..

“ ஆத்தாடி.. ஆரு வைச்ச தியு..ஆறாமப் பத்துதடி...” கூப்பாடு போட்டுக்கிண்டு ஆம்புகள் தண்ணிபுடிச்ச அடிக்கிறானுக.. அசந்து போனா பக்கத்தில் குச்சவீடும் பத்திருமே... ஆறுதலுக்கு ஒண்டு அத்தனையும் போயிருமே...” எண்டு தலைக்கேறின வேகத்தோட வீரியமாய் போராடுரானுக... ஈரத்தப் போட்டும் எழும்பின நெருப்ப உயிர் மூச்சுக்குடுத்து அணைக்குதுக அந்தச்சனம்.. ஆணும் பொண்ணுமா அர்த்த ராத்திரியில அதுக அணைச்ச நெருப்பில இருந்த மாயம் தெரிஞ்ச கதைக்கிறான் ஆண்டி.

“எடே.. பயலுகளா..தலையில அடிச்சுக்கிட்டேன் கேட்டிகளா..? ஊர்ராசா மாருக்கு எதிரா கம்புதூக்கினா நித்திரையும் போயிருமடா.. தூத்தேறிகளா..” ஆண்டி தலையிலயும் நெஞ்சிலயும் மாறி மாறி அடிச்சுக்கிறான்.. இந்த ஊருக்கு பொழைப்புக்கெண்டு வந்த ஈந்தியாக்காரனுகளில இவன்தான் முதல் ஆளு.. எத்தின நல்லது கெட்டது பாத்திட்ட அனுபவத்தில அவன் கதைக்கிறது இப்ப நியாயமாத்தான் படுது..

"சிறுக்கி பெத்த பய ஒண்ணு வாய்ச்சவடாக் கதைச்சதுக்கு நெருப்பு வந்து விழுந்திட்டுதே... இனி என்னப்பா செய்யப்போறீக.."
நெருப்பில கருகிப்போயிருந்தாலும் கேட்கிறதுக்கு ஆளில்லையா என்று அங்கலாய்க்கிற சனத்துக்கு ஆண்டி சொல்லுறான்..

" ஏப்பா..இந்தக்காணி நம்மடதா.. இல்லையே..இன்ன பூமியில இன்ன நாள் வரைக்கும்தான் நீ இருக்கலாமுன்னு ஆண்டவன் எழுதிட்டானப்பு.. அரசாங்கத்தையும், இந்த ஊரையும் எதிர்த்து சத்தம் போட முடியுமா..?"

அவன் சொல்லுறது எல்லாருக்கும்தான் புரியுது..

" அட தலப்பா விழுந்தா தலையுமா விழுந்திரும் வாங்கய்யா போவோம்" ஆண்டி சொல்லுறது ஆமோதிச்சுக்கிண்டு காளியும் கதைக்கிறான்...

" ஆமாப்பு... அம்பது அறுபது வருசத்துக்கு முந்தி பஞ்சம் பொறைக்க வந்தவுகதானப்பா நாமெல்லாம். நமக்கு இனிப் பூர்வீகமா எந்தப் பூமி இருக்கோ அங்க போயிற வேண்டியதுதான்.. பள்ளிக்கூடம் கட்டனுமென்னுதான இடத்தக்கேக்கிறாக.. காக்காக்கூடு அழியுதுன்னு மரத்த வெட்டாம இருக்க முடியுமா.. புறப்படுங்கப்பா போவோம்.. அந்த சேரிச்சனம் ஒண்ணாக்கூடி ஒரு முடிவெடுத்தது.

அத்தியாயம் - கக

சீமானுக்கு உலகம் முடிஞ்ச மாதிப் போய்ச்சு..

என்னதான் அவன் கொழும்புல படிச்சவன் என்டாலும்.. நாலு பயலுகளோட சேர்ந்து கூத்தடிச்சவன் என்டாலும் இந்தளவுக்கு துணிகரம் அவனுக்கு ஒருநாளும் வந்ததில்ல.. இப்பிடிப்பிழை விட்டதுமில்ல.. சீமான் மனசுக்குள்ள சதா புயலடிச்ச சீராவே இருக்கு..

ஒரு வண்ணாத்திப்பூச்சியிட செட்டையில் உள்ள சாயத்த துடைச்ச விட்டமாதி வெறுமையாத்திரியுறான்..

சத்தமுமில்ல, சலனமுமில்ல.. வீட்டில ஐயா, அம்மா, அக்காமாருக்கு முன்னால முகத்த நிமித்திக் கதைக்கிறானில்ல.. அவன் உசிரோட இருந்து உலகத்த சாவடிச்ச மாதி நினைக்கிறான்..

" அட கிறுக்குப்பயல.. கொடுக்கில்லாத புள்ளப்பூச்சியப் படிச்ச நசுக்கிட்டியே... நீ இழுத்த இழுப்புக்கு தாக்குப்படிக்காம கீழ விழுந்தல மேல ஏறி முடிச்சிட்டியே..இது பாவமில்லையா.? சீமான் இதயம் கண்ணு வழியா எட்டிப்பாக்குது..

குழியில தங்காத கொழுப்பெடுத்த நண்டு மாதி சேரிப்பக்கமே போய்த் தூரத்தில நிண்டு பாக்கிறான்.. காமாச்சிட தலக்கறும்பக்கண்டா... போய்க் கதைப்போமாவென்னு யோசிக்கிறான்... ஆத்தே.. அவன் மனசு படுற பாட்டப்பாருங்கடி..

ஞாயிற்றுக்கிழம காத்தால.. சனத்துக்கு பரபரப்புத் தொத்தினமாதி கோயிலில வந்து நிக்ருதுகள்... இந்த ஊரில விழுந்த கண்ணாறக்கமுலி கடலில ஊத்திட்டுத்தான்மறுவேல.. என்டமாதி வந்து நிக்ருதுகள்.. மங்களம் படிச்ச நேத்தி அவுத்துட்டா அவுகவுக சோலிக்கு அவுகவுக போயிருவாக.. குருசுப்புலவரிட சாவுக்குப் பிறகு ஊரில அவசங்கம் விழுந்த மாதி எல்லாருக்கும் ஒரு நினைப்பு..

இந்த ஊரில குற்றம் குறை நடந்தா வழம போல பெரிய கல்லறை ஆண்டவர வெளியில எடுத்து நடுக் கோயிலில வைச்சப் பொறுதி கேப்பாங்க. இப்பவும் அதத்தான் செய்யுறானுக.. ஊருஞ்சனமும் உருகி உருகிப் பொறுதி கேக்குதுகள்..

நேசமுள்ள யேசுவேயே

ஆசை மகனாரே

நித்திரையோ கல்லறையில்

நேச மகனாரே..

முன்று மணி நேரம் தொங்கி

பாவக்களை நீக்க... சிலுவை

மீதே ஆவி விட்டீர்

நேச மகனாரே

ஆவி பதைத்தீர் பாவி எனக்காய்

ஐயோ மரித்தீர் எந்தன் மகனே

மடியில ஆண்டவர்க்கிடத்தி மாதா புலம்புற புலம்பல் பாட்டு அது.. கல்லும் கரைஞ்ச கண்ணீரா வடியுற மாதிரி உருக்கமும் சோகமுமா இருக்க அமலதாக ஒரு பக்கத்தால நிண்டு அழுகிறான்.. பறுனாந்து மந்தப்பக்கமிருந்து அழுகிறான்..

மத்தேசுவம் இப்ப கூடச்சேர்ந்து அழுகிறான்.. அவன் பறுனாந்திட கையப்புடிச்சுக்கிண்டு மார்ல சாய்ஞ்சு கண்கலங்கினதப் பாக்க நம்ம மனசு கரையுது.. அண்ணாவிமாருக அவுசு விட்ட பிழைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி ஒப்பிக்கிறாக.. வரவெடுத்தும் படிச்சவனுக்கு குடிச்ச சாராயத்தையும், கள்ளையும் கூடச்சொல்லியழுகிறானாக.. நோசாக்காச்சி மக பாக்கியமும் அவ புருசன் அருளானந்தமும் சேந்து வந்து அழுகுதுக.

“ ஊருக்குள்ள வேற ஏதும் விக்கினம் இருக்குதாப்ப.. சொல்லுங்கப்ப கல்லு மாதி இருக்காம..”

சத்தம் வைச்ச சொன்ன கட்டளைகாரரே அம்மிக்கல்ல முழுங்கின மாதி நெஞ்சு கனத்தும் போய்க்கிடக்காரு..

அவரு கோயிலுக்குள்ள திரும்பிப் பாக்கிறாரு..

அங்க.. தரையில் துவண்டு மடிஞ்சு கண்ணீரும் கம்பலையுமாக்கிடக்கான் சீமான்..

“நதா.. எல்லாரும் கேளுங்க.. கிழக்கால காட்டாஸ்பத்திரியில் கவர்மெண்டுக்காணி கிடக்குது.. ஆளுக்கு இருபது பரப்புத்தாரும்.. காணி துப்புரவாக்கிறதும்.. வேலி அடைக்கிறதும்.. வீடு போடுறதும் எல்லாம் நீங்க பாத்துக்கொள்ளணும்.. சண்ட சச்சரவு பண்ணாதீக.. முந்திப்போறவனுக்குத்தான் வாசி.. முன் காணியப் புடிச்சுக்கலாம்..” வீசிக்காரன் மூலமா மன்னார்க் கச்சேரியில் இருந்து வந்த சேதி கேட்டு நல்ல நேரம் கெட்ட நேரம் பார்க்கயில்ல. ‘ஐயோ’ விதியெண்டு சுமக்கக் கூடியதத் தலையில் சுமந்து சாமியக்கும்பிட்டிட்டு வெளிக்கிடுது.. அந்த சேரிச்சனம்..

நான் பொறந்த இடம்.. நான் நடந்த தடம் எண்டு அங்குலம் அங்குலமாப் பாத்து கண்ணீர் விடுதுக.. அழுது புலம்பி அண்டாவையும் குண்டாவையும் சட்டியையும் பொட்டியையும் தூக்கி எடுத்துக்கிண்டு ஆட்டுக்குட்டியையும் கையில் புடிச்சுக்கிண்டு அதுக போறதப்பாத்து நெஞ்சு கலங்குது..

பெரு வெள்ளத்தில் மீள் ஒதுங்கிற மாதிரி.. காட்டில் தீப்புடிச்சா மிருக சாதி புறப்பட்ட மாதி இந்தப்பாவப்பட்டதுகளும் வெளியேறுதுக..

தட்டு முட்டு சாமான சாக்குல போட்டுத் தோளில் சுமக்கும் போது நெஞ்சுக்குள்ள நம்பிக்கையையும் சுமந்து கொண்டு போகுதுக..

வெய்யிலுக்கு குடப்பிடிச்ச வேப்பஞ்சோலையே போயிட்டு வாறம்.. அதில சுருகட்டி குயில் முட்டையும் சேத்து அடைகாத்து குஞ்சு பொரிச்ச காக்காவே போயிட்டு வாறம்.

கற்பகத்தருப்போல கொல்லையில் வளர்ந்து நிக்கிற பனைமரமே போயிட்டு வாறம்... குலை தள்ளி நிக்கிற வாழைமரமே போயிட்டு வாறம். நிலம் கேட்டு விரட்டியடிக்கிற பள்ளிக்கூடமே போயிட்டுவாறம்..

“அட அசட்டுச்சனமே.. போயிட்டு எங்க வரப்போறீக... போங்க... அவ்வளவுதான் போற இடத்தில வாழுறதுக்கு வழி இருக்கா பாருங்க.. கையையும் காலையும் வைச்சா காக்கையும் குருவியும் கூடு கட்டுது..? மம்பட்டி வைச்சா மண்புழு மண்ணத்தோண்டுது..? உனக்கு கையும் காலும் இருக்குடா.. போ.. புழைச்சுக்க.. தனக்குள்ளயே ஆறுதலச்சொல்லிக்கிண்டு.. நடக்கிற இந்த நாதியத்த கூட்டத்தில..வயிறு பூத்திருக்கிற ரகசியம் தெரியாத அப்பாவியா காமாச்சியும் போய்க்கிண்டிருக்கா..

இலங்கு பேர் சாலை நகரில்- செல்வம்
நேர் சீரோடு தானும் வாழ
வல்ல தேவன் ஆசிரி பெற்று... எங்கும்
கங்கு கயல் கரை சேர..

மங்களத் தருவப் புடிச்சுக்கிண்டு கோயில் மருந்தத்தெளிச்ச ஏட்டில் கட்டின நேத்திய அவுக்கிறாரு அண்ணாவியாரு..

“ ஆண்டவரே.. மாதாவே.. இந்த ஊருக்கு ஒரு விக்கினமும் வந்துரக்கூடாது தாயே..” உசரையும், கண்ணீரையும் வார்த்தையையும் ஒண்ணாக குழைச்ச கையேந்தி நிக்ந்து சனம்.. இந்த ஊர்க்காரனுக்கு துன்பம் பிடரியப் புடிச்ச உலுப்புற போதெல்லாம்.. ஓடிப்போய் மாதா கோயிலில் கிடந்து அழுவான்..

“ பூமியில் துன்பம் சுமக்காத சீவராசியாருப்பா..? மண்ணுக்கு கீழ் பிணமாப் போனவனுக்கு மட்டும் தானப்பா பிரச்சினையில்..

மத்தப்படி உடம்புல உசிரு இருக்கிற மாதிப்பிரச்சினையும் இருந்துகிண்டுதானேயப்பு இருக்கும். அதுக்காக நேத்தி கட்டிப் படிக்கிற வாசாப்பையும், நாடகத்தையும் குறை சொல்லிப் பிரயோசனமில்லப்பு..." சாமியாரு சொல்லுற நியாயமும் சீமான் மனசில நிக்ருதில்ல. நாலு பேருக்குத் தெரியாம, நாலு சுவந்துக்குள்ள செய்த பாவம்.. உசிர எடுத்திரும்போல இருக்குதே.. பெண்பாவம் பொல்லாதது.. ஆத்தாடி.. புத்தியில தீப்புடிச்ச மாதி.. பறக்குட்டிக்குச் செய்த அநியாயத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யணுமிண்டு நினைக்கிறாண்டா சீமான்..

"சாதியும், தொழிலும் தோலிலயா ஓட்டிக்கிண்டிருக்கு.. இந்த ஊர்க்காரன் கண்ணுல படாம எங்கயாவது தூரத்துச்சீமைக்கு காமாச்சியக் கூட்டிக்கிண்டு போய் ராசாத்தி மாதி வாழவைச்சா என்ன..? நினைப்புல இருக்கிற சாதிய மறந்திட்டு நானும் மாமனிதனா வாழ்ந்தாத்தான் என்ன..?"

அவனுக்கு அந்த நினைப்பே புத்தருவியில குளிக்கிற சுகத்தக் குடுக்கிற மாதி இருக்கு..

அவன் மனசு படக்குப் படக்கெண்டு அடிச்ச அலைக்கழிக்க விறுக்கு விறுக்கெண்டு எழும்பி நடக்கிறான் சீமான்..

தூரத்தில் மங்களம் கட்டி நேத்தி அடித்த திருப்தியில பட்டாசு வெடிச்சத்தம் கேட்குது..

நிறைவு!

தலைமுறைகளைக் கடந்தும் பாரம்பரிய கூத்துக்கலை ஒளிர்விடவேண்டும் என்ற வேணவாவின் பேரில்தான் இந்த வாசாப்பு நாவலை எழுதியதாக ஆசிரியர் எஸ். ஏ. உதயன் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதுபோன்றே, தாம் வாழும் சமூகத்தின் மேம்பாடு கருதிய அவரது எழுத்துப் பயணம் தொடருவதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆசிரியரின் 'லோமியா', 'தெம்மாடுகள்' என்னும் நாவல்களும் அத்தகையவையே.

அவ்விரு நாவல்களும் பல்வேறு இலக்கிய விருதுகளை கடந்த வருடங்களில் சுவீகரித்துக் கொண்டமையே இதற்குச் சான்றாகும்.

அவைகளைப் போன்றே இந்த 'வாசாப்பு' நாவலும் இன்னுமொரு சமூகப் பரிமாணத்தோடு பாரம்பரியக் கலையோடு சார்ந்த உயிர்போடும், உணர்வோடும் கலந்து வாசகர் மனங்களில் முன்னிலைப்படுத்தப்படுவது உறுதி. குறிப்பாக நாடக அரங்கியல்த் துறை ஆர்வர்களால் பெரிதும் இது உவக்கப்படும் என்பதை அறுதியிட்டுச் சொல்லலாம். சமகாலத்தில் நாடக அரங்கியல் துறையிலும், நாவல் இலக்கியத்துறையிலும் சளைக்காது பிரகாசிக்கும் ஆசிரியர் எஸ். ஏ. உதயனைப் பாராட்டுகின்றோம்.

- வெளியீட்டாளர்கள் -